

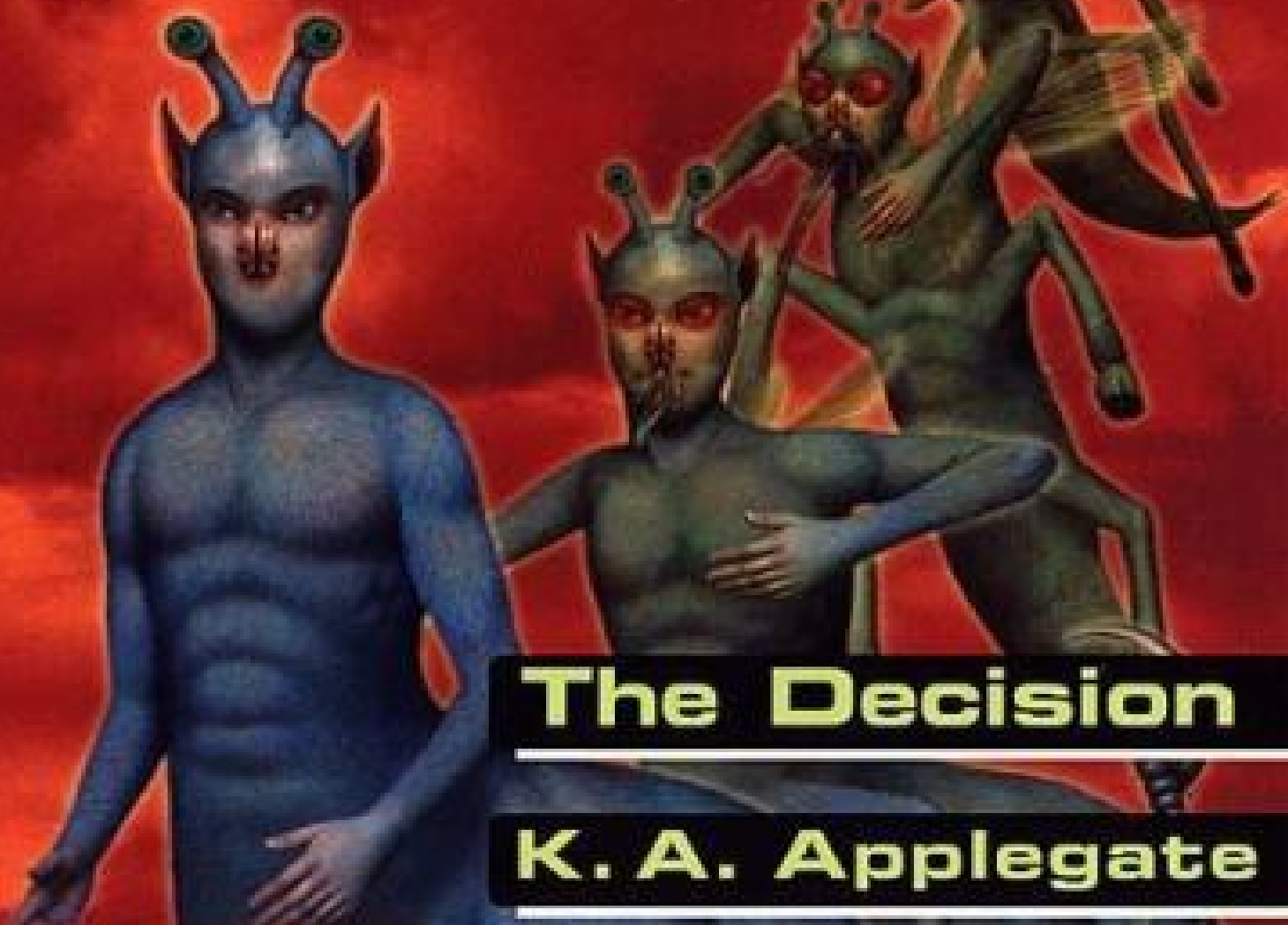
ANIMORPHS™

Change a little.
Change a lot.
Just change. . . .

ANIMORPHS

18

Quyết Định Của Ax

The Decision

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Quyết Định Của Ax

Series Animorphs Phần 18

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 17](#)

[PHẢN BÌNH TÀU CON CÚ](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

TẬP 17: ĐƯỜNG HẦM KINH HOÀNG

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Hội Animorphs cứu sống được một người đàn ông định nhảy lầu tự tử. Sau lần Rachel nói chuyện với ông ta ở bệnh viện tâm thần, hội phát hiện ra bọn sâu Yeerk đã bị phát điên vì một loại thực phẩm loài người: bột ngũ cốc ăn liền vị lá phong. Hội lập kế hoạch tích trữ một lượng lớn loại thực phẩm này và tìm đường vào vũng Yeerk, rồi thả thử bột này xuống vũng, tiêu diệt cả nhiều ngàn sâu Yeerk đang lớp ngóp trong vũng. Tuy nhiên, sáu bạn trẻ đã vấp phải sự truy cản của thiết bị lọc sinh học mà bọn Yeerk cài ngay lối vào vũng. Họ buộc phải tìm cách khác để xâm nhập vào vũng, thực hiện bằng được kế hoạch của mình. Tobias đã tìm ra một khu nhà bỏ hoang nằm ngay trên trung tâm vũng Yeerk. Sáu bạn trẻ thay nhau biến thành chuột trũi đào một đường hầm xuyên xuống vũng. Quá trình đào hầm là một chuỗi ngày tạo cho Rachel cảm giác ngộp thở, như chính mình đang tự đào mồ chôn sống bản thân. Đối với nhỏ, đây chính là đường hầm kinh hoàng. Biến thành dơi xâm nhập vào vũng, sáu bạn trẻ bị hai robot săn lùng sinh vật lạ tấn công. Jake, Tobias và Ax bị bắt giữ. Rachel rơi xuống vũng. Biến thành kiến, Rachel thoát ra khỏi được vũng, bắt liên lạc được với Cassie và Marco. Rachel biến thành voi húc đổ tường nhà kho, dùng vòi thấy toàn bộ lượng bột lúa mạch ăn liền vị lá phong đang được bọn Yeerk cất giữ xuống vũng. Marco bắn súng Tia Nghiệt làm bể các thùng thực phẩm, Rachel quăng luôn Visser Ba trong hình hài Andalite xuống vũng. Trong lúc đám Yeerk hốt hoảng, chới vớ trong vũng, ba bạn trẻ giải cứu 3 bạn đang bị giam cầm. Visser biến thành một loài vật không bị ảnh hưởng bởi nước dưới vũng và trốn thoát. Sáu bạn trẻ biến thành dơi và bay về nhà, hoàn thành nhiệm vụ trong một tâm trạng không vui vẻ gì.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chuột trũi

Marco: Chuột trũi

Rachel: Chuột trũi

Cassie: Chuột trũi

Tobias: Chuột trũi, Dơi

Ax: Chuột trũi

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Hải âu, Gián, Ruồi, Chuột trũi, Dơi

Marco: Ruồi, Ố biển, Hải âu, Gián, Ruồi, Chuột trũi, Dơi, Khỉ đột

Rachel: Đai bàng đầu bạc, Cá heo, Hải âu, Gián, Ruồi, Chuột trũi, Dơi, Voi, Gấu xám.

Cassie: Ố biển, Ruồi, Chuột trũi, Dơi, Sói

Tobias: Ruồi, Chuột trũi, Dơi

Ax: Người, Ruồi, Điều mướp, Chuột trũi, Dơi

PHẢN BÌNH TÀU CON CÚ

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Tôi không biết đồng bào Andalites của tôi đã từng bao giờ nghe thấy cái tên này hay chưa. Tôi cho rằng, một vài mẫu chuyện tôi kể lại về những trải nghiệm của mình sẽ được đăng trên mấy tờ tạp chí khoa học. Ý tôi đó là tai nạn xảy ra với tôi sẽ buộc các nhà khoa học phải viết lại lý thuyết về phần dôi thừa cực lớn phiêu diêu trong vùng không gian Zero khi ta biến hình thành một con vật cực nhỏ.

Nhưng tôi ngờ rằng tên thật của tôi sẽ không được nhắc tới, cũng như toàn bộ sự thật những trải nghiệm của tôi sẽ không được tường thuật lại đầy đủ. Thế cũng tốt. Các bạn thấy đấy, trong hàng ngũ đồng bào Andalite của tôi, cũng có những kẻ phản bội - những kẻ làm việc cho bọn Yeerk.

Tôi là nhân chứng Andalite duy nhất còn sống sót sau sự kiện tàu *Con Cú*. Chỉ mình tôi và những người bạn loài người của tôi: Hoàng tử Jake, Cassie, Tobias, Rachel, và Marco - biết tường tận những gì đã xảy ra trên boong tàu đang hướng về hành tinh Leera bị chiến tranh tàn phá đó.

Tôi biết, nội việc nghĩ người Andalite phản bội đã là tà trời rồi. Ý nghĩ đen tối đó sẽ khiến bất cứ người Andalite kiêu hãnh nào cũng phải đau lòng. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Biến cố tàu *Con Cú* đã xảy ra. Chúng tôi đã bị bán đứng bởi chính một trong những đồng bào Andalite của tôi.

Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill, em trai của Hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul. Tôi xin thề trên ký ức của anh trai mình: tất cả những điều tôi sắp kể ra đây đều là sự thật.

Tôi là người Andalite duy nhất hiện có mặt trên hành tinh Trái Đất. Đừng mất thời gian tìm kiếm bất cứ tư liệu nào về Trái Đất vì thông tin các bạn tìm được sẽ chẳng nhiều nhận gì đâu. Sự thật là, con tàu Mái Vòm của chúng tôi đã bị tiêu hủy trong quỹ đạo của hành tinh này. Thủ phạm chính là bọn Yeerk. Anh trai tôi, Hoàng tử Elfangor, cũng đã hy sinh trong cuộc chiến này. Nhưng trước khi chết, anh Elfangor đã phá luật Andalites trao cho năm bạn trẻ Trái Đất quyền năng biến hình - một bí mật công nghệ của người Andalite.

Lúc này đây, bọn Yeerk đang đeo đuổi Trái Đất. Chúng đang xâm chiếm hành tinh theo đúng kiểu cách nguyên thủy. Những con sên ký sinh Yeerk chui vào trong đầu con người, cơ thể chúng bao kín bộ não của họ, bắt họ thành nô lệ như chúng đã từng làm với người Hork-Bajir và người Gedd. Và chúng hy vọng rằng một ngày nào đó, chúng cũng sẽ thực hiện những việc đó với người Andalite, với hành tinh Andalite của chúng ta.

Hiện tôi đang sống chung với loài người, cụ thể là với những bạn trẻ mà anh Elfangor đã trao quyền năng biến hình. Các bạn ấy tự gọi mình là Animorphs - Người Hóa thú. Năm người bạn trong Hội Animorphs chống lại cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk. Và như tôi biết, cho đến giờ, tất thấy chỉ có năm bạn trẻ gánh trách nhiệm nặng nề này mà thôi.

Tôi sống với loài người. Dù nể trọng họ, nhưng những trái tim tôi vẫn thuộc về người Andalite. Cho dù ai nói hay nghĩ gì về tôi, cho dù trên hành tinh Leera ấy đã diễn ra chuyện gì, tôi vẫn luôn trung thực với đồng bào mình.

Ấy thế mà, đến giờ, đã có nhiều lần tôi vẫn tự hỏi: Ai mới là những người thân thích của tôi? Đồng bào tôi? Gia đình tôi? Bạn bè tôi? Hay là đồng minh của tôi?

Những người bạn-Người của tôi gọi tôi bằng một cái tên ngắn là “Ax”. Các bạn ạ, loài người giao tiếp với nhau thông qua âm thanh phát ra từ miệng (tôi tin là hầu hết người Andalite đều hiểu rõ khái niệm “miệng”). Và mặc dù tên đầy đủ của tôi có thể phát âm rất dễ dàng bằng giọng truyền kiểu Andalite, nhưng với cách nói bằng âm thanh của loài người, đó là một cái tên dài và khó phát âm.

Tôi đơn côi trên hành tinh này. Là người Andalite duy nhất sống giữa loài người, tôi phải dùng phép biến hình để thỉnh thoảng biến thành Người trong khoảng hai giờ Trái Đất.

Một nhận xét về bản thân tôi, đó là tôi rất giỏi hòa nhập trong thế giới loài người. Tôi đã học được các phong tục tập quán của họ hoàn hảo đến nỗi khi tôi làm Người, đi lại và hành xử giữa loài người mà cứ tựa hồ mình là một trong số họ vậy...

Đó là lý do tại sao tôi có thể thân nhiên xuất hiện ở những nơi cực đông người, như là khu thương xá chẳng hạn. Ở đây toàn là các cửa hàng mà hầu hết là bán các bộ da và móng guốc nhân tạo mà loài người gọi chúng là “quần áo” và “giày dép”.

Khu thương xá cũng còn là nơi có nhiều khu ăn uống tuyệt vời. Các bạn biết không, ngoài việc dùng miệng để tạo ra âm thanh, loài người còn dùng miệng để ăn nữa. Họ há miệng ra, nuốt thức ăn vào, dùng răng nghiền nát trong lúc nước bọt được tiết ra. Cảm nhận của quá trình này chính là một trong năm giác quan của loài người - “vị giác”.

Ôi, hương vị, hương vị mới tuyệt vời làm sao.

Thật đấy.

Xúng xính trong bộ da và móng guốc nhân tạo của loài người, tôi ung dung tiến tới một quầy bán đồ ăn trong khu thương xá.

“Xin chào,” tôi phát ra âm thanh bằng cái miệng loài người. “Cho cháu làm việc kiếm tiền. T-ii-ề-ền.”

Tôi cần phải giải thích cho các bạn như thế này: Tiền là một trong những khái niệm trừu tượng của loài người. Họ đưa tiền cho người khác trong cộng đồng và nhận về những vật phẩm hữu ích.

“Cháu muốn gọi thứ gì à?” Người đàn ông trong quầy hỏi tôi.

“Cháu cần tiền để có thể đổi lấy món bánh quế thơm ngon,” tôi giải thích.

Con người hấp háy đôi mắt. “Thế... thế... cháu muốn gọi món hay là không?”

Rõ ràng, đây là một người kém thông minh. “Cháu muốn lao động, llaao đđộộnnng, để ông đưa cháu tiền. Rồi cháu dùng tiền đó để đổi bánh quế giòn. Giòònn.”

“Đợi tôi gặp chủ quán cái đã.”

“Giòònn,” tôi nhắc lại. Tôi thấy âm “gi” đặc biệt nghe rất khoái lỗ tai. Nó làm nhột nhột cái miệng. Nhiều âm thanh nghe tức cười lắm.

Bà chủ quán vội ra và tôi lặp lại yêu cầu của mình.

“Ồ, tôi không thể mượn cháu được đâu,” bà ái ngại. “Tôi nghĩ cháu chưa đủ tuổi làm việc. Nhưng nếu đói thì cháu có thể ra dọn dẹp bàn và lấy đồ ăn ở đây mà dùng.”

Thế nghĩa là tôi đã được chấp thuận.

“Thằng bé tội nghiệp,” tôi nghe thấy bà nói với người bên cạnh khi tôi quay đầu đi. “Có lẽ nó hơi bị tung tung, nhưng mặt mũi thì cũng dễ coi đấy chứ.”

Tôi hiểu ngay ý bà chủ “dọn bàn” có nghĩa là gì. Ở khoảng này của khu thương xá có rất nhiều bàn, vây xung quanh là những quầy bán hàng ăn. Trên bàn rải rác những thức ngon lành!

Bàn đầu tiên, tôi tìm thấy mấy cái bánh hình tam giác, giòn, mỏng, rắc muối, được tráng quanh bằng một thứ bí mật màu vàng tươi. Tôi bỏ tọt chúng vào miệng. Ngon ghê!

Ở bàn kế bên có những chất lỏng gì đó trong ly. Tôi uống luôn. Ly thì nóng, ly thì lạnh. Đi kèm với chất lỏng là một mảnh giấy nhàu nhĩ màu vuông, trên đó lốm đốm một sản phẩm màu đỏ lem nhem, sền sệt. Tôi liếm. Cũng tạm được, không hấp dẫn lắm.

Cuối cùng, tôi đã phát hiện ra món hấu của mình: mấy cái bánh quế tròn trịa, sáng bóng, vàng ươm và bốc khói hôi hổi. Có hai con người đang ngồi sát rịt những chiếc bánh mê ly ấy.

Họ chuẩn bị ăn bánh quế của tôi!

Tôi lập tức phóng ào tới đó, sai hết tốc lực trên đôi chân lêu khêu của loài người, vừa chạy tôi vừa hét, “Cháu đang dọn cái bàn này!”

Những con người trở mắt nhìn tôi. “Chúng tôi chưa ăn xong mà.”

“Tốt” tôi thở phào, đoạn giằng lấy hai chiếc bánh và mang đi.

“Hây! Hây! Dừng lại!”

Tôi tọng chiếc bánh thứ nhất vào miệng. Thật hết ý! Một cảm giác dễ chịu quá chừng. Ôi, thứ chất nhờn ngọt ngào, rở rờng rờng, nóng hổi của bánh quế!

“Mày đang làm gì thế, nhóc?” bà chủ quán vừa chạy ủa tới vừa la bai bai.

“Cháu đang ggoon ppààng” tôi lúng búng. Khi đang ăn thật khó nói chuyện quá đi.

“Xin lỗi” bà chủ quán khẩn khoản nói với những người định giật bánh quế của tôi. “Tôi sẽ lấy cho ông bà hai chiếc bánh mới. Còn mày...” bà ta dứ một ngón tay loài người mạnh-mẽ nhưng-ngắn-ngủn vào tôi. “Đi theo ta.”

Bà ta kéo tôi xềnh xệch, khiến một miếng bánh quế văng khỏi miệng tôi. Bà lôi tôi vào trong quầy và ấn tôi ngồi xuống một cái ghế. Ngồi có nghĩa là gập hai chân lại, đặt trọng lượng cơ thể lên một bục phẳng chuyên dụng í mà... Khó mà hình dung nổi trừ phi các bạn tận mắt trông thấy.

"Được rồi, này nghe đây, con trai, nếu con thèm ăn đến thế, thì ở đây có một khay bánh quế hơi thiù rồi, con tự lấy ăn đi nhé. Tội nghiệp con quá."

Bà ta chỉ vào một đồng bánh quế xếp lớp. Phải đến hàng tá chứ không ít!

“Dành cho cháu hả?” Giọng tôi ghen lại bởi cảm xúc phần chấn dăng tràn.

"Ừ, con trai. Lại đó và ăn đi."

Ngôn-ngữ-miệng của loài người đôi khi thật rắc rối. Bà ta nói “ăn đi” là ăn một miếng hay một chiếc? Hay ăn nguyên một khay?

Thiệt tình, nếu xảy ra bất cứ lầm lẫn nào thì có sự không phải do lỗi tại tôi.

CHƯƠNG 2

"**À**, tui đang ở đó," Marco oang oác. "Lũng thững đi ngang qua khu ăn uống, trong đầu đang suy tính về phi vụ làm ăn của riêng mình, thì tui thấy mấy viên trợ y cùng đám đông xúm đen xúm đỏ quanh tiệm bánh quế."

Marco là một trong những người bạn-Người của tôi. Cậu ấy lùn hơn những đứa trẻ cùng tuổi, tóc và mắt sẫm màu và rất thích phá trò. Đó là một kiểu hài hước. Hài hước hay hóm hỉnh là một đức tính khá phổ biến của loài người, không như người Andalite chúng ta. Tôi cho rằng họ phải dụng đến sự hài hước để xử lý việc đi đứng loạng choạng ngã nghiêng chỉ bằng có hai cái chân.

"Và tui thề rằng, đột nhiên tui có linh cảm, tui biết ngay là chuyện này dính líu đến Ax-ngổ rồi. Thế là tui mon men lại gần và hỏi đại một người trong đám đông coi chuyện gì. Và cổ nói -"

"Cổ?" Rachel ngắt lời. "Để mình đoán nha. Một cô gái ưa nhìn nào đó mà bình thường thì sẽ chẳng bao giờ thèm nói chuyện với bồ phải không? Nhưng bồ cho rằng một trường hợp cấp cứu y tế sẽ là một cơ hội tốt để tiếp cận cổ phải không?"

"Chính xác," Marco thừa nhận.

Rachel là một bạn nữ, tóc vàng, mắt xanh lơ. Bạn ấy cao hơn so với tuổi.

"Dù sao thì cổ cũng nói với mình rằng: 'Một cậu bé phát điên và ăn hết cả một mâm bánh quế.' Nè, tui hỏi mấy bồ nha: Ai, ai sẽ ngốn hẳn một chảo bánh quế như thế hả?"

Marco, Rachel, Hoàng tử Jake, Cassie, ngó tôi lom lom và toét ngang cái miệng ra cười. Tất cả, ngoại trừ Tobias, cậu ấy là một *nothlit* - người bị kẹt trong lối hình biến. Cậu ấy là điều hâu nên không có môi.

Tôi cảm thấy tôi cần phải nói điều gì đó.

<Tại tôi không biết được thông số chính xác về kích thước của bao tử loài người,> tôi phân trần. <Hình như sức chứa của nó có giới hạn. Nếu vượt quá giới hạn đó, thì sẽ xuất hiện một cảm giác khó chịu nơi vùng bụng. Nó khiến mình chóng mặt, xây xẩm...>

"Đó là cảm giác bị đầy bụng," Cassie giải thích.

Cassie không cao hơn Marco. Bạn ấy có mái tóc và cặp mắt sẫm màu. Cassie rất quan tâm đến thú vật. Về khái niệm "thú vật," loài người định nghĩa đó là tất cả động vật, ngoại trừ chính họ.

Tôi đã trút bỏ lối người và trở lại hình hài Andalite. Chúng tôi đang tụ họp trong một khu rừng nằm kề bên trang trại của gia đình Casie.

Đó là nơi tôi cư trú. Cả tôi và Tobias. Đồ điểm tâm của cậu ấy hầu hết đều là chuột. Tôi thì rời khỏi rừng từ khi trời còn mờ tối, chạy băng khắp cánh đồng, hấp thu cỏ thông qua móng guốc, theo đúng kiểu ăn của loài nhảy cảm.

Tại tôi đang đợi một đồng minh kỳ lạ: Erek, người Chee.

Người Chee là người máy. Họ được tạo ra bởi một loài đã diệt vong - người Pemalite. Người Chee và những người Pemalite cuối cùng đã tới Trái Đất từ hàng ngàn năm trước. Họ chạy trốn khỏi thảm họa tàn phá trên quê nhà của họ. Người Pemalite không ai còn sống sót, họ để lại tuyệt tác của mình - người máy không bạo lực, nguyên tắc, và có sức mạnh vô song.

Hoàng tử Jake xem đồng hồ. Loài người không bao giờ chính xác được về giờ giấc. Họ luôn luôn chắc chắn rằng lúc đó là sớm hơn hay trễ hơn giờ họ muốn nhắc tới. Tôi không thể nào hiểu được câu nói của loài người: "Ồ, xem này, đây chính xác là thời điểm tôi muốn nói tới."

Hoàng tử Jake nói, "Mình đồ là Erek đến trễ, nhưng mình cho là bây giờ vẫn còn sớm so với giờ hẹn."

Đấy, các bạn thấy chưa?

<Erek đang tới,> Tobias loan báo. <Ảnh di chuyển hết sức êm, nhưng đứng trên đây mình trông thấy ảnh rõ mồn một.>

Điều dẫu có đôi tai cực thính và thị giác tuyệt vời, nhưng bị cái mỗi lần mắt nó chỉ nhìn được có một hướng, giống như loài người vậy.

Erek xuất hiện - đúng giờ y boong. Ảnh đến trong hình hài một cậu trai loài người bình thường. Nhưng thật ra, đó chỉ là một hình chiếu ba chiều thôi. Bên dưới hình chiếu đó là một người máy màu xám trắng, hao hao giống một chú chó Trái Đất nhưng đi bằng hai chân.

Người Chee không được phép bạo lực. Một lệnh cấm bạo lực đã được cài đặt trong chương

trình điều khiển họ. Nhưng, có một lần, nhờ chúng tôi giúp, Erek đã vô hiệu hoá được chương trình đó. Ảnh cứu sống chúng tôi trong một trận chiến cực kỳ gay gắt. Sau lần ấy, ảnh rất buồn và ảnh đã chấp nhận tuân theo chương trình mà người Pemalite đã viết cho mình. Tuy nhiên, cho dù người Chee không thể đánh nhau, nhưng họ đã cài người của mình vào trong tổ chức của bọn Yeerk trên Trái Đất và thỉnh thoảng họ cung cấp cho chúng tôi nhiều thông tin hữu ích.

“Chào mọi người” Erek nói.

“Chào Erek” Marco đáp lễ. “Có tin gì vậy?”

Erek nhún vai, hệt như mọi cậu trai Trái Đất. “Chẳng nhiều nhặn gì đâu, nhưng khá là lạ và hơi khó hiểu một chút. Chỉ ít cũng là theo những gì chúng tôi thấy được.”

Hoàng tử Jake gật gù. Bạn ấy nhìn hướng lên phía Tobias hỏi. "Không có ai bám càng chứ?"

Tobias rời khỏi cành cây đang đậu, quạt cánh, bay vút lên phía trên những ngọn cây, khuất khỏi tầm nhìn của chúng tôi.

"Xin lỗi nha," Hoàng tử Jake phân trần với Erek. "Tôi chỉ muốn đảm bảo rằng tụi mình được an toàn."

Erek toét miệng cười. "Các bạn cho rằng tôi đến đây một mình sao? Có ba người của tôi đang chia nhau quan sát ở quanh đây đây. Cho dù với cặp mắt điều hâu, Tobias cũng chẳng thể nào tia được họ đâu."

"Ồ, thế ư? Có dám cá không?" Hoàng tử Jake hỏi đùa.

Tobias quay trở lại đậu trên cành cây lúc trước. Cậu ấy bắt đầu chậm rãi rửa bộ lông vũ của mình. <Không có ai lai vãng cả.>

"Bồ thực sự không nhìn thấy bất cứ gì khả nghi sao?" Hoàng tử Jake hỏi, giọng lộ vẻ thất vọng.

<À, mình có nhìn thấy hai người Chee đang phủ hình chiếu thân cây bao quanh mình và một người khác nữa đang cố hoà mình vào một tảng đá, mà thế thì chẳng có gì đáng e ngại cả.>

Cả các bạn người và Erek đều cười. <Mình biết rõ từng gốc cây ở đây mà,> Tobias nói đầy tự mãn. <Các bạn cho rằng các bạn có thể phủ hình chiếu ba chiều hình cây liễu ở cái chỗ mà trước giờ chả có nó thì mình không nhận ra nổi sao? Xì.>

Erek cúi đầu khâm phục Tobias. "Tôi phải luôn nhắc nhở mình rằng không bao giờ được đánh giá thấp bạn, người anh em điều hâu ạ." Rồi, với vẻ nghiêm túc, Erek nói cho chúng tôi nghe điều gì đã khiến ảnh đến tìm chúng tôi.

“Hewlett Aldershot Độ Tam - cận vệ số hai của Cơ Quan Tình Báo, đang nằm viện trong tình trạng hôn mê vì bị một chiếc xe hơi tông phải khi đang băng qua đường. Chúng tôi không biết tại sao anh ta xuất hiện trong khu vực này. Nhưng chúng tôi biết điều này: Không một ai biết anh ta đang nằm viện.”

“Cả gia đình anh ta cũng không biết à?” Cassie bần chồn hỏi.

“Không. Không một ai. Kể cả gia đình hay thủ trưởng của anh ta, Jane Carnegie. Không một ai. Cái bệnh viện đó đã bị bọn Yeerk chiếm cứ. Một nửa nhân viên là bọn Mượn xác Người. Tên anh ta thậm chí không được lưu trên máy tính của bệnh viện nữa. Với lại, các bạn biết chiếc xe

đụng phải anh ta là của ai không? Của ông bạn Chapman của chúng ta đó.”

Hoàng tử Jake gật gù. Bạn ấy là thủ lĩnh của hội Animorphs. Tôi coi bạn ấy như hoàng tử của mình. Là một *lính nhỏ*, tôi cần phải thi hành nhiệm vụ dưới quyền của một hoàng tử nào đó.

“Ừm” Hoàng tử Jake tư lự. “Mình nghĩ tốt hơn hết chúng ta phải kiểm tra thôi.”

“Tui có một câu hỏi đây,” Marco nói. “Một khi ta đã có một ông Hewlett Aldershot và một ông Hewlett Aldershot con rồi, thì có thứ cha mẹ gì mà lại bắt đứa trẻ đời thứ ba vẫn phải mang cái tên của mình nữa thế không biết? Chắc hẳn là anh chàng đã từng bị trêu chọc mỗi ngày sau giờ học trong suốt cả đời học sinh của mình rồi.”

CHƯƠNG 3

Ngày hôm sau, Marco, Rachel và tôi đậu co ro trên bệ cửa sổ tầng ba bên ngoài phòng bệnh riêng của Hewlett Aldershot Đệ Tam trong lốt những con mòng biển. Theo như lời các bạn Người của tôi, mòng biển giống bồ câu, chúng có thể xuất hiện ở bất cứ đâu mà chả khiến ai nghi ngờ cả. Tôi dám chắc là họ nói đúng cho dù tôi chẳng có chút ý niệm gì về chim bồ câu hay hình dung được thế nào là loài chim “đáng ngờ” cả.

<Tui chỉ nói chuyện mà tui mình ai cũng biết hết rồi á, lão Chapman húc xe vào anh chàng này chỉ vì ổng không chịu đựng nổi cái tên đó.>

Rachel thở dài thườn thượt. <Sao anh Jake lại bắt mình thực thi nhiệm vụ cùng với bồ cơ chứ, hả Marco?>

<Cái gì, bộ tui hổng nên mở lời bắt chuyện sao? Tui mình đã co ro trên cái gờ tường ngu ngốc này cả tiếng rưỡi đồng hồ rồi đó. Tui, bồ và Ax nè.>

<Mới chỉ có một tiếng rưỡi thôi sao?> Rachel than thở. <Lạ nhỉ, phải lâu hơn thế nhiều chứ. Trong khi tui mình trò chuyện, thời gian chỉ nhích có từng tí, từng tí, Marco à. Cà rề, cà rề,...>

<Kỳ quá đi.>

<Thực tế là mới chỉ có một giờ mười tám phút, theo giờ của các bạn thôi,> tôi nói.

<Cái gì mà theo giờ của các bạn,> Marco phản bác. <Nó cũng là giờ của bồ đấy, Ax-ngố à. Đây là Trái Đất. Bồ đang bị mắc kẹt ở đây. Này, hãy chấp nhận và chỉnh lại đồng hồ theo giờ địa phương luôn đi, anh bạn.>

Marco chán. Tất cả chúng tôi đều chán. Mỗi khi buồn chán, Marco thường trở nên cáu bẳn.

Chúng tôi vẫn tiếp tục đậu bên ngoài phòng bệnh của Hewlett Aldershot Đệ Tam. Đây đã là ca trực thứ hai của chúng tôi rồi. Ca một của chúng tôi bắt đầu từ sáng sớm, kéo dài gần hai giờ giới hạn biến hình, rồi đến phiên của Hoàng tử Jake và Cassie, và giờ lại đến lượt chúng tôi.

<Mình chẳng ham chôn chân ở đây trong một ngày thứ Bảy đẹp trời như thế này, trong khi còn có hàng đồng công việc mua sắm ở tiệm *Lính Thủy Tốc Hành* đang chờ,> Rachel phàn nàn.

<Mình bay loanh quanh một chút nha!>

Rachel đập cánh đi khỏi, để lại tôi và Marco. Chúng tôi phe phẩy đôi cánh, nghiêng đầu và đảo tới đảo lui trên bệ cửa - cố hành xử hết như mòng biển thứ thiệt. Đó là nguyên nhân vì sao Rachel phải bay đi khỏi. Mòng biển thứ thiệt là phải thi thoảng bay đi đâu đó chứ.

<Có điều gì đó không bình thường ở cái anh chàng tên là Hewlett Alder-- Nhìn kìa!> Tôi thông báo với Marco. <Có người đang vào phòng. Người quen đấy, tôi dám chắc luôn.>

<Rachel!> Marco thét lên bằng ý nghĩ. <Chạy đi kiểm Jake, Cassie, và Tobias mau. Tội mình có bạn rồi nè!>

<Ai vậy?>

<Visser Ba trong lột Người,> tôi đáp. <Đồ ma quỷ!>

Mắt mòng biển ở hai bên đầu, cho nên tôi phải quay hẳn qua một bên mới dòm kỹ được bên trong cửa sổ. Đúng rồi, chính là hắn! Visser Ba, tên cầm đầu bọn Yeerk xâm lăng Trái Đất.

Visser Ba là tên Yeerk duy nhất từng bắt và chiếm được cơ thể của một người Andalite. Một khi chiếm hữu được cơ thể người Andalite, hắn ta cũng sở hữu được luôn khả năng biến hình. Do đó, cũng chỉ có mình Visser Ba - tên Yeerk duy nhất trong toàn vũ trụ - có khả năng biến hình.

Một nỗi căm hờn dấy lên trong lòng tôi. Đã một lần tôi suýt tiêu diệt được cái tên sâu bọ gớm ghiếc ấy để trả thù cho anh mình. Nhưng cuối cùng, tôi lại thất bại và hắn vẫn sống nhăn.

Lần sau sẽ không còn có sai lầm nào nữa đâu.

<Ôi chao, Visser Ba trong lột người,> Marco nói vẻ căng thẳng. <Chắc chắn là có điều gì đó nghiêm trọng đang diễn ra ở đây.>

Hai bác sĩ loài người bước vào phòng. Họ xăm xì cái gì đó với Visser Ba, điệu bộ của họ sợ sệt và run rẩy. Tấm kính chắn khiến tôi không thể nghe được lời họ, nhưng rõ ràng, họ biết Visser Ba là ai và giữ vai trò gì.

Visser Ba bắt đầu hoàn hình, trở lại dạng người Andalite. Hai cặp mắt cuống mọc ra từ cái đầu người, hai chân trước trổ ra từ ngực bắt đầu lớn lên. Từ cột sống lưng, cái đuôi dài, lạnh lẽo, nguy hiểm - đặc trưng của người Andalite - nhú ra và ngày một dài.

Phía bên trái tôi, một bóng nâu vàng với cái đuôi đỏ lướt xẹt qua. Tobias! Con mắt kia của tôi vẫn dán vào cửa kính.

Lớp lông màu xanh da trời và màu nâu đỏ gợn lên thay cho làn da người. Tên Visser bây giờ đã có đầy đủ bốn chân và cái đuôi chết người.

<Ở đây, hắn ta dám đảm bảo mình cực kỳ an toàn,> tôi nói. <Không, hắn sẽ chẳng khi nào hoàn hình như thế.>

<Cho dù, hai cha bác sĩ kia chẳng lấy làm sung sướng gì,> Marco nhận xét.

Hai ông bác sĩ sửng sốt. Rõ ràng là có chuyện không ổn. Trong chớp mắt, Visser Ba quặp lưỡi dao đuôi vào cổ họng một bác sĩ đang run lấy bầy.

Chỉ cần một cái giật thoi là cái đầu của vị bác sĩ nọ sẽ lặn lông lốc trên sàn nhà. Lúc này, Visser Ba đã trở về hình hài Andalite nên chúng tôi có thể nghe thấy giọng truyền không thêm giữ ý của hắn.

<Ta ra lệnh cho chúng bay phải cứu sống thằng người này!> Hắn gầm rú bằng ý nghĩ. <Sẽ chẳng có đũa nào trong túi bây được chui vào đầu hắn đâu nếu như hắn cứ bất động thể này.>

Vị bác sĩ phân bua cái gì đó, cử chỉ rất tôn kính, dè dặt.

<Ta cóc cần biết cuống não của hắn ra sao, ta muốn thằng người này phải sống! Bay có biết rằng hắn có ích với chúng ta đến nhường nào không? Nó là nhân vật số hai trong đội bảo vệ tổng thống, có quyền tiếp cận một nửa số thông tin tuyệt mật trên hành tinh này. Chính vì vậy ta mới phải mất công dàn xếp cho hắn bị xe cán rồi khiêng tới đây chứ.>

Hoàng tử Jake và Cassie hồi hả bay tới trong lốt mòng biển.

<Có chuyện gì vậy?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Visser Ba, thưa Hoàng tử Jake.> Tôi đáp.

<Đừng có gọi mình là "hoàng tử." Ừ, phải rồi, mình nghe thấy giọng truyền của hắn. Ý mình hỏi là mấy bồ trông thấy gì rồi?>

<Tên Visser đang bận bịu với việc khủng bố hai vị bác sĩ mượn xác người,> tôi báo cáo.

Ngay lúc đó, tên Visser Ba rút cái đuôi của hắn về. Vị bác sĩ đổ quỵ xuống sàn. Người bác sĩ đồng nghiệp xót thương nhìn nhưng đứng yên không dám ra tay giúp đỡ.

<Tụi bay đẩy ta vào tình thế không còn lựa chọn nào khác. Nếu như ta không thể sử dụng con người này làm vật chủ thì bắt buộc ta phải thu nạp và biến hình thành hắn. Mà ta thì lấy đâu ra thời gian mà suốt ngày ở trong lốt người đó kia chứ. Ta không thể sống cuộc đời của hắn. Ấy thế nhưng, chỉ có dùng hắn ta mới có thể tiếp cận được ả sếp của hắn. Ta cần con người này để tóm ả, thay thế hắn.>

Vị bác sĩ vẫn cứ đứng nói láp nháp. Ông ấy cười, ra điều khuyến khích và thông cảm. Nhưng Visser Ba phẩy đuôi, tổng cho ông này một sống dao khiến ông bị quăng vèo qua góc phòng bên kia.

<Đừng có giả giọng "Chúng tôi đã làm hết sức" với ta,> Visser Ba khịt mũi. <Con người này phải sống. Đó là lý do duy nhất ta còn giữ cái mạng cho mi. Ba ngày sau hắn phải khoẻ mạnh, nếu không cả hai tụi bay sẽ...liệu... liệu... hồn đấy.>

Bỗng một con mắt cuống của hắn quay phắt qua nhìn chòng chọc vào tôi. Tiếp đến là mắt cuống thứ hai. Tôi bắt đầu có cảm giác chồn chợn.

Visser Ba đi khuất khỏi tầm nhìn của tôi.

<Có phải hắn vừa dòm tụi mình không?> Marco hỏi rồi tự trả lời luôn. <Hắn đang dòm tụi mình.>

<Hoàng tử Jake,> tôi nói bằng giọng truyền chỉ cho riêng các bạn người của tôi nghe.

<Chúng ta phải làm gì đây?>

<Có chuyện gì thế?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Hắn dòm tụi mình chứ chuyện gì,> Marco nói.

<Tụi mình không còn nhìn thấy tên Visser nữa,> tôi nói.

<Được rồi. Nghe đây, có thể hắn nghi ngờ tụi mình không phải là mòng biển thứ thiệt,> Hoàng tử Jake nói. <Do đó, đừng có hành xử gây nghi ngờ hoặc khiến hắn để ý. Một người bay khỏi đây đi. Còn những người khác, chờ một chút rồi hẵng bay đi, như thường vậy...>

CHƯƠNG 4

Choang!

Tấm kính cửa sổ vỡ tan hoang khi một vật gì đó xuyên thủng qua. Marco bị hất khỏi bậu cửa và loạng choạng rơi xuống đất.

Định thần lại tôi nhận ra vật bay xuyên cửa sổ đó là một con chim *kafit* mười hai cánh.

<Đó hẳn là Visser Ba trong lối hình biến. Nhưng bằng cách nào cơ chứ? Không thể nào?> tôi hét lên trong tâm trạng cực kỳ sửng sốt. Chim *kafit* là loài vật chỉ sống ở có một nơi duy nhất trên vũ trụ: quê nhà Andalite của tôi!

Con chim *kafit* rũ sạch miếng kính rồi vỗ cánh ngoặt thẳng vào tôi. Cái mỏ bén ngọt của nó nhắm tới như một hoả tiễn.

Tôi lặn khỏi bậu cửa, hai cánh gập lại. Cái mỏ chết chóc đó mém nữa là đâm trúng tôi rồi! Tôi mở cánh ra đón không khí và đập lấy đập để.

Con chim *kafit* đuổi theo! Sáu cặp cánh của nó tạo nên tốc độ kinh hồn.

<Ax, con đó là cái giống gì vậy?> Cassie thét hỏi.

Tôi chẳng có thời gian trả lời nữa. Những người bạn loài người của tôi làm sao hiểu được. Chim *kafit* sống nhờ chọc bắt những sinh vật sống trên cây. Nó lanh lẹ, chính xác, và là cơn ác mộng của những loài bé nhỏ.

Trong lúc này loài bé nhỏ ấy đang là tôi.

<Tất cả hãy tấn công con chim kia!> Hoàng tử Jake gầm lên. <Nó không thể đánh lại tất cả chúng ta. Tobias! Bỏ đang ở đâu vậy?>

<Mình ở xa quá.> Tobias gằn giọng.

Tôi ngoái đầu lại dòm chừng con chim *kafit*. Khùng ghê! Làm thế cái đầu tôi khác nào một bánh lái, hướng người tôi lao thẳng vào đường bay của con chim *kafit*! Tôi đập cánh điên cuồng. Quá chậm! Mỏ chim *kafit* rạch một đường ngay dưới cánh tôi.

<Aaaaahhhh!> Tôi rú lên thê thảm.

Né vội trong một đường bay tuyệt vọng, tôi quạt cánh chúm xuống chỉ cách mặt đất chừng sáu thước. Tôi biết chim *kafit* nhanh hơn tôi, nhưng liệu nó có láu cá hơn tôi không?

Tuy nhiên, trong tâm trí tôi, vẫn lẫn quẩn câu hỏi, <Bằng cách nào? Như thế nào?>

Visser Ba đã thâu nạp ADN của loài chim *kafit* bằng cách nào? Không lẽ tên quái vật kinh tởm này đã đặt chân lên thảm cỏ quê hương Andalite của tôi rồi sao?

Bây giờ tôi đang bay trên một đường phố chính. Bên dưới là cái mà loài người gọi là nhà hàng thức ăn nhanh. Visser Ba trong lột chim *kafit* bám sát tôi. Chỉ ba... hai... nhịp nữa là hắn sẽ tóm được “con mồi”. Tôi xoè cánh, kìm tốc độ, vặn đuôi và đầu để lái ngang qua một chút. Thế là con chim *kafit* bay chiu qua tôi. Nó đã bị lộ đà.

Nó nhanh hơn. Tôi có thể vặn sườn nó, nhưng chỉ khi nó bị bất ngờ. Liệu tôi sẽ lừa nó được thêm bao nhiêu lần nữa đây?

<Tinh ranh quá ta, Andalite> giọng truyền của Visser Ba đột nhiên vang lên trong đầu tôi. <Có giỏi sao không thử lần nữa coi?>

Tôi lộn tiết đến nỗi suýt nữa thì lên tiếng trả treo. Nhưng dĩ nhiên Visser Ba không chắc tôi có phải là hình biến của người Andalite hay không. Hắn chỉ đoán mò thôi. Nếu tôi vẫn im lặng có thể hắn sẽ nghĩ tôi chỉ là một con mòng biển ngây ngô, ngẫu nhiên đậu trên bệ cửa sổ thôi.

Tôi thấy Hoàng tử Jake và những người bạn khác đang phóng đuổi theo.

<Hoàng tử Jake! Cứ mặc tôi! Nếu các bạn giúp tôi hắn sẽ biết tổng chúng ta không phải là chim thật.>

<Đừng ra về anh hùng nữa,> Hoàng tử Jake cáu. <Tobias!>

<Mình đang gắng hết sức đây. Mình gặp phải luồng khí lạnh cóng!> Tobias gắt om.

Một bóng điều hâu đuôi đỏ thắp thoáng trong mắt tôi, đang gấp gáp, khó nhọc chọn một điểm nhào xuống dứt điểm. Nhưng cậu ta ở trên tôi những ba mét, quá xa để yểm trợ.

Chỉ còn có mình tôi.

Tốt. Như vậy càng hay, tôi nhủ thầm, cố gắng tỏ vẻ can đảm. Tôi đập cánh liên hồi, ráng hướng về phía một tấm bảng quảng cáo lớn vàng choé, có hai lỗ tò vò kề nhau. <Để coi chim *kafit* queo nhanh tới cỡ nào.>

Tôi nhắm thẳng cái lỗ trên một ô vòm và chui tọt qua, xong tôi quay ngoắt lại tức thì. Gã Visser Ba bay ngang ngoài ô vòm cái vụt, đành phải quay lại bắt tôi. Nhưng tôi đã lộn ngược và bay xuyên qua ô vòm thứ hai. Con chim *kafit* đuổi theo sát nút. Nhưng lúc này tốc độ vượt trội của nó là vô dụng, còn sải cánh dềnh dàng chỉ khiến nó khó chui tọt qua vòm cung. Visser Ba queo với tốc độ kinh hồn, nhưng tôi cứ chao qua chao lại giữa hai mái vòm.

<Tuyệt lắm, chiến hữu!> Tobias gào lên. <Cứ tiếp tục giữ chân hắn như thế nha. Mình vẫn theo dõi hắn sát sao đây!>

Những người bạn tụ tập bên dưới tôi, tạo thành một quang cảnh kì khôi.

“Ê, con chim đó có nhiều cánh hết sức!” tiếng ai đó lâu bầu.

“Chắc nó bị đột biến gen đấy. Đi thôi, các chú mòng biển!?” Một ai khác thét vang.

Rầm! Mút đầu cánh của tôi đụng phải gờ của một vòm cung. Tôi chúi nhủi trong không trung, bỏ lỡ mất một nhịp cưa.

<Aaaaaaahhhhhhh!>

Cái mỏ chim *kafit* sắc lẹm mổ vào cánh tôi một cái, dứt đi vài phân thịt. Tôi rơi! Mái nhà đen thui của nhà hàng thức ăn nhanh hứng lấy tôi. Lão đảo, tôi lết vào khoảng hẹp giữa hai bộ làm lạnh to đùng, đang kêu o o.

Visser Ba cũng đang sà thấp xuống, tôi hiểu hẳn cũng sẽ đáp xuống mái nhà.

Tôi hồi hải hoàn hình. Do mái ngói bị những bức tường cáo chót vót che khuất, nên những con người ở dưới đường không thể nhìn thấy chúng tôi. Một khi trở lại hình hài Andalite, thì con chim kia sẽ không còn đe dọa tôi được nữa.

Những cái vuốt chim dần trở thành các móng guốc. Đám lông đuôi nhập vào nhau, tạo thành lưỡi dao. Rủi thay, khi tôi to ra thì khe trống cũng trở nên chật chội, lèn tôi cứng ngắc giữa hai cái máy làm lạnh kia. Những cánh quạt phả hơi nóng vào tôi, dậy mùi mỡ động vật.

Nửa chim nửa Andalite, tôi cố lách khỏi lỗ hổng ra đứng tơ lơ ngay chính giữa mái nhà, loang choang trên những đôi chân chưa ra hình thù gì. Và rồi, tôi trông thấy hẳn. Cũng như tôi, hẳn cũng đang gấp rút hoàn hình và cũng đang ở trong tình trạng nửa Andalite nửa chim...

<Đầu hàng đi, Andalite nhãi ranh,> Visser Ba cười khẩy. <Ta sẽ hạ cổ tha mạng cho mi.>

<Để xem người đánh đuôi đôi như thế nào đã,> tôi quặc lại, một lần nữa, cố tỏ ra thật can đảm và tự tin.

Cái đuôi của hẳn tòi ra. Đuôi của tôi cũng hiện hình.

Chúng tôi đứng đó, hằm hè nhau như hai người Andalite thực thụ đang chuẩn bị thực hiện một cuộc chiến đuôi đôi.

Tôi nhìn xoáy vào những con mắt của tên quỷ sứ. Ở đó tôi thấy rõ nét gian ác. Và rồi tôi thấy có cái gì đó khiến những trái tim tôi đập thon thót - nỗi sợ hãi đang ẩn hiện.

CHƯƠNG 5

Lâu lâu lắm rồi tôi không đấu đuôi đôi, ngoại trừ những lần luyện tập trong quân đội hay chỉ là như chơi thể thao mà thôi.

Ấy thế mà lần này không phải là chơi thể thao.

Ở đó, giữa tiếng quạt máy kêu vù vù, giữa mùi mỡ và mùi thịt chiên ngày ngày, Visser Ba và

tôi đứng mặt đối mặt.

Hai con mòng biển nhào xuống tìm chỗ đáp. Lại thêm hai con nữa. Mé trên đầu, một mắt cuống của tôi ghi nhận bóng dáng dữ tợn của một con điều hâu.

<Chúng ta cũng hoàn hình nào,> Rachel nói lớn giọng nói cho cả tôi nghe thấy. Tôi hy vọng bạn ấy không để cho Visser Ba nghe. Đôi khi loài người quên rằng, giọng truyền ý nghĩ có thể nhắm đến một hoặc nhiều người cùng một lúc.

<Tụi mình không thể hoàn hình ở đây được,> Hoàng tử Jake nói với tôi. <Tụi mình phải trở về hình dạng người trước khi biến hình thành loài khác. Tụi mình không thể hoàn hình trừ phi tụi mình biết chắc rằng tên Visser Ba cứ ở lì trong đó.>

<Nếu tụi mình mà hoàn hình, hắn sẽ không ra khỏi đó nổi,> Rachel nghiêm nghị nói.

Những con mắt của tôi vẫn dán chặt vào gã Visser Ba. Đuôi tôi sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. Một cử động nhỏ cũng đủ khiến nó xuất kích.

Tôi bảo. <Hoàng tử Jake, các bạn không nên liều lĩnh. Nếu hắn biết các bạn là con người, thì cuộc sống của các bạn sẽ bị nguy hiểm. Cứ để mình tôi trả thù cho anh Elfangor được rồi.>

<Không phải ở đây. Mấy người ở phía dưới đã nhìn thấy một con chim sáu cánh bay lên đó. Chắc chắn có người đang trên đường tới đây rồi.> Cassie phân tích rất có lý.

Tôi chỉ nghe bạn ấy nói lồm bồm. Tên Visser đang dịch dần sang một bên, lơ lửng trên mái nhà. Tôi cong đuôi, gương cao lưỡi dao đuôi sẵn sàng tham chiến.

<Ax à, liệu bồ có thể rút lui an toàn mà không bị thương không?> Hoàng tử Jake hỏi. <Cassie nói đúng đó. Tụi mình không muốn đánh nhau ở đây.>

Có một phần nào đó trong tôi muốn thốt lên, phải, phải, tụi mình cứ để cho tên Visser này tẩu thoát đi. Hắn bự hơn tôi. Đuôi của hắn dài hơn gần hai tấc, hắn có lợi thế hơn tôi. Hắn cao hơn, hắn có thể dễ dàng dập đầu và chọc mắt tôi.

Nhưng một phần khác trong tôi đã nom thấy cái nhìn hoảng sợ trong ánh mắt của tên Visser. Hắn nhận thức được hắn lâm vào thế kẹt rồi. Hắn biết hắn đang phải đối diện với một trận chiến sinh tử mà lợi thế thì không nghiêng về phía hắn.

Tôi muốn được nhìn thấy thêm nữa nỗi hoảng sợ của hắn. Tôi muốn được thấy nỗi kinh hoàng của hắn khi tôi ấn lưỡi dao đuôi của mình vào cổ họng hắn và nói, <Nhát dao này là dành cho anh trai tao.>

Tên Visser Ba hơi nhích người, tìm thế giao đòn. Tôi cong lưỡi dao đuôi lên cao, quyết chặn ngang cú ra đòn sấm sét của hắn.

Thình lình có cái gì đó chuyển động!

Tôi vung đuôi! Lưỡi dao hệt mục tiêu nhưng cũng chém được một nhát ngang vai thẳng quý quái.

Trong lúc hỗn loạn, thoát tiên tôi chưa hiểu gì. Tất cả cùng diễn ra một lúc: sự chuyển động đột ngột của gã Visser, cái quất đuôi của tôi và một cú bay song phi khi khối thịt của hắn vọt qua bức tường.

Hắn đã rơi vụt khỏi tầm mắt. Tôi bèn dướn ào qua gờ mái nhà và ngھnh cổ nhìn theo.

Một cô gái loài người ở bên dưới rú lên thất thanh, “Tôi thấy một con ngựa màu xanh da trời nháy khỏi mái nhà!”

“Chị điên rồi, vậy chứ nó đáp xuống đâu?” Người bạn đứng bên nhón nhác hỏi lại.

Tôi thì thấy rõ: hắn rơi tồm vào một thùng rác hình vuông to đùng.

“Ở trong chiếc xe Dumpster đó đó,” cô gái ban đầu quỳnh quáng nói.

Tôi dòm trân trân xuống gã Visser. Chân trái phía sau của hắn bị gãy do cú rơi. Hắn đang gắp rút biến thành Người nhưng vẫn không quên ngược mắt lên nhìn tôi, tức tối đến độ muốn nổ tung các con người.

Tôi muốn nói một câu gì đó - một lời đe dọa hoặc một lời thề độc chẳng hạn. Nhưng tất cả những gì tôi làm chỉ là ngó trùng trùng vào gã Visser Ba.

Và rồi, ngay khi cái miệng người của hắn xuất hiện, hắn nở một nụ cười chế nhạo.

<Đi thôi, Ax,> Hoàng tử Jake gọi. <Vụ này chấm dứt tại đây.>

CHƯƠNG 6

Đêm hôm đó, tôi chạy dọc cánh đồng cỏ, xa khỏi nông trại nhà Cassie, vừa chạy vừa cố tìm hiểu cảm xúc của mình.

Đó là một đêm ẩm ướt. Mưa, không nặng hạt lắm (theo chuẩn của người Trái Đất). Cỏ ướt nhẹp. Tôi có thể cảm nhận được trong khi chạy, móng guốc của tôi xúc lên được cả những con côn trùng ở dưới đất. Chúng thường chui lên mặt đất mỗi khi trời ẩm ướt. Mấy con côn trùng này sẽ làm cho bữa ăn của tôi có thêm chất đạm. Đó cũng chính là món cuối cùng tôi cần. Chất đạm quá nhiều chỉ tổ làm cho tôi thêm tỉnh táo mà thôi.

Những áng mây che kín trăng và sao. Tôi thấy buồn. Ban đêm, tôi thích được nhìn thấy chòm sao quê nhà. Thói quen này đã trở thành một nghi thức không chính thức của tôi, chỉ của riêng tôi thôi, nhắc nhở tôi rằng luôn luôn có một nơi chốn dành cho tôi trong dải ngân hà. Có thể lúc này đây, tôi đang không ở đó, nhưng chắc chắn, chốn đó có tồn tại.

Hay là tôi đang tự huyễn hoặc mình chăng? Phải, tôi có một hành tinh quê hương. Tôi có nhà ở trên hành tinh đó, nơi đó mọi người đều giống như tôi. Nhưng liệu tôi có còn thích nghi với chốn đó nữa không khi mà tôi đã sống giữa loài người lâu đến thế? Có phải tôi đã thay đổi quá nhiều rồi chăng?

Tôi nhìn thấy ánh đèn trong nhà Cassie.

Đã có một lần tôi biến hình thành hoàng tử Jake và tới đó ăn tối cùng ba mẹ của Cassie. Tôi có ADN của bạn ấy trong mình kể từ lần bạn ấy trở thành vật chủ của một tên Yeerk.

Một ký ức cực kỳ quý giá. Ăn tối cùng Cassie, ý tôi là, không phải biến hình thành hoàng tử Jake. Đôi lúc, khi tôi có một mình ở trong rừng, thay vì nghĩ về quê nhà, tôi lại thấy bản thân mình đang mơ mộng về buổi tối như thế.

Lúc này, tôi chạy nhanh hơn, chẳng thiết tới chuyện ăn uống nữa, mà chỉ muốn cảm nhận những hạt mưa đang lộp độp trên mặt, trên ngực mình. Nếu như tốc độ chạy của tôi đủ lớn, khuôn mặt và bộ ngực của tôi sẽ hứng trọn những hạt mưa rơi xuống, và sẽ chẳng còn giọt nào có cơ hội rớt xuống lưng tôi nữa.

Có một hàng rào chắn tàu bằng gỗ phía trước mặt. Khá cao, không thể nhảy qua được. Tôi chạy thẳng tới, chân trước tì vào hàng rào làm đà rồi vượt qua nó.

Một cái móng guốc của tôi đụng đúng nấc rào trên cùng tạo nên một tiếng “bịch!”

Tôi nhẹ nhàng đáp xuống đất và nhận ra rằng mình đang thở hổn hển. Giảm tốc độ, tôi chạy nước kiệu trở lại hướng khu rừng.

Tôi đã có thể đánh gục hắn, tôi tự nhủ. Tôi đã có thể buộc hắn phải đánh nhau với mình, tấn công hắn trước khi hắn chớp cơ hội cao chạy xa bay.

Đâu đó trong óc tôi vang lên lời giải đáp, không phải thế, người sẽ thua thôi. Hắn cao hơn, to hơn, nhiều kinh nghiệm hơn. Cơ thể Andalite mà tên Visser Ba chiếm hữu đã từng là một hoàng tử chinh chiến lẫy lừng. Visser Ba có đầy đủ mọi kỹ năng và kinh nghiệm của một chiến binh.

Người đấu đuôi đôi với Visser Ba và người đã để hắn trốn thoát.

Tôi đấu đuôi đôi với Visser Ba và ít ra là tôi đã không bỏ chạy.

Nhưng thực tế, người đã muốn bỏ chạy. Người đã hoảng sợ.

Tôi đâu có phải thằng ngốc đâu mà không hoảng sợ cơ chứ. Nhưng kẻ bỏ chạy không phải tôi mà là hắn.

Tôi thấy mình đã dừng lại, đứng nghỉ dưới một gốc cây thông cực kỳ cao ngay cạnh rìa cánh đồng cỏ. Đó là đồng cỏ của Tobias.

<Có chuyện gì thế, chiến hữu?> cậu ấy gọi vọng xuống từ trên tàn cây tối um.

<Bồ không ngủ hả?>

<À, ừ. Mình vừa chợp mắt thì bị đánh thức bởi một nhân mã ngoài hành tinh có cái đuôi bọ cạp chạy ầm ầm quanh rừng cứ như là có cả một đàn voi bị vỡ đàn.>

Khi bị đánh thức, Tobias đôi lúc hơi cay nghiệt. Đó là phẩm chất của một con người mà cậu ấy không đánh mất khi ở trong lột điều hâu.

<Tôi xin lỗi vì đã đánh thức bồ. Những con voi bị vỡ đàn thì như thế nào?>

Tobias thở dài. <Nó cuốn bay những nhánh cây tầm thấp rồi xéo lên. Mà này, có phải bồ đang cảm thấy bứt rứt, đứng ngồi không yên phải không?>

<Cái gì cơ?>

<Bứt rứt. Trong đầu bồ, những sự kiện cứ lẫn lộn tới lui, có một câu hỏi thôi nhưng bồ cứ

hỏi đi hỏi lại mình mãi. Cứ quay vòng vòng như thế.>

<Làm sao mà bồ biết được thế?>

<Này, Ax à, lần đầu tiên mình gặp Visser Ba... mà bồ thì biết đó là khi nào rồi đấy... mình đã hét lên, lúc đó mình quá hoảng sợ.>

<Hắn là một người ngoài hành tinh, khác xa với bồ.>

<Elfangor cũng là người ngoài hành tinh, cũng không giống mình, nhưng ổng không làm mình sợ. Nhưng Visser Ba thì ngược lại. Mình sợ hắn không phải vì bề ngoài của hắn, mà vì mình có thể cảm nhận được một thứ gì đó toả ra từ hắn, giống như là một đám mây tăm tối, giống như một cái mùi,... mà cũng không hẳn là như thế. Cảm giác này, mình không biết diễn tả bằng lời ra sao nữa. Giống như mình đang nhìn thấy một vật cần phải phá huỷ, tiêu diệt. Hắn là một con quái vật. Mình cảm nhận được điều đó. Và mình đã có một nhận thức khủng khiếp rằng bằng cách nào đó, hắn sẽ tóm lấy mình và biến đổi mình. Thành thử mình chỉ biết hét lên mà thôi.>

<Trước đây, tôi đã từng chạm mặt hắn rồi,> tôi nói giọng lạnh lùng. <Lý ra tôi không được sợ hãi.>

<Lúc đó, bồ có thể làm được gì?>

<Tôi ép hắn đánh nhau với tôi.>

<Nếu bồ thua thì sao?>

<Thế nhờ tôi thắng thì sao? Tôi sẽ thổi một luồng gió kinh hoàng vào trận chiến chống lại bọn Yeerk. Tôi sẽ trả thù được cho anh Elfangor. Tôi sẽ hoàn thành được sứ mạng phục vụ nhân dân của tôi.>

<Này, Ax, bồ tiến công hắn. Hắn thoái lui chứ không phải bồ.>

<Hắn bị bao vây và chỉ có một mình. Hắn nghĩ mỗi chúng ta đều là một chiến binh Andalite sẵn sàng hoàn hình để tấn công hắn. Hắn rút lui trong danh dự.>

<Danh dự á,> Tobias nhạo báng. <Hắn là một tên giết người máu lạnh. Hắn là kẻ xâm lăng đang ở trên mảnh đất của người khác. Hắn đúng là một tên cướp. Kẻ sát nhân thì không có danh dự.>

<Thôi để tôi đi cho bồ ngủ lại.>

<Đượooooooo rồi. Bồ muốn thì cứ đi đi.> Tobias nhìn quanh, mắt nhấp nháy, như một người không thấy đường trong bóng tối. <Nhưng dù sao thì cũng khó mà ngủ lại được lúc trời mưa như thế này.>

<Tobias này, cái con chim mà Visser Ba biến thành í mà, là một loài chim ở xứ Andalite, có tên là chim *kafit*. Nó đến từ hành tinh quê nhà của tôi.>

<Bồ đang nghĩ gì thế? Rằng hắn Visser Ba đã từng tới thế giới Andalite của bồ để thu nạp nó sao?>

<Ừ, đúng thế. Tôi e rằng con quái vật đó đã đặt chân lên quê nhà Andalite của tôi rồi.>

Tôi thấy Tobias trở nên căng thẳng. Bấy giờ cậu ấy đã bắt đầu hiểu ra. Nhưng cậu ấy nói. <Đôi khi, con người ta buộc phải đưa những con vật trên quê hương mình đi khỏi đó, phải không? Ý mình là, giống như kiểu ta có thể tìm thấy một con sư tử Phi châu ở trong vườn bách thú tại Mỹ, châu Âu hay ở đâu đó khác nữa, phải không? Vậy thì, có ai đó hoàn toàn vô hại mang một trong những con chim này ra khỏi hành tinh của bồ và trên đường đi họ bị cưỡng đoạt mất hoặc đại loại như thế. Và cuối cùng, con chim này lại nằm trong tay của Visser Ba.>

Tôi muốn tin rằng điều Tobias là sự thật, nên tôi nói, <Ừ, có thể lắm.>

Nhưng thực lòng thì tôi không tin lời cậu ấy nói. Tôi cho rằng Visser Ba hoặc là đồng bọn của hắn đã từng đặt chân lên thế giới Andalite của tôi rồi. Bất kể là thế nào đi nữa thì nó cũng chỉ có một ý nghĩa duy nhất: bọn Yeerk đã nhắm nhe đến tận một nơi an toàn trên dải ngân hà - quê hương tôi.

CHƯƠNG 7

Chúng tôi tụ họp tại Đường Thú hoang, nơi Cassie và cha bạn ấy chạy chữa cho những con thú không phải là loài người bị thương hoặc bị bệnh. Đó là một toà nhà lớn bằng gỗ, hơi tối. Bên trong la liệt những lồng, chuồng nhốt những con thú đang bệnh.

Tobias đậu tuốt trên rui nhà để dễ bề nhìn bao quát ra ngoài qua một ô cửa sổ, dặng kịp thời cảnh báo cho bọn tôi mỗi khi có ai đó đến gần.

Cassie đang dùng một cái chĩa ba bụi chẳng hốt dọn những đồng phân. Hoàng tử Jake chốc chốc lại nhắc một vật gì đó ra khỏi đường quét của Cassie.

Marco và Rachel đang lạnh run.

Đó là cách nói của loài người. Tôi đoán điều này ám chỉ khi loài người ngồi im thin thít, không làm gì cả thì nhiệt độ cơ thể họ sẽ hạ xuống. Như thế gọi là “lạnh run”.

Mai mốt, khi về già - quá già không thể làm chiến binh được nữa - tôi sẽ viết một quyển sách về loài người, nêu rõ những thói quen lạ lùng, những lời nói buồn cười và những kỹ thuật dị kỳ của họ. Chẳng hạn, các bạn có biết rằng loài người phát minh ra sách đọc trước cả máy tính điện tử hay không? Bởi vì loài người cho rằng máy tính điện tử hiện đại hơn, bất kể sự thật hiển nhiên rằng để mở một trang, máy tính điện tử phải mất nửa phút, trong khi có khi chẳng mất giây nào, một trang sách đọc đã hiển hiện ngay.

Ai đó chắc sẽ muốn loại bỏ loài người với lý do đây là một giống loài tầm thường, lạc hậu và kỳ cục.

Ngoại trừ hai điều.

Điều đầu tiên là, loài người đã có công nâng nghệ thuật vị giác lên tới tầm mức tuyệt đỉnh. Kỹ thuật của loài người còn rất sơ sài, nhưng họ đã khám phá ra bắp rang bơ, kẹo Snicker, ốt, và mẩu thuốc lá. (Mặc dù chính bản thân họ lại hay nổi đóa trước ý tưởng ăn mẩu thuốc lá.)

Và một điều nữa: Loài người, bất chấp những khiếm khuyết của mình, đã tạo ra bánh quế.

Mai này, khi chiến tranh chấm dứt, sẽ có những đoàn người Andalite hành hương đến Trái Đất, biến thành Người khoảng một ngày chỉ để ăn bánh quế cho thoả thích thôi. Rắc thêm một chút đường lên trên nữa. Thật đáng giá.

“Ax, bồ có chú ý không vậy?” Marco léo nhéo hỏi.

Tôi bừng tỉnh khỏi cơn mộng ngày. <À có chứ, dĩ nhiên.>

“Sao tui nói một điều những hai lần rồi mà bồ cứ nhìn xa xăm đi đâu đâu ấy, như thể bồ đang ở cách đây hàng triệu dặm vậy đó...”

<Vui lòng nói thêm lần thứ ba đi, lần này tôi sẽ chú ý lắng nghe.>

“Tui nói rằng, Visser Ba cố tình biến hình thành một loài chim Andalite là có ý muốn tung ra một thông điệp. Chẳng phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đâu, mà là một thông điệp hẳn hoi.”

À, đây chính là lý do thứ hai để ta không được coi thường loài người, cho họ là một giống loài nguyên thủy, ngu ngơ. Họ thích nghi với hoàn cảnh nhanh lắm - nhanh không thể tưởng tượng được. Chỉ mới vài tháng trước thôi, Marco còn không tin có những sinh vật tồn tại ở những hành tinh khác. Vậy mà bây giờ bạn ấy không những thừa nhận điều đó, mà còn tự đặt mình vào giữa cuộc chiến, và thậm chí còn vạch ra được những vấn đề mấu chốt mà tôi đã bỏ sót...

<Đúng,> tôi dừng đỉnh. <Nhưng là thông điệp gì?>

Marco nhún vai. “Hắn đang rung chuông, đánh động chúng ta. Đại để như thế này: ‘Ê, trong khi tụi bay còn kẹt cứng ở Trái Đất thì tao đã ra ra vào vào nhà tụi bay, đã đàn đúm với bạn bè tụi bay và đã ăn bánh táo do mẹ bay làm rồi đó.’”

<Mẹ tôi không làm bánh táo,> tôi giảng giải. <Giác quan vị giác không được biết đến trong số...>

“Gã Visser Ba đang giật dây,” Rachel đế thêm.

“Khủng bố tinh thần bồ,” Cassie đồng tình.

<Làm cho bồ phát rồ phát dại.> Tobias góp chuyện.

“Đang cố gây trở ngại cho bồ bằng,... ồ, đừng bận tâm,” Hoàng tử Jake nói. “Cái chính là bồ có hai câu hỏi: Một là, thế nào mà tên Visser Ba lại thâm nhập được con chim này? Hai, tại sao hắn lại biến thành thành nó và tấn công bồ?”

“Thôi thôi, vấn đề thật sự của tụi mình là: phải làm gì với anh chàng Hewlett Aldershot Đệ Tam đang hôn mê kia?” Cassie chỉ rõ.

Marco vỗ tay đánh đét một cái. “Buộc anh ta đổi tên là xong chuyện.”

“Mấy bồ biết đó, trong trường hợp xấu nhất tên Visser Ba sẽ thâm nhập ADN của Hewlett Aldershot Đệ Tam, rồi ung dung vào làm việc trong Cơ Quan Tình Báo. Hắn có thể sờ vào bất cứ máy tính nào, ngồi chễm chệ trong các hội nghị tuyệt mật, và cuối cùng, Cơ Quan Tình Báo biết điều gì hắn sẽ biết ngay điều ấy.” Hoàng tử Jake phân tích.

<Cơ quan Tình báo biết được những điều gì?> Tôi hỏi.

"Cả đồng," Marco trả lời.

<À,>

"Vấn đề không phải là hấn khám phá ra điều gì mà là hấn nói chuyện và tiếp cận với ai," Rachel tranh luận. "Có thể hấn sẽ biết liệu có thông tin nào về những hoạt động của bọn Yeerk được chuyển cho..."

"Chu cha!" Marco đứng thẳng trên đôi chân lập chập của mình. Tôi vẫn chưa gạt bỏ được ý nghĩ rằng sao loài người lại không té bổ chừng khi đứng như thế.

"Chu cha cái gì?" Hoàng tử Jake nói từ tốn.

"Chao ôi, Rachel nói đúng lắm. H. A. Đệ Tam có thể nói chuyện với bất cứ ai, đương nhiên là với cả sếp của anh, đúng không? Vậy, nếu anh xắn xỏ bước tới và la lên: 'Thưa sếp, sếp có đoán nổi không? Những con sên ký sinh từ không gian xa xôi đang thôn tính Trái Đất!' Hà hà, người ta sẽ tổng cổ anh vô nhà thương điên liền. *Nhưng*, nếu anh bước vào và nói: 'Những con sên ký sinh từ không gian xa xôi đã xâm chiếm Trái Đất! Đoán nổi không, tôi có thể biến thành tê giác'. Và anh biểu diễn ngay màn biến thành tê giác cho mọi người thấy... Ô, đột nhiên! Đùng! Bí mật bị phơi bày. Bọn Yeerk sẽ bị vây ráp."

"Trừ phi thủ trưởng của anh cũng là một tên Mượn xác," Rachel chặn ngang.

"Nếu bà ta bị mượn xác thì việc gì Visser Ba phải mất công nhắm đến H. A. Đệ Tam?" Cassie lập luận. Nhưng rồi bạn ấy quay qua Marco. "Bồ đang nghĩ gì vậy? Phải bồ đang nghĩ đến chuyện biến hình thành ông Aldershot không?"

"Ờ, quá đúng."

"Tụi mình không được làm thế," Cassie phản đối. "Ý mình là tụi mình đã từng quyết định không biến thành người."

<Tôi đã từng biến thành Hoàng tử Jake,> tôi nói.

Nhờ có ý kiến của Marco hồi đó mà tôi đã có một khoảng thời gian rất thú vị. Nhưng đó là những khi những người bạn người của tôi bị rơi vào tình thế bắt buộc. Họ phải làm bất cứ cách nào để gây thiệt hại cho bọn Yeerk. Thỉnh thoảng tôi cũng thế đấy thôi.

<Có lần Cassie cũng biến hình thành Rachel mà,> Tobias đế thêm.

"Trước hết, Ax à, bồ không phải là một con người, do đó có thể bồ thấy bình thường khi biến hình thành Jake. Với lại, Jake đồng ý cho bồ thu nạp ADN của mình và biến hình thành bạn ấy. Trong trường hợp của mình, mình cũng có được sự chấp thuận của Rachel mà," Cassie nói.

"Xin lỗi nha," Marco nói pha chút bông lơn. "Ông bạn H.A. Đệ Tam của tụi mình chẳng thể cho hay không cho phép nữa rồi. Bây giờ ông đã là rau, là củ cà rốt, là búp bắp cải, là một trái cà chua rồi..."

"Mình nghĩ cà chua là trái cây," Rachel ngắt ngang, chọc ngoáy Marco.

"Đó là 'trạng thái sống thực vật', cảm ơn bồ đã nhanh nhạy, Marco." Cassie nói. "Nhưng tụi mình không biết ông Aldershot có tệt thể mãi hay không. Có khi ông ấy chỉ bất tỉnh tạm thời thôi. Tụi mình không có quyền đánh cắp ADN của ông."

“Ổng là một cây xà lách,” Marco vẫn lải nhải.

“Dù gì tụi mình cũng khó lòng vào được phòng ổng,” Hoàng tử Jake nói. “Visser Ba biết chúng ta đã rõ mọi chuyện nên chắc chắn hẳn sẽ đề phòng, hơn nữa tụi mình phải ở trong dạng Người thì mới hấp thụ được ADN của Aldershot. Mấy bồ nghĩ coi, liệu tụi mình có thể làm được điều đó khi Visser Ba canh phòng cẩn mật không? Không đời nào.”

Mọi người có vẻ dụi xuống. Hoàng tử Jake nói rất đúng.

Nhưng rồi cũng lại Cassie oà lên. “Ôi trời.”

“Gì thế?” Marco hỏi han.

Cassie thở dài. “Mình kịch liệt phản đối vụ này. Nhưng...”

“Nhưng? Nhưng, nhưng cái gì?”

Cassie quay qua tôi “Ax, có thể hấp thu ADN chỉ với máu được không?”

<Có lẽ được.>

“Máu ư?” Rachel nhăn nhó. “Tụi mình sẽ lấy máu của anh chàng đó hả? Eo ơi, mình không nhúng tay vào đâu. Lỡ bị lây nhiễm viêm gan siêu vi hay HIV thì sao? Í ẹ.”

<Bệnh tật không lây truyền trong quá trình thâm nạp> tôi nói ngay. <Quy trình thâm nạp chỉ tiếp nhận ADN mà thôi. Rồi ADN đó sẽ được tách ra, được gói ghém cẩn thận trong dòng máu của chúng ta ở nhiệt độ siêu thấp... vì vậy nó rất bền vững... những phân tử hình cầu í. Các bạn biết không...>

"Tui cho rằng bộ não của tui vừa mới ngủ gục đấy," Marco ngắt lời tôi. "Tóm lại là máu sẽ an toàn đối với chúng ta. Vậy, Cassie nè, làm thế nào chúng ta có thể lấy được máu của anh ta?"

Cassie giải thích cho cả hội cùng nghe...

Tất cả mọi người, kể cả Tobias đều thốt lên một từ “gớm.” Các bạn ấy nói từ đó thật to và nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Thời gian tôi sống giữa loài người, tôi đã học được một điều. Mỗi khi họ nói thứ gì đó gớm, thì quả đúng là nó gớm thật.

CHƯƠNG 8

"Thế làm cách nào mà mình thu nạp được nó mà không để nó hút máu mình?" Hoàng tử Jake lo lắng hỏi.

"Đừng ra vẻ con nít thế chứ," Marco giễu. "Làm như bồ chưa bao giờ bị muỗi chích í?"

"Chưa bao giờ mình cố tình để nó chích mình cả," Hoàng tử Jake nói.

Cuộc đối thoại này diễn ra sau hôm đó vài ngày. Các bạn người của tôi đi học năm ngày, rồi nghỉ hai ngày. Họ không giải thích được nguyên nhân nhưng họ luôn thu xếp giải quyết các phi vụ của chúng tôi trong những ngày không phải tới trường.

Chúng tôi vào trong chuồng gia súc, xúm quanh một cái hộp thuỷ tinh trong suốt. Trong hộp có một vài con côn trùng biết bay, nhỏ xíu, trông èo uột gì đâu.

"Ta phải bắt một con và để vào lòng bàn tay. Đừng nắm chặt tay quá, không khéo mấy bồ sẽ bóp chết nó mất," Cassie hướng dẫn. "Giống như thế này này." Bạn ấy thò tay vào hộp. Sau hai lần vồ hụt, Cassie chớp được một con muỗi.

Bạn ấy rút tay ra, đẩy nắp hộp lại và bắt đầu tập trung vào con muỗi. Một hồi sau, Cassie mở mắt ra và lãnh lốt hỏi. "Tới ai nào?"

"Đưa mình con muỗi của bồ đi," Marco đòi. "Chắc chắn nó đã chích bồ rồi nên hổng còn đói bụng nữa."

"Tụi mình không thể biến hình thành cùng một con muỗi," Cassie bài bác. "Chỉ muỗi cái mới hút máu thôi. Còn muỗi đực thì vô dụng."

Rachel bồ ra cười nắc nẻ.

"Thế con muỗi trong tay bồ là muỗi gì vậy?" Marco vặn vẹo.

"Làm sao mình biết được?" Cassie đáp. "Mình không có kính hiển vi tốt. Mà nếu có chẳng nữa mình cũng chịu, chẳng thể phân biệt được muỗi đực với muỗi cái."

"Để ợ," Marco trề môi. "Muỗi đực cho rằng tiếng ợ hơi nghe tức cười, còn muỗi cái lại không nghĩ vậy."

"Có cơ may nào cho tụi mình khi mà chỉ việc tiếp tục chuyện này thôi không ta?" Hoàng tử Jake hỏi.

<À, rồi. Tôi không sợ bị con bọ tí xíu này cắn đâu.> Tôi nói và nhanh nhẩu luồn tay vào cái lọ thuỷ tinh, những loay hoay mãi tôi vẫn chưa tóm được con nào. Tay của loài người mạnh mẽ và nhanh nhẹn hơn tay của người Andalite. Cuối cùng, Cassie phải chụp một con muỗi trao cho tôi.

<Cám ơn,> tôi cảm kích và bắt đầu thu nạp ADN của con muỗi.

Khi tất cả chúng tôi đã thu nạp xong, Hoàng tử Jake hô, "Được rồi. Tới luôn đi."

Chúng tôi biến hình thành những loài chim săn mồi để bay tới bệnh viện cho nhanh. Với cặp mắt điều mướt, tôi thấy con người tên Hewlett Aldershot Đệ Tam vẫn nằm thêm thiếp trên giường bệnh, nhưng quang cảnh đã có một sự khác biệt lớn. Bốn con người lực lưỡng ngồi canh bốn góc giường. Trong căn phòng bên trái sát bên, tôi thấy có thêm bốn tên nữa. Và phòng kề cận bên phải cũng có bốn tên.

Những kẻ Mượn xác-Người, không nghi ngờ gì nữa. Tất nhiên, vũ khí tụi nó mang đều là thứ hạng nặng. Cả thấy có mười hai con người trang bị đầy mình nhằm bảo vệ Hewlett Aldershot Đệ Tam khỏi chúng tôi.

<Có vẻ đề cao quá ta?> Rachel nói. <Mười hai tên? Có thể nhiều hơn mà tụi mình không thấy

đó nha.>

<Chắc chắn một vài vị lãnh đạo của bệnh viện này là người của bọn Yeerk,> Cassie chỉ rõ.
<Có thể mới dành riêng hai phòng chỉ cho mấy tên bảo vệ.>

<Thế tụi mình vào đó bằng cách nào đây?> Marco thắc mắc.

<Đánh lạc hướng thì sao ta?> Rachel gợi ý. <Em biến thành voi, anh Jake biến thành hà mã, tụi mình xông vào xé tanh banh chỗ này ra!>

Tôi đưa ý kiến. <Theo tôi, mỗi chúng ta đều mong chích và hút được máu của con người kia, để có thể chiết xuất lại được đủ một giọt máu. Nhưng, Rachel à, để biến hình thành muỗi từ lột voi, bồ phải hoàn hình thành người trước đã. Tôi cũng thế, cũng phải qua bước trung gian. Và theo tôi, không gì lôi kéo sự chú ý của lũ Mượn xác ghê gớm bằng một người Andalite. Vì vậy, tôi sẽ hoàn hình và tìm cách đánh lạc hướng bọn chúng, trong khi đó, các bạn sẽ biến thành muỗi và bay vào phòng của H.A.Đệ Tam...>

Nghe có vẻ tuyệt chiêu. Hoàng tử Jake đồng ý. Vậy nên, trong khi mọi người đáp xuống mái nhà để hoàn hình người và chuẩn bị biến hình muỗi, thì tôi đáp xuống cánh cửa sổ tối thui mở ngõ ở đầu kia bệnh viện.

Tôi lẻ làng lẻ lỉnh vào trong, chờ đợi và lắng nghe. Có tiếng những con người thở phì phò. Đôi mắt tinh tường của tôi điều chỉnh cho quen với bóng tối. Chợt tôi nhìn thấy một cô bé trông rất mệt mỏi, ốm o đang nằm trên giường bệnh.

Tôi hoàn hình nhanh hết sức, lông vũ biến mất dần để hiện ra lông mao.

Bất ngờ, cô bé mở choàng mắt.

“Anh là ai?” Cô bé hỏi. “Có phải là một vị tiên không?”

<Không. Tôi là một người Andalite> đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để trả lời cô nhỏ. Vả lại, tôi áy náy không muốn nói dối một cô bé đang bị bệnh.

“Tên anh là gì?”

<Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill>

“Ôi, cái tên buồn cười quá,” cô bé thốt lên rồi nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Tôi hít một hơi thật sâu, đoạn rón rén đi về phía cửa ra vào. Tôi mở cửa và thò một con mắt cuống ra dòm chừng hành lang. Có hai người mặc áo trắng ở phía đầu kia.

Tôi hít sâu thêm một hơi nữa. *Được rồi đó, tôi nghĩ, tôi sẽ kiếm cách để gây sự chú ý của mấy tên bảo vệ.* Tôi hé cửa và bước hẳn ra ngoài hành lang. Mãi đến khi tôi lại gần thì hai người mặc áo trắng mới nhận ra tôi. Miệng họ há hốc. Rồi mặt họ biến sắc - một người trở nên trắng bệch và một người hoá đỏ lù.

Tôi chẳng biết tại sao lại như vậy.

“Linh thiêng...”

“Cái đó...”

Rõ ràng họ không phải là những kẻ mượn xác. Nếu là vậy thì họ đã la toáng lên “Andalite!” rồi, chứ không mấp máy những từ “linh thiêng...” gì đó đâu. Họ là những con người vô tội.

<Xin chào,> tôi cất tiếng. <Xin vui lòng đừng báo động.>

“Nó... nó là một con nai kỳ quái bị đột biến gen!”

“Chắc là trò nghịch ngợm của ai đó thôi. Đúng rồi, một trò đùa. Terry, ra khỏi đó mau. Ha-ha, giống dữ ta.”

Tôi đi ào qua họ và bước gấp tới căn phòng của Hewlett Aldershot Đệ Tam đầy lính gác.

Một người cặm cùi đẩy một chiếc xe chở đầy những mâm thức ăn. Anh ta không thềm ngược mặt lên mà chỉ mãi miết ngó xuống đất. Sau đó...

“Aaaahhh!” Anh ta rú lên và hất đại cái xe mạnh đến nỗi nó lật úp.

Tôi đoán anh ta đã bất chợt nhìn trúng móng guốc của tôi.

Rầm rầm-rầm!

Đến giờ gây chú ý rồi đây. Thành linh hàng chục cánh cửa mở toang. Rất nhiều những cái đầu ló ra dòm và kêu thét thất thanh. Người ta ủa ra hành lang nhưng quay đầu lại ngay khi trông thấy tôi. Họ chen nhau rẽ qua lối khác.

“Ôi không! Bà con cô bác có trông thấy không? Một con quái vật!”

“Tôi biết họ đang làm ba cái thí nghiệm kỳ quái ở lầu dưới! Thật gàn dở hết biết!”

Nếu tôi nhạy cảm, câu nói này hẳn là một lời sỉ nhục.

Cánh cửa bên phải phòng Aldershot bật mở và một con người thò mặt ra. Hắn giương mắt ngó tôi một giây rồi rút lên. “Andalite!”

Quá trễ rồi! Hắn nâng súng lên. Tôi vung đuôi về phía trước và hắn nhanh chóng làm rớt khẩu súng.

“Andalite!” Hắn lại thét, nhưng lần này pha lẫn nỗi căm hờn.

Ngay tức khắc, lũ lính canh ở cả ba căn phòng cùng túa ra. Chúng bâu kín hành lang, chẳng mong có đường thoát. Một rừng súng loài người giương lên, tôi thoáng thấy có hai khẩu tia Nghiệt.

Trong tíc tắc, chúng đồng loạt khai hoả. Đạn vung vãi khắp hành lang. Những viên đạn chì phát ra từ vũ khí của loài người cực kỳ nguy hiểm. Không chỉ hướng tới tôi, mà còn xuyên qua tường và rất có thể trúng vào những người vô tội.

“Bắn! Bắn nó, mấy thằng ngu, hay tụi bay muốn Visser Ba biến tụi ta thành bữa trưa hả?” Một tên người gào lên.

Phập!

Tôi huơ đuôi từ trái qua phải, chỉ cách hàng đầu tiên có một milimét. Chùng dùn trở lại, va lưng phải mấy tên đồng bọn.

Phập!

Tôi vung đuôi lần nữa, nhưng lúc này bọn chúng đã sẵn sàng nã đạn. Rõ ràng, chúng đông hơn tôi, trong khi tôi còn lo ngay ngáy cho những người vô tội ở đằng sau.

Tôi đã không tính toán kế hoạch lôi kéo sự chú ý cho cẩn thận.

Chợt một ý nghĩ loé lên. Có một lối thoát khỏi bị bắn.

<Tôi đầu hàng!> Tôi gào vang. <Tôi muốn trở thành Vật chủ.>

CHƯƠNG 9

“Cái gì?”

<Tôi muốn đào ngũ. Tôi mong được gia nhập hàng ngũ quân Yeerk. Tôi muốn trở thành Vật chủ. Mấy anh có thông tin gì về việc trở thành thành viên Hội Vật chủ không? Có cần phải đóng lệ phí không?>

Hàng tá súng đang lăm lăm nhắm vào tôi. Từ đằng sau, ở phía cuối hành lang tôi nghe nhiều tiếng người lao xao.

“Ở đây có chuyện gì vậy nhỉ?”

“Phải đó là ngựa không?”

“Nhìn kìa, trên đầu nó có mắt!”

“Bảo vệ đâu rồi?”

Tên cầm đầu bọn mượn xác ra quyết định tức thì. Hắn điệu tôi từ hành lang vào căn phòng nơi Hewlett Aldershot Độ Tam đang hôn mê.

Căn phòng bé tí teo chẳng đủ nhét hết cả đám lính canh, cho nên chỉ có năm thằng nán lại. Lợi thế nghiêng về tôi nhiều hơn.

"Mày muốn về phe tụi tao hả?" Một tên hồ nghi hỏi.

<Thực ra là, KHÔNG,> tôi đáp vẻ hối hận.

Phập!

Tôi khua đuôi khiến thằng đứng gần nhất hoảng hốt té dúi vào tụi còn lại. Tôi có nửa giây để xoay sở trước khi tụi nó hoàn hồn và xả súng.

Phập! Choang!

Lưỡi dao ở chót đuôi tôi đập tan tấm kính.

<Đây là chiêu tao học được từ Visser Ba!> tôi hét lên.

Phóng ba bước, chúi thân trên xuống, cụp mắt cuống vào, tôi co bốn vó lên và bay ào qua khung cửa sổ vỡ.

Tôi rơi!

<Yaaaahhhh!>

Cao quá là cao! Nhưng vẫn còn tốt chán, tốt hơn bị bắn nhiều.

<Cửa sổ đang mở, Hoàng tử Jake!> Tôi la rùm trời. <Bọn mượn xác đang...>

RẦM!

SOAATT!

<... rối loạn...>

Tôi lọt thỏm vào một bụi rậm. Nó đỡ tôi khỏi bị sốc nhưng cũng khiến tôi trượt ngã. Tôi lăn lông lốc, cố ngoi lên nhưng rồi nhận ra mình bị kẹt cứng trong mớ cành cây lửa cháy, phủ đầy gai.

Đùng đùng! Đoàng đoàng!

Tụi lính gác từ cửa sổ rải đạn xuống như mưa. Đạn bay léo chéo, băm nát cây lá và găm vào mô đất lầy lội xung quanh tôi.

Vũ khí của loài người được chế tạo dựa trên nguyên lý: một viên đạn bằng kim loại chứa thuốc nổ chạy dọc trong một cái ống và phát nổ khi ra khỏi ống. Cái ống dài này khiến viên đạn phải xoay tròn, nâng cao độ chính xác. Nó không giống như Súng Tia Nghiệt của bọn Yeerk hay Máy Cắt của người Andalite, nhưng lại rất hữu hiệu khi muốn tạo nên những cái lỗ tròn lớn, nam nhở trên người bạn.

Tôi cần phải thu nhỏ, thật nhỏ để thoát khỏi chỗ này.

Tôi bắt đầu biến hình thành con muỗi.

<Vào được rồi!> Tôi nghe tiếng Hoàng tử Jake. <Ax, bồ có sao không? Hình như có tiếng súng, phải không, nhưng trong lốt muỗi này, tụi mình chỉ nghe văng vẳng thôi.>

<Đúng là tiếng súng đấy,> tôi đáp cụt ngùn.

<Bồ không sao chứ?> Tobias quan tâm hỏi.

<Không hẳn. Nhưng tôi hy vọng sẽ sớm... nếu như tôi sống được đến lúc đó,> tôi tiếp khúc sau không thành lời.

Tôi co rút thật gấp. Tiếng súng rền văng vẳng xa xa, rồi lại vọng về mỗi lúc mỗi gần hơn.

“Cảnh sát!” Tôi nghe tiếng một con người ở phía trên tru lên. “Chúng ta đừng để bị bắt.”

“Nếu để sống mất tên Andalite đó thì còn tệ hơn bị bắt nữa đó! Cứ bắn tiếp đi!”

“Tao chẳng biết mình đang bắn vào cái gì nữa. Đám bụi rậm kia á? Mà cả nơi đó tối hù hà.”

Tôi teo lại lẹ làng hơn. Những chiếc lá hồi nãy bé tí nì, giờ đã to bằng cả khuôn mặt tôi. Những cành cây xoắn xuýt, li ti đang mỗi lúc mỗi bự dần. Chúng không còn trói chặt tôi nữa. Tôi đã có thể bước ra khỏi bụi cây, nhưng chân tôi lại đang rút nhanh hơn những phần cơ thể khác.

Một ngày nào đó, các nhà khoa học người Andalite sẽ tìm ra cách sao cho công nghệ biến hình sẽ tuân theo một quy trình nhất định và hoàn toàn có logic. Còn giờ đây, nó thất thường, kỳ dị, và hoàn toàn phi logic, nhất là khi biến hình thành những con thú kỳ lạ trên Trái Đất.

Cẳng chân sau của tôi teo tới cơ bằng chân mèo bỗng thôi không co nữa. Chính xác là chúng lại đang giãn ra - tạo thành những cây que khẳng khiu. Độ dài của chúng thật kỳ cục: dài hơn những tay chân khác cộng lại.

Hai chân trước tôi ngắn hơn “chân que” nhiều. Rồi một cặp chân thứ ba lòi ra từ hai cánh tay.

Bây giờ số chân của tôi không còn là bốn, mà là sáu. Tôi đang đứng trên bộ chân côn trùng, nhưng thân mình tôi phần lớn vẫn còn là Andalite. Một người Andalite tí hon, nhưng vẫn quá bự để ngự trên những đôi chân nhẹ hều.

Đôi mắt cuống vắt ngang đầu tôi, xụ xuống ngay trên cặp mắt chính. Chúng trương lên y như một đọt cây đang nảy mầm cấp kỳ. Một đầu vòi trơn láng đâm ra rồi tỏa thành nhiều nhánh cong queo, ngắn ngủn, và còi cọc.

Hai mí mắt chính của tôi nổ bụp thành hai cọng râu dài thòng loòng, phủ lông lơ thơ và bắt đầu ngo ngoe.

Tuy mắt chính vẫn còn hoạt động, nhưng bộ râu muỗi làm tôi cảm nhận toàn cảnh tàn sát bằng một hệ thống giác quan mới. Nhiệt độ! Hướng gió! Làn sóng âm thanh từ cây lá xào xạc, từ những giọng nói mù mờ xa xăm, từ những khẩu súng máy đang nhả đạn tới tấp và từ những viên đạn va lịch bịch xung quanh tôi.

Tôi không còn lo lắng về vụ lạc đạn nữa. Tôi quá nhỏ nên chúng chẳng thể chạm tới, trừ phi tôi gặp một vận xui tận mạng. Giờ tôi chỉ dài chưa tới hai phân và vẫn đang nhỏ thêm nữa.

Mặt đất tựa như một cánh đồng bát ngát, rải rác những tảng đá xù xì. Thân bụi rậm vươn cao, trông sừng sững và đồ sộ hơn bất cứ loại cây nào trên Trái Đất hoặc trên hành tinh Andalite quê tôi.

Lỗ mũi tôi đùn sát hơn, bắt đầu xoắn lại và u ra ngoài. Một cặp râu bồm xồm xuất hiện, và ngay lập tức chúng bắt đầu nạp một nguồn dữ liệu mới cho trí óc tôi.

Mùi! Không phải thứ mùi mà người Andalite hay con người từng biết tới. Đây là một thứ mùi cụ thể, trực chỉ và định hướng hẳn hoi. Nó không phải thứ mùi đứng yên một chỗ, thụ động chờ cái gì đó xẹt ngang ngửi thấy. Bộ râu muỗi đang dò tìm các phân tử gió, những mẫu vật và dò đường...

Đói...

Chỗ thịt trên lưng tôi nhều ra và toè thành đôi cánh mỏng dính. Cơ thể tôi được phân thành

ba phần rõ rệt: đầu, ngực và bụng. Phần thì nhỏ tí xiu, phần thì gồ ghề và phần lại phưỡn căng. Những lớp vỏ bao gối nhau khứa lạch xạch vào đáy bụng tôi.

Và cho tới lúc này, suốt cả một quá trình teo nhỏ, cặp mắt chính Andalite của tôi vẫn còn nguyên chưa biến đổi.

Tôi ước sao cặp mắt của mình đã biến đổi. Tôi ước tôi không phải nhìn thấy những biến đổi kế tiếp.

Từ cảm tôi, lú ra một ngọn thương dài ngoằng! Một mũi kim chích! Đầu mũi thương có những cái răng tí nị lỏm chỏm, nom y hệt một lưỡi cưa bén ngọt.

Bên trong ngọn giáo đó rộng trơn. Nó là một ống hút - một đường ống dẫn máu. Dọc theo mũi kim chích là một lớp vỏ bao quanh, nhằm giữ cho “ngọn giáo” luôn luôn sắc bén.

Máu.

Mục tiêu của tôi đó. Cái đói của tôi đó.

Máu.

Tôi đập đôi cánh mỏng tang và bay lên. Chuệch choạc, điên cuồng, tôi bay lên, lên mãi, tới nơi bộ râu - cơ quan khứu giác của muỗi - vừa định vị được mùi hương chúng săn tìm: mùi hơi thở thơm lừng của các con thú - cột chỉ đường cho tôi.

CHƯƠNG 10

Đó cũng là lúc mắt chính của tôi ngưng hoạt động. Tôi bị mù vài giây khi quá trình biến hình sắp kết thúc. Tôi teo thêm chút nữa, và đột nhiên từ trán tôi lòi ra hai con mắt ghép.

Thông qua chúng, tôi thấy cảnh tượng thực bị xé ra thành hàng ngàn mảnh li ti. Mỗi mảnh một vẻ chẳng mảnh nào giống mảnh nào. Những mảnh ánh sáng xiên vẹo, những màu sắc quái đản, và những luồng năng lượng ghê hồn.

Tôi chưa bao giờ bị mất kiểm soát khi biến hình. Ý tôi là, tôi chưa bao giờ quên mình là ai, vì mỗi khi biến hình thành một loài vật nào đó lần đầu tiên, thỉnh thoảng sự cố này vẫn xảy ra.

Do đó, cái đói trong tôi trở lên không phải do tôi mất kiểm soát trí não mình. Đơn giản chỉ là vì cơn đói của loài muỗi quá mạnh, rất rõ ràng và quyết liệt đến nỗi tôi thấy bản thân mình bị cuốn theo nó, chấp nhận nó.

Tôi bay! Trong thâm tâm tôi luôn biết rõ mình là ai, tuy nhiên, bản năng muỗi lại kêu lên “Máu! Máu!” và tôi trả lời “Ừ! Ừ!”

Loài muỗi không bay với tốc độ và sự khéo léo như ruồi, hay với độ chính xác và sức mạnh như chim. Chúng bay điên cuồng, bạt theo từng cơn gió. Những cẳng chân dài đong đưa, quấy đập trong không khí, bộ cánh thiếu lực. Nhưng muỗi đến được nơi chúng muốn.

Thoạt tiên tôi ngỡ những con muỗi vô hại, sau đó tôi mới biết muỗi là “phương tiện chuyên chở” các loại vi khuẩn, virus và ký sinh trùng. Chúng là tác nhân lây truyền bệnh viêm não, sốt vàng da và sốt rét.

Chỉ riêng bệnh sốt rét thôi mỗi năm đã giết chết hai triệu người Trái Đất. Muỗi là tên giết người hàng loạt dã man nhất hành tinh xanh tươi này.

<Ax! Ax! Nói chuyện với mình đi,> Hoàng tử Jake kêu lên. Đột nhiên tôi nhận ra bạn ấy đã gọi tôi mấy lần rồi.

<Tôi ổn,> tôi trả lời. <Tôi đã biến thành muỗi.>

<Tốt rồi,> Jake thở phào. <Này, mình biết bồ đang cảm thấy thế nào. Đừng cố kháng cự lại nha. Con đói sẽ êm ngay sau khi bồ chích người.>

<Hãy bay theo mùi,> Cassie nói. <Khứu giác của chúng ta đang bắt được mùi các-bo-nic. Mùi này thường toả ra từ các con thú, kể cả người. Bay hướng theo nó đi.>

Tôi vội vã nhoai lên ô cửa sổ để ngó và chợt thấy hoang mang cực độ - có quá nhiều sinh vật phả ra mùi cacbon dioxide nóng ẩm.

Con người tôi tìm kiếm đang nằm im trên giường. Bất động. Tập trung vận dụng tất cả các giác quan của muỗi, tôi chất lọc âm thanh từ vòi ăng-ten, mùi cacbon dioxide từ râu, và những hình ảnh vỡ vụn từ đôi mắt ghép.

Sừng sừng như một tảng đá khổng lồ, bao la bát ngát như một thảo nguyên, mục tiêu của tôi - Hewlett Aldershot Đê Tam - đang nằm sắp. Mùi máu rủ ra hấp dẫn quá chừng. Chiều dài của anh ta gấp mấy trăm lần chiều dài của tôi. Trọng lượng của anh gấp cả triệu lần trọng lượng của tôi...

Tôi quạt đôi cánh mỏng đáp xuống. Quanh tôi giờ chỉ toàn những mấu gồ ghề, mấp mô. Một bề mặt đầy những chỏm và đụn thịt ẩm ẩm, hồng hồng. Những sợi lông lỗ nhỏ, tựa những thân cây mọc đơn côi giữa vùng đồng bằng khô nẻ.

Da thịt này vẫn còn sức sống. Nó phập phồng khiến tôi nhún nhảy như đang ở trên một ngọn sóng dập dờn. Con người này đang thở. Tuy vậy, mê ly hơn cả những đợt sóng nhấp nhô là những tiếng “Thụp! Thụp! Thụp!” đang nện hết cỡ dưới chân tôi.

Đó là sự xung động. Sự xung động của máy tuần hoàn qua các tĩnh mạch và động mạch.

Bỗng nhiên...

BỐP!

CHƯƠNG 11

Một tiếng nổ đánh “bốp”, rõ rệt và thành linh. Ngay tức khắc, tôi không còn là con muỗi đang bầu vào động mạch người nữa.

Tôi đã rơi vào không gian. Chơi vui giữa vùng không gian Zero trống trơn, trắng xoá.

<Cái...? Cái gì? Không gian Zero ư?> Tôi thét gào. Có lẽ đó không phải là lời bình luận hay hơn nhất. Nhưng tôi đang rối trí.

Tôi đá chân lên theo bản năng. Ô, những đôi chân Andalite! Tôi đã trở lại cơ thể của mình. Nhưng chẳng có gì để đá vào cả. Chẳng hề cảm thấy có sự chuyển động, cũng không hề có chút không khí nào ập vào tôi. Sự thiếu oxy đã bắt đầu che phủ trí não. Mắt tôi bắt đầu mờ dần. Chân tay tê liệt.

Vùng không gian Zero! Không thể nào. Nhưng rõ ràng là tôi đang ở đây thật.

Tôi cuống cuống nhìn quanh. Đôi mắt cuống xoay tròn đủ mọi hướng. Tôi thấy cơ thể của chính mình - cả bên trong lẫn bên ngoài. Như một bảng ghép *n-hướng*, cơ thể tôi xoắn vặn đến nỗi tôi thấy cả bên trong nó.

Ô kìa, ở bên cạnh tôi có bốn cơ thể Người đang giãn rộng ra theo cùng một cách - những đoạn, khúc đan chéo nhau, rối rắm. Tôi thấy gương mặt Hoàng tử Jake, và thấy cả trái tim bạn ấy đang đập thình thịch, thấy từng sợi cơ ở bắp chân, ở trong não. Những người khác cũng y như vậy.

Tất cả họ đều đang oằn oại, uốn éo.

Và có một con chim... đứng lặng yên.

<Hoàng tử Jake! Tobias!> Tôi thét gọi. Dĩ nhiên họ không thể trả lời. Làm gì có không khí để chuyển tải âm-thanh-miệng của họ. Không có gì hết. Thậm chí cả những hạt nguyên tử và phân tử trôi tự do trong vùng không gian bình thường cũng không có. Không một ngôi sao hay hành tinh nào tồn tại. Vùng không gian Zero trống rỗng.

Tình cờ, cách xa chừng nửa dặm, tôi trông thấy một vật thể duyên dáng, óng ánh bạc. Một con tàu! Cũng như với những cơ thể, cả trong lẫn ngoài con tàu như được tём gọn vào một bức tranh, lộ rõ trước mắt tôi. Tôi thấy toàn bộ thủy thủ đoàn bên trong đang cần mẫn làm bốn phận của mình - những hình ảnh cong queo, dập dềnh.

Dù đang nửa tỉnh nửa mê, choáng váng vì những thứ mình trông thấy, tôi vẫn nhận ra những sinh vật ở bên trong con tàu ấy là ai.

Họ là người Andalite. Đó là một con tàu Andalite.

Những động cơ vùng không gian Zero của nó nhá lên ngời ngời, nhưng tàu không chạy khỏi tầm mắt tôi.

Bất chợt tôi hiểu ngay điều gì đang xảy ra. Bất cứ người Andalite nào cũng biết: khi bạn biến thành con gì đó nhỏ hơn cơ thể thực của mình, thì phần xương thịt dư thừa sẽ thoát ra và bay vào vùng không gian Zero. Nó sẽ lơ lửng ở đó như một hồi lũng nhùng, lành bình trôi.

Ít nhất đó là theo lý thuyết. Không hề có chuyện ngẫu nhiên ở đây. Do đã vượt khỏi không-gian-ba-chiều thông thường, nên tôi có thể thấy tường tận trong cũng như ngoài tất cả mọi vật. Nhưng nhìn chung, các thể khối vẫn mang đậm nét là cơ thể Người hay cơ thể Andalite. Chúng không phải là một mớ hổ lốn.

Có lần cách đây khá lâu, tôi đã giải thích cho các bạn loài người về khối cơ thể thừa bị tổng

vào không gian Zero. Họ đã e ngại một con tàu nào đó đi ngang qua và lỡ đụng phải những tảng dôi ra này.

Lúc ấy tôi cười ngất. Nhưng rút cuộc, điều đó đã xảy ra...

Trong khi lướt ngang qua vùng không gian Zero, con tàu Andalite này đã lôi các thể khối dư thừa của chúng tôi vào luồng chạy của mình.

<Tàu Andalite! Tàu Andalite! Chúng tôi bị kẹt trên đường chạy của các anh. Chúng tôi sắp chết. Cứu! Tàu Andalite! Cứu!> Tôi ráng sức hét lên bằng ý nghĩ.

Nỗ lực kêu cứu đã rút hết năng lượng còn lại của tôi. Không khí cạn trơ. Tôi có thể thấy rõ buồng phổi mình sụp xuống, những trái tim đập loạn xạ, thoi thóp, cố níu kéo sự sống.

<Tàu Andalite! Tàu Andalite! Cứu! Cứu! Cứu!> Tôi la thảm thiết. <Cứu...>

Tôi không thể diễn tả được nỗi đau khi nhìn thấy những đồng bào Andalite của mình gần đến thế - những người Andalite đầu tiên tôi trông thấy từ rất, rất lâu rồi.

Nhưng, họ không nhìn thấy tôi, dĩ nhiên rồi. Bên trong tàu, họ được bảo vệ trong không gian ba chiều thông thường. Những người Andalite trên con tàu chỉ nhìn thấy vách ngăn, sàn và boong tàu mà thôi.

Và rồi, tôi thấy, một cách đúng nghĩa, như thể mình đang đứng bên ngoài bản thân, những nhịp tim cuối cùng của mình. Tôi thấy máu rót vào não chậm dần và ngưng lại.

Tôi biết mình sắp tiêu, biết mình sắp từ biệt cõi đời ngay trong tầm mắt của những người dân quê hương.

Cơn hấp hối...

Ý thức của tôi trở nên tăm tối.

Nhưng đột nhiên tôi không chết - không bị kéo giãn ra trong không gian nhiều chiều nữa. Tôi đã liền lại thành một khối, vẫn còn sống và đang nằm nghiêng trên một cái bàn. Đuôi và các chân tôi được kê giữ thoải mái.

<Cái gì thế?> Tôi hỏi vô nguyên cớ.

<Tôi cho rằng *cái gì* không phải là câu hỏi thích hợp,> một giọng Andalite đáp lại. <Mà, theo tôi, phải là *tại sao, bằng cách nào* và nhất là *là ai* mới đúng là câu hỏi cần phải trả lời.>

Đôi mắt cuống của tôi quay qua, và kìa, đang đứng ngay cạnh tôi là ba chiến binh Andalite.

CHƯƠNG 12

<**T**ên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill,> tôi giới thiệu.

<Em trai của Hoàng tử Elfangor hả?> Một trong những người Andalite buột thốt lên.

<Đúng thế. Tôi là em trai của Elfangor,> tôi nén thở dài. Thật trớ trêu! Càng yêu quý, khâm phục anh Elfangor bao nhiêu, thì tôi càng ầm ức bấy nhiêu khi luôn bị gọi là “em trai của Elfangor.”

Họ là ba chiến binh. Dáng dấp hiên ngang của họ cho tôi thấy ngay điều ấy. Họ luôn nhìn thẳng, cơ bắp luôn gồng cứng, chỉ hai chân sau mới hơi lỏng một chút.

Ngoài ra, trong tay mỗi người đều có vũ khí chiến đấu - khẩu Máy Cắt nhiệm màu - và trên người có đeo một dây năng lượng dự trữ.

<Ta là Thuyền trưởng Samilin-Corrath-Gahar,> người lớn tuổi nhất giới thiệu. <Đây là tham mưu trưởng Hareli-Frodlin-Sirinial. Và đây là lương y của tàu - Bác sĩ Coaldwin-Ashul-Tahaylik. Nào, anh bạn làm gì mà chu du trong không gian Zero cùng với năm sinh vật lạ kia thế?>

<Ngài đã cứu họ rồi sao? Họ an toàn chứ? Những người lạ ấy?>

Bác sĩ Coaldwin trả lời. <Phải, họ khoẻ cả rồi. Quả là sinh lý học khác thường! Bốn người trong bọn là động vật hai chân, nhưng không hề có dấu tích gì về cái đuôi cả. Họ đi được bằng hai chân mà không cần đuôi để giữ thăng bằng. Tuyệt! Người lạ thứ năm rõ ràng tiến hoá theo chiều hướng để bay, và...>

<Được rồi, cảm ơn Bác sĩ,> Thuyền trưởng Samilin ngắt lời. <*Lính nhỏ*, anh đang làm gì trong vùng không gian Zero với những người... người lạ kia hả?>

Tôi lụp chụp đứng lên. Tuy run bần nhưng tôi biết mình không thể nói dối ở đây.

<Thưa thuyền trưởng, tôi đang ở trong lột biến hình một loài cực nhỏ. Sau đó tôi nghe có tiếng ‘bụp’ và đột nhiên thấy mình ở trong vùng không gian Zero.>

<Cái gì? Anh là phần dư thừa của hình biến nhỏ hơn? Thật khó tin!> Bác sĩ không kìm nén nổi, mắt ông ta tròn xoe vì ngạc nhiên. <Ý tôi là, điều đó là không thể, có lẽ thế, nhưng nó chưa từng xảy ra. Việc này sẽ tiêu huỷ mọi lý thuyết đang tồn tại về phần dư thừa của hình biến nhỏ hơn chiếm chỗ trong không gian Z. Đây sẽ là một bước đột phá khoa học về -->

<Ồ, phải, chẳng còn nghi ngờ gì nữa,> lại một lần nữa, thuyền trưởng gắt lên ngắt lời vị bác sĩ. <Nhưng ta đang có một câu hỏi lớn cũng hấp dẫn như phát hiện khoa học trên đây. Chúng ta đã biết anh rơi vào không gian Zero như thế nào rồi, *lính nhỏ* Aximili, nhưng làm thế nào mà những người lạ cũng có mặt ở đây, trong khi chỉ có người Andalite mới biết phép biến hình?>

Đó là một câu hỏi trực tiếp của một sĩ quan cấp cao, rất cao. Thuyền trưởng luôn là chúa tể của con tàu. Một *lính nhỏ*, đơn giản chỉ như một thứ rác rưởi mà thuyền trưởng có thể rũ khỏi móng của ngài mà thôi.

Mặc dù giọng nói của Thuyền trưởng nghe có vẻ buộc tội, nhưng đột nhiên tôi chỉ muốn phá ra cười. Có thể chứ - thật dễ chịu. Thứ nhất, bạn bè tôi vẫn còn sống. Và thứ hai, tôi được trở về giữa những người Andalite thân quen. Họ có ngoại hình giống tôi, nói giống tôi, di chuyển cũng giống tôi.

<Hãy trả lời câu hỏi của thuyền trưởng!> Tham mưu trưởng gầm lên. Đến lúc này ông mới lên tiếng. Ông là sĩ quan số hai, người có trách nhiệm duy trì và gìn giữ kỷ luật cho con tàu.

<Xin ngài thứ lỗi,> tôi phân trần. <Chỉ vì đã lâu lắm rồi tôi chưa được gặp một người Andalite nào. Tôi đã nghĩ... suốt quãng đời còn lại mình sẽ vĩnh viễn bị kẹt lại ở Trái Đất...>

Vẻ nghiêm khắc của tham mưu trưởng đã dịu bớt.

Thuyền trưởng gật đầu và nhỏ nhẹ giục. <Hãy cứ báo cáo mọi việc cho ta rõ, *lính nhỏ*.>

<Thưa, thuyền trưởng. Tôi đã bị bỏ rơi ở Trái Đất gần không thấy bấy năm, tính theo chuẩn mực Andalite. Tôi cho rằng tôi là người duy nhất sống sót sau cuộc đụng độ giữa tàu Mái Vòm mà tôi đang phục vụ và một tàu Lòng Chảo của tụi Yeerk. Chiếc Lòng Chảo này được một tàu Lưỡi Rìu của tên Visser Ba yểm trợ.>

Tham mưu trưởng Hareli thở ra âm thanh biểu lộ sự kinh tởm và khinh thường.

<Tàu Mái Vòm được tách ra trước khi trận chiến bắt đầu... Tôi ở trong khu vòm. Đó không phải là lựa chọn của tôi, mà tôi *được lệnh* phải làm thế.> Tôi cảm thấy mình thật ngốc khi cố thanh minh cho hành động của mình. Nhưng tôi không muốn bị cho là đồ hèn nhát. <Khi khu vòm rơi khỏi quỹ đạo và đâm xuống một trong những đại dương của Trái Đất. Tôi đã sống trong vòm, ở dưới nước khoảng vài tuần lễ của Trái Đất cho đến khi được những con người đến cứu.>

<Chính là những người hiện đang nằm trong bệnh thất của tàu hải?> Bác sĩ tò mò hỏi.

<Thưa vâng.>

<Họ dùng thiết bị lặn của loài người à?> Tham mưu trưởng hỏi tiếp.

<Không. Họ biến hình thành những sinh vật biển và tới cứu tôi.>

Đôi mắt chính của thuyền trưởng thoáng nhú lại. <Họ *biến hình*. Vậy, họ học được kỹ thuật biến hình từ đâu?>

Gay go rồi. Cách đây không lâu, tôi đã tìm cách liên lạc được với bộ tư lệnh Andalite. Họ lệnh cho tôi phải nhận lãnh trách nhiệm đã chuyển giao quyền năng biến hình cho loài người. Họ không muốn làm hoen ố thanh danh lừng lẫy của anh tôi - Elfangor - một chiến binh vĩ đại. Tiết lộ phép biến hình là một tội rất nặng.

Tôi phải nói gì đây? Nói dối thuyền trưởng chẳng? Không thể được. Nhưng tôi đã được lệnh từ cấp cao hơn mà...

<Là do tôi, thưa ngài. Tôi đã trao cho họ phép biến hình.> Tôi ấp úng nói.

Thuyền trưởng nhìn tôi đăm đăm. <*Lính nhỏ* Aximili, anh chẳng phải là tên nói dối có nghề đâu.>

Những trái tim tôi ngưng đập vài phút. <Thưa ngài,...>

Tham mưu trưởng thở dài. <Chàng ngốc à, nếu anh trao thuật biến hình cho loài người thì trong lần đầu họ biến hình bằng cách nào để chạy đi cứu anh? Rõ ràng, lúc phát hiện ra anh thì họ đã biết thuật biến hình rồi.>

Tôi còn biết nói gì nữa? Tôi đã chẳng có thời gian để bịa ra một câu chuyện cho đảng hoàng. Bây giờ tôi lâm vào tình thế vừa là tên nói láo lại vừa ngờ nghệch nữa chứ. Tôi chẳng biết nói gì nữa cả, bèn cứ đứng đực ra.

<Cám ơn bác sĩ,> thuyền trưởng nói, ngụ ý bảo bác sĩ đi được rồi. <Có lẽ ông muốn đi khám những “con Người”. Hãy coi ông có phân tích được vấn đề không gian Zero mà *lính nhỏ* Aximili vừa khám phá ra không.>

Bác sĩ đi khỏi. Thuyền trưởng cúi xuống sát hơn. <*Lính nhỏ* Aximili, ta muốn biết tại sao anh không thành thật với ta?>

<Tôi không bao giờ nói dối, trừ phi...>

<Trừ phi cái gì, đồ *lính nhỏ* tầm thường!> Tham mưu trưởng quát tháo. <Nên nhớ, anh đang nói chuyện với thuyền trưởng của con tàu!>

Tôi gật đầu. <Vâng, tôi biết.>

Tham mưu trưởng định nạt nộ tiếp nhưng thuyền trưởng giơ tay lên ngăn lại.

<*Lính nhỏ*, trong thời gian ở Trái Đất anh có bao giờ liên lạc với thế giới quê nhà không?>

<Có một lần, thưa thuyền trưởng,> tôi trả lời, thở phào khoan khoái. Thuyền trưởng Samilin đã đoán ra. Ngài đã hiểu.

<Thế lúc đó anh có nhận được mệnh lệnh gì không?>

<Có, thưa thuyền trưởng.>

Ngài nhìn tôi trân trân, tựa hồ như muốn hỏi thêm nhưng lại thôi. Một lúc sau, ngài mới nhẹ nhàng hỏi. <Chuyện gì xảy ra với Elfangor vậy?>

<Anh ấy đã bị tên Visser Ba giết. Ở trên bề mặt của hành tinh Trái Đất.>

Thuyền trưởng gật đầu. Tham mưu trưởng lộ vẻ bàng hoàng.

<Hoàng tử Elfangor đã làm chuyện đó, đúng không?> Tham mưu trưởng run run hỏi. <Hoàng tử Elfangor đã phá luật *Lòng nhân từ của Seerow*?>

<Sự kiện đó sẽ không bao giờ bay ra khỏi căn phòng này,> thuyền trưởng nói dứt khoát. <Chính *lính nhỏ* Aximili đại đột đã trao phép biến hình cho loài người. Tuy nhiên, giữa chúng ta với nhau, ta phải nói điều này. Ta đã từng phục vụ dưới quyền Hoàng tử Elfangor - từng là sĩ quan tham mưu của ông ấy. Bất cứ điều gì Elfangor làm cũng đều có lý do chính đáng.> Ngài nhìn thẳng vào tôi và bảo. <Elfangor vừa là bạn vừa là Hoàng tử của ta. Ta tin ông ấy đã phá luật. Nhưng ta không bao giờ tin ông ấy đã làm sai.>

CHƯƠNG 13

“**Ê** này, tui muốn hỏi một câu,” Marco thấp thỏm hỏi, giơ tay lên khua khoảng trong không khí, ra chiều sốt ruột ghê lắm.

<Hỏi gì?> Tôi hỏi bạn ấy.

“TỤI MÌNH ĐANG Ở... Ở... ĐÂU ĐÂY?”

<Chúng ta đang ở trong bệnh thất của tàu Mái Vòm mang tên *Con Cú*.> Tôi ráng không lộ vẻ hân hoan, vui mừng vì chuyện này. Các bạn loài người của tôi chắc sẽ rất buồn nếu biết mình bị lạc ở một nơi cách xa Trái Đất vô vàn.

“*Con Cú* ư? Phải đó là tên món xà lách mới không?” Rachel thắc mắc.

<Chúng ta vừa rời khỏi vùng không gian Zero và đang đi với tốc độ Cực Đại ở vùng không gian bình thường, hướng về hành tinh Leera.>

“Leera? Là quê hương của những con ếch đọc được suy nghĩ người khác phải không?” Cassie chột dạ. “Đó là những sinh vật mà bọn Yeerk tính sẽ khống chế bằng lũ cá mập đột biến gen chứ gì?”

<Đúng.> Như chúng ta đã biết, bọn Yeerk đang gặp khó khăn trong việc xâm lược hành tinh Leera theo cách thông thường của bọn chúng. Khả năng đọc được suy nghĩ của người Leeran giúp họ phát hiện ra được sự hiện diện của một tên Yeerk trong đầu của một người Leeran khác. Bọn Yeerk định biến đổi não bộ của cá mập đầu búa làm cho chúng đủ lớn để chứa được cơ thể của một tên Yeerk, rồi biến những con cá mập này thành kẻ mượn xác. Đó sẽ là một đội quân gây chấn động trên đại dương của xứ sở Leera.

“Nhưng tui mình đã dẹp yên vụ này ở Trái Đất rồi mà,” Marco hấp tấp nói. “Tui ở đó, Trái Đất ấy, nhớ không? Tui biết vụ này mà. Ý tui là sao tui mình lại hiện diện ở đây được cơ chứ? Một phút trước, tui đang là muỗi, rồi đùng, đoàng, bùm, tui lại là chính tui - cậu trai dễ thương và đáng yêu, chỉ có điều là tui thấy một người Andalite đang đứng đó, dòm xuống tui và hỏi tui đã từng có đuôi bao giờ chưa. Suýt nữa tui vãi đái rồi. Tui cứ tưởng đó là tên Visser Ba chứ!”

<Có vẻ như thể khối dư thừa của chúng ta đã rơi đúng vào lộ trình của con tàu này. Tất cả mọi người đều kinh ngạc và lấy làm thú vị. Chúng ta vừa làm nên một bước đột phá khoa học.>

“Ồ, tuyệt, mình đã cảm thấy khá hơn đôi chút rồi đó,” Rachel nói với giọng - theo định nghĩa của loài người - “châm chọc.”

“Vây, chúng ta về nhà bằng cách nào đây?” Hoàng tử Jake trầm ngâm.

<Tôi không biết. Bác sĩ và các nhà khoa học đang nghiên cứu giả thuyết này. Có thể sẽ có một hiệu ứng kéo chúng ta trở lại. Nhưng họ cũng không biết đó là loại hiệu ứng gì. Chúng ta sắp đáp xuống hành tinh Leera. Đây là một con tàu chuyên đột kích, có nghĩa là nó chở theo rất nhiều chiến đấu cơ. Chuyện bọn Yeerk xâm lăng xứ Leera không còn là bí mật nữa. Nó đã trở thành một chiến trường chính thức, công khai. Hiện trên quỹ đạo chúng có bốn tàu Lòng Chảo, hai tàu Lưỡi Rìu và hàng trăm chiếc Con Rệp. Lực lượng của chúng tôi ít hơn chúng một phần ba.>

“Này, để mình nói toạc móng heo nha,” Rachel đốp chát. “Bỗng nhiên tui mình ở cách xa nhà ti tỉ dặm, và sắp bị lôi vào một trận chiến ác liệt, trong đó quân ta bị áp đảo, một phải chọi ba?”

<Đúng,> tôi đáp.

“Khùng!” Rachel phán. “Thế tui này giúp được gì nào?”

“Ôi, ngay cả là bồ, Rachel à, cũng chỉ là đồ yếu ớt mà thôi,” Marco châm chích.

<Các bạn chẳng làm gì được đâu,> tôi nói. <Tôi đã từng nói với các bạn suy nghĩ của tôi về con chim *kafit* mà tên Visser Ba biến thành lúc còn ở Trái Đất. Điều đó chứng tỏ chúng tôi đã bị bọn Yeerk hay đồng minh của chúng trà trộn vào. Chúng tôi không thể đảm bảo bí mật của các bạn trước bất kỳ ai. Nếu bằng cách nào đó, các bạn trở về được đến Trái Đất, chắc chắn các bạn sẽ không được yên thân một khi bọn Yeerk biết các bạn là ai.>

Cassie nghiêng đầu nhìn tôi chăm chăm và nở một nụ cười buồn bã. “*Nếu các bạn trở về Trái Đất?* Vậy tức là anh sẽ không trở lại cùng chúng tôi sao.”

Tôi ước gì mình đã không lỡ nói ra những lời ấy. Đầu tôi đang ngổn ngang những lo toan, những rắc rối và đủ thứ cảm xúc. Thật lòng, tôi không muốn nghĩ đến chuyện chia tay với các bạn loài người chút nào...

Rachel nom có vẻ cáu kỉnh. “Ax, mình nói cho bồ hay nha, hôm nay nếu như có một vài tên Yeerk bị đá đít, thì mình chính là người làm việc đó đó.”

<Chúng ta phải tuân thủ mệnh lệnh của thuyền trưởng,> tôi nói.

“Bồ nói ai cơ?” Marco hỏi.

Tôi bắt đầu thấy cảm giác lo lắng đang dâng lên. Có cái gì đó đau nhói trong lòng. Hơn nữa, rất lạ lùng, tôi thấy mình đang phạm lỗi. Tôi chỉ là một chú *lính nhỏ* cấp thấp tè, như một lính tập sự của loài người.

<Tôi phải tuân thủ mệnh lệnh,> tôi nhìn sang phía hoàng tử Jake vẻ cầu khẩn. <Bạn phải thông cảm cho tôi. Bây giờ tôi đã trở về với đồng bào của tôi, bạn không còn là hoàng tử của tôi nữa.>

Tất cả đám bạn nhìn tôi - một cái nhìn thiếu thiện cảm. Hoàng tử Jake cố làm ra vẻ không phiền lòng, nhưng cho dù tôi không phải là chuyên gia phân tích biểu hiện nét mặt của loài người, tôi biết chắc lời nói của tôi đã khiến bạn ấy bận tâm.

<Bây giờ, có lẽ bồ nên để tâm xem những đồng bào của bồ trên con thuyền này là ai,> Tobias nói riêng cho tôi nghe.

<Tôi không phải là bạn, Tobias à. Tôi không phải là một *nothlit*. Tôi không phải là một loài bị mắc kẹt trong cơ thể của một loài khác.>

<Đúng. Nhưng mình nghĩ, bồ không còn là một tên *lính nhỏ* quèn nữa. Và cho dù bồ có thích hay không thì bồ luôn là một thành viên trong hội Animorphs tụi mình.>

Bạn ấy nhầm to rồi. Thay vì trả lời bạn ấy, tôi cố nói thật sẽ sàng. <Thuyền trưởng ra lệnh: kể từ giờ cho đến lúc tình hình ổn định, tất cả các bạn phải ở nguyên tại đây, trong phòng này. Xin vui lòng đừng đi lang bang quanh tàu.>

Tàu *Con Cú* tăng tốc hướng về hành tinh Leera. Từ cầu trực chiến, tôi hồi hộp nhìn ra ngoài. Vì lý do gì đó mà thuyền trưởng đã triệu tôi lên cầu và có ý giữ tôi kè kè sát bên ông. Có lẽ Ngài lo tôi quá gần gũi với những con người chẳng? Tôi không rõ lắm. Chỉ biết rằng, một *lính nhỏ* thường không được lén lút ở trên cầu trực chiến.

Nơi này cũng chật chội như bao cầu trực chiến khác của tàu Mái Vòm. Không một mảng không gian nào bị lãng phí - toàn cầu được tận dụng tối đa. Tuy vậy, dưới sàn là một thảm cỏ tốt tươi. Những bộ cảm biến và máy vi tính đời mới nhất đang hiển thị từng vùng không gian nhất định. Khoảng gần chục chiến binh đang căng mắt chăm chú theo dõi.

Được hiện diện trên cầu tàu trực chiến là một niềm vinh dự lớn. Nó mang lại cảm giác hứng khởi. Vậy thì tại sao tôi lại bắt các bạn người của tôi phải ngồi yên tít trong bệnh thất nhỏ tí hìn đó kia chứ?

Một màn hình không gian ba chiều cao vút, đứng sừng sững giữa phòng - chiếu rõ hành tinh Leera và những con tàu ở vùng không gian lân cận. Tàu Yeerk màu đỏ, tàu chúng tôi màu xanh da trời. Những chấm đỏ chỉ chít hơn những chấm xanh.

Tập trung tâm trí, tôi có thể thấy một màn hình truyền ý nghĩ kiểu mới. Các dữ kiện được chuyển thẳng vào não tôi. "Hiệu quả tức thì", theo như cách nói của Marco.

Tôi quyết định rằng mình chẳng có lý do gì để cảm thấy có lỗi trong chuyện này hết. Tôi là một người Andalite duy nhất sống giữa loài người trên Trái Đất. Chuyện xảy ra khiến tôi cảm thấy có lỗi thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Nhưng giờ đây, tôi đã về giữa đồng bào mình rồi. Đây mới thực sự đúng là chỗ của tôi.

Trên màn hình truyền ý nghĩ, tôi gọi ra một bản đồ nêu chi tiết tình hình mặt đất.

Chín mươi hai phần trăm hành tinh Leera được nước bao phủ. Tám phần trăm đất đai còn lại phân bố rải rác trên vài hòn đảo và một lục địa. Chiến trường mặt đất sẽ diễn ra ở trên lục địa chính. Cả chúng tôi lẫn bọn Yeerk đều không có kinh nghiệm chiến đấu dưới nước, nơi người Leeran xây dựng thành phố.

Tôi cũng thấy vài thành phố của người Leeran được xây dựng trên một số đảo hoặc trên lục địa, trong phạm vi bốn hay năm mươi dặm.

Bất cứ bên nào - chúng tôi hay tụi Yeerk - kiểm soát được lục địa ắt sẽ khống chế được cả hành tinh này.

<Anh nghĩ gì về tình huống chiến thuật này, *lính nhỏ* Aximili?> Tham mưu trưởng hỏi đột ngột khiến tôi giật thót. Dường như ông đã thân thiện hơn trước.

<Tôi không phải là một chuyên gia về -->

<Ta cũng không nghĩ anh là chuyên gia,> ông ngắt lời tôi. <Ta muốn biết anh đánh giá tình huống này như thế nào.>

<Vâng, thưa ngài. Bọn Yeerk ở trên quỹ đạo của hành tinh này rất mạnh. Phải nói là lợi thế đang nghiêng về phía chúng. Nhưng tôi cho rằng chúng chẳng muốn đánh nhau trên không đâu. Bởi vì, cho dù có đánh bại chúng ta thì chúng cũng sẽ bị tổn thất nặng nề. Chúng sẽ không đủ lực để tràn xuống kiểm soát lục địa bên dưới trước sức phản công của người Leeran.>

<Vây chứ nếu chúng sợ người Leeran trên mặt đất thì mắc gì cùng lúc chúng lại liều lĩnh khiêu khích cả chúng ta lẫn người Leeran ở đó?>

Tôi cảm tịt. Tham mưu trưởng nói quá đúng rồi còn gì! Chắc hẳn lời nói của tôi nghe giống như là của một tên ngốc vậy.

Tham mưu trưởng quay một con mắt cuống nhìn tôi. <Bởi vì, *lính nhỏ* Aximili à, bọn Yeerk hiểu rằng những giống loài khác nhau sẽ khó mà phối hợp đánh đấm ra trò. Chúng ta và người Leeran đều có cách đánh khác nhau. Trong khi quân Yeerk được chỉ huy một cách thống nhất thì chúng ta và người Leeran lại không được như vậy.>

Tôi để ý thấy thuyền trưởng trầm ngâm, hết nhìn tôi lại nhìn tham mưu trưởng. Trông ngài có vẻ phiền muộn.

<Cần rút ra một bài học, *lính nhỏ*,> tham mưu trưởng rồn rảng tiếp. <Người Andalite chúng ta mạnh nhất khi chiến đấu một mình.>

<Vâng, thưa ngài.> Tôi biết ông muốn ám chỉ điều gì. Ông đang nói bóng gió đến các bạn loài người của tôi đang ở trong bệnh thất của con tàu. Và thực sự, tốt nhất là tôi cứ lặng thinh. Mới lại, một cách công bằng mà nói thì chính tôi và những người bạn loài người của tôi đã phá tan nỗ lực của bọn Yeerk trong việc tạo ra một đội quân cá mập đầu búa dùng để xâm lăng hành tinh Leera. <Nếu như hồi đó, kế hoạch của bọn Yeerk thành công, thì bây giờ thế trận trên lục địa Leera này khác hoàn toàn rồi.>

Tham mưu trưởng nom rất giận dữ. Tôi không thấy hối hận khi đã thốt ra những lời phát biểu đó, nhưng tôi đang chờ ông –

<Có lần tia Nghiệt!> Một chiến binh trực bộ cảm biến báo cáo. <Chúng tôi phát hiện thấy ánh tia Nghiệt nháng lên ở đầu phía Bắc lục địa. Bây giờ lại thấy ánh Máy Cắt. Trận chiến đã khơi mào.>

Ngay lập tức, màn hình lớn trước mặt chúng tôi chiếu lên khuôn mặt không gian ba chiều của một người Andalite.

<Tổng tư lệnh các Lực lượng, Hoàng tử Galuit-Enilon-Esgarrouth,> tham mưu trưởng đồng đặc hô. <Nghiêm!>

Ngoại trừ tôi, chẳng ai đứng nghiêm cả. Tất cả họ đều đang bận rộn với công việc của mình. Không thể nào vừa đang làm một việc gì đó lại vừa đứng nghiêm cho được.

Bằng một giọng truyền trầm tĩnh, cái đầu hình chiếu ba chiều ra chỉ thị. <Chiến trận trên lục địa đã mở màn. Có nhiều đội quân Yeerk được trang bị đầy đủ vũ khí. Hãy thực hiện kế hoạch Bảy Bốn. Với những đồng minh Leeran: Ngày hôm nay, nụ cười vàng của Cha-ma-Mib vĩ đại sẽ mỉm cười với các bạn. Với toàn thể chiến binh Andalite: Nhân dân đang trông đợi mỗi chiến sĩ làm tròn bốn phận của mình.>

Tàu *Con Cú* chìm nhিপ lại, thư thả hạ xuyên qua bầu khí quyển ẩm ướt, dày đặc của hành tinh Leera.

<Thưa ngài, vị trí chiến đấu của tôi ở đâu?> Tôi hỏi tham mưu trưởng.

Ông cười khà khà, kiểu cười của một chiến binh sắp lâm trận. <Với một anh *lính nhỏ* quả cảm, đã từng lập nhiều chiến tích rồi thì... tốt hơn hết, anh hãy kề cận bên tôi.>

Ông và thuyền trưởng nháy mắt với nhau, cười ran. Tôi chả biết phải nên bối rối hay nên tự hào. Trên hết, tôi cảm thấy sợ hãi.

Lục địa Leera lù lù hiện ra, càng ngày càng lớn hơn. Hầu hết diện tích ở đây là rừng nguyên sinh màu xanh lá cây, rất rậm rạp. Màu xanh giống như rừng Trái Đất, nhưng có xen lẫn nhiều mảng cây cối màu vàng rực.

Rìa Bắc của lục địa không được màu mỡ bằng, thậm chí còn có phần cằn cỗi và lạnh lẽo. Nó chìm trong một thung lũng mà giờ đây đã biến thành một chiến trường sôi động.

<Hiển thị,> thuyền trưởng ra lệnh. <Độ phóng đại tối ưu.>

Màn hình không gian ba chiều chuyển sang một bức tranh y như thật - thung lũng trải ra. Những sư đoàn Yeerk - hầu hết là Hork-Bajir, một toán Taxxon dự phòng và vài nhóm Gedd - đang bám trụ trên những gò đất cao quanh bờ Tây của thung lũng. Phía sau chúng là rất nhiều công sự đồ sộ che chắn. Vì vậy bắt buộc lực lượng chúng tôi và quân Leeran phải tấn công thẳng mặt chúng.

Những chiếc Con Nhạn cánh dài chuyên đánh bộ của chúng tôi đang lao phăng phăng qua những tảng đá và những rừng cây thưa thớt. Có cây đang cháy phùng phùng, có cây đã bị thiêu rụi. Một toán quân Leeran chân đất đang quờ quạng trên đá, tạo thành mục tiêu lồ lộ cho tụi Yeerk.

<Này, tại sao bọn Yeerk lại chọn địa điểm này để khởi sự nhỉ?> Thuyền trưởng Samilin nói. <Như tham mưu trưởng đã nhận định, những giống loài khác nhau với những mệnh lệnh riêng của từng loài sẽ không thể phối hợp nhíp nhàng với nhau cho được. Ngài thấy không? Chúng ta tiêu hao lực lượng của chúng ta để bảo vệ người Leeran dưới kia khỏi bị tàn sát. Và hậu quả là, chúng ta bị suy yếu.>

<Tàu *Con Cú* sẽ làm thay đổi cục diện,> tham mưu trưởng nói giọng đầy tự tin.

<Đáp xuống,> một chiến binh hô vang. Bỗng... <Thưa thuyền trưởng! Có hỏng hóc ở hệ thống hạ cánh!>

Thuyền trưởng vẫn điềm nhiên như không. Tham mưu trưởng chồm tới dí sát mặt vào anh chiến binh vừa báo cáo.

<Cái gì?> Ông gầm lên.

<Thưa ngài, bộ điều khiển bị tê liệt. Tôi bị nhốt ở ngoài. Tôi đã cố ra lệnh cho nó tìm hiểu nguyên do, nhưng thất bại.>

Tham mưu trưởng lao tới bảng điều khiển. Những ngón tay ông lướt thoăn thoắt trên bộ từ trường và bộ khuếch âm. Tôi thấy ông tập trung cao độ khi nối kết tâm trí với hệ thống.

Sau đó, với nét mặt vô cùng thẳng thốt, ông quay qua thuyền trưởng. <Thưa thuyền trưởng! Chúng ta đang trên đường đáp xuống ngay sau phòng tuyến của quân Yeerk.>

Thuyền trưởng đình đạc bước tới bên tham mưu trưởng và rồi...

PHẬP!

Đuôi thuyền trưởng vung lên như ánh chớp. Lưỡi dao phắc ngay ụ đuôi của tham mưu trưởng.

Cái đuôi của tham mưu trưởng Hareli rơi oạch xuống sàn tàu, co giật liên hồi. Tất cả mọi chiến binh trên cầu bồng hoàng, trở mắt nhìn cảnh tượng không tưởng đó.

Thuyền trưởng rút Máy Cắt ra và bắn.

XỆT! XỆT!

Thêm nhiều chiến binh đổ rạp xuống sàn, bất động. Không khí tràn ngập hơi nóng. Hệ thống điện chiến thuật kêu xèo xèo và phun khói xanh loảng ngoảng.

Chỉ bị chảy máu, vị tham mưu trưởng đang thất hồn vẫn còn tỉnh táo nhưng ông không còn gây nguy hiểm cho ai được nữa.

<A, lính nhỏ cừ khôi của ta,> thuyền trưởng mơn trớn, chĩa Máy Cắt vào tôi và tước khẩu Máy Cắt của tham mưu trưởng. <Ta không muốn nhân cơ hội này làm thương tổn đến cậu. Visser Bốn sẽ tức giận lắm nếu ta động đến những sinh vật đã khiến cho Visser Ba phải xính vính trên Trái Đất. Visser Ba và Visser Bốn vốn là chỗ bạn bè thân tình. Cứ bình tĩnh. Chỉ lát nữa thôi tất cả sẽ kết thúc. Và cậu sẽ là... thượng khách... của Đế chế Yeerk.>

CHƯƠNG 15

Tôi đứng như chôn móng guốc vào sàn tàu. Có thể tưởng tượng nổi chăng? Một thuyền trưởng Andalite là kẻ phản bội.

Hay ông ta đã Bị mượn xác?

Không ai động đây. Máy tính hướng dẫn tàu *Con Cú* đáp xuống. Nó thông thả lướt về phía trước, chỉ còn cách mặt đất lởm chởm chừng vài chục thước. Vài giây nữa thôi, chúng tôi sẽ tiếp đất.

Máu trào ra ào ạt từ vết cắt trên khẩu đuôi của tham mưu trưởng Harelin. Tôi biết thà ông chết đi còn hơn là sống mà không còn đuôi.

Các bạn loài người. Ý nghĩ đó chạm vào tôi như một luồng tia Nghiệt. Họ đang ở trong bệnh thất phía sau. Thuyền trưởng đã biết bí mật của họ. Và chỉ giây lát nữa thôi, toàn bộ Đế chế Yeerk cũng sẽ biết. Rồi tin này sẽ nhanh chóng bay tới tai Visser Ba. Sẽ chẳng còn đường về quê nhà cho họ nữa. Rồi đây Trái Đất, cũng giống như hành tinh Leera, sẽ rơi vào tay quân Yeerk.

<Hoàng tử Jake! Tobias! Cassie! Marco! Rachel!> Tôi rồi rít gào bằng giọng truyền riêng.
<Nếu có ai nghe tiếng tôi thì phải mau trốn đi! Thuyền trưởng là...>

<Thuyền trưởng là đồ thối tha,> giọng Marco truyền tới, rõ ràng và rất gần.

<Cái gì? Các bạn đang ở đâu vậy?>

<Ồ, thôi nào, Ax, tụi này quyết định không thể cứ ở trong phòng, ngồi yên một chỗ, khoanh tay như những cô cậu trò ngoan ngoãn,> Rachel nói.

<Xin lỗi bồ nha, Ax, bọn mình đang ở trên cầu trục chiến,> Hoàng tử Jake nói. <Bọn mình đã trông thấy tất cả rồi. Hay nói chính xác hơn, bọn mình đã trông thấy mọi việc với thị giác của lốt hình biến này.>

<Hoàng tử Jake, bằng mọi giá phải ngăn Thuyền trưởng Samilin lại!>

<Bọn mình không thể ngăn ổng lại được. Hoàn hình thì chậm mất. Nhưng mình đang ở trên người hắc nê và mình có thể làm hắc xao nhãng đôi chút,> Cassie lên tiếng.

Tàu *Con Cú* đang chuẩn bị tiếp đất. Qua bệ ngắm phía trước, tôi thấy hàng đàn hàng lũ Hork-Bajir, tất cả đều trang bị tận răng, lăm lăm súng ống trong tay, đang bao vây toàn bộ bãi đáp.

<Hãy làm đi, Cassie,> tôi gằn giọng. <Hãy làm hắc xao nhãng và để tôi làm nốt phần còn lại. Chúng ta chỉ có vài giây thôi.>

Tôi nhìn trân trối vào một con rận nhỏ tí đang phình to dần trên lưng thuyền trưởng Samilin, vịn vịn những chi tiết biến hình.

<Cái gì...> Thuyền trưởng hét lên kinh ngạc.

PPHẬP!

Tôi vung đuôi! Lưỡi dao nhắm ngay cổ Thuyền trưởng Samilin.

Hắc giật người né ra sau. Lưỡi dao của tôi xáng trúng chân phải phía trước của hắc. Toàn bộ căn phòng bỗng nhiên rần rần đầy ruồi và gián - các bạn tôi đang bắt đầu hoàn hình.

Nhưng thuyền trưởng quét khẩu Máy Cắt về phía tôi. Tôi vung thêm một đuôi nữa.

PHẬP!

Vũ khí nảy từ tay hắc trượt tung tung dọc sàn tàu.

Chỉ còn có Thuyền trưởng và tôi, đuôi chạm đuôi. Mặt đối mặt, cả hai chúng tôi đều run bần bật vì tập trung năng lượng và trí não. Ai cũng tìm cơ hội tung cú rạch thần sầu.

Tôi liên tưởng ngay đến Visser Ba. Đây là lần thứ hai tôi lâm vào tình thế phải đuôi chiến với kẻ thù. Lần này đối thủ của tôi nhất định không được thoát.

XXEET!

Tham mưu trưởng Harelin đã chộp được khẩu Máy Cắt rơi xuống đất và phóng hoả. Gã thuyền trưởng cháy xèo xèo, khiếp vía rồi tan biến.

<Máy tính!> Tham mưu trưởng gầm vang. <Thoát khẩn cấp, chuyển qua điều khiển bằng tay!>

RẦM!

Quá trễ! Tàu *Con Cú* đã đụng đất. Tôi trượt đánh vèo trên móng guốc. Những người bạn của tôi ngã chổng vó, lăn lông lốc và bò lổm ngổm. Chỉ mỗi tham mưu trưởng còn đứng vững được.

<Máy tính! Cắt cánh khẩn cấp!>

<Không thể làm theo lệnh ngài được,> giọng truyền gấn trong máy vang lên. <Năng lượng chính đã bị phá huỷ nghiêm trọng.>

Tôi thấy móng guốc của tham mưu trưởng nảy dựng lên trước tin này. <Những con Người! Hãy biến hình lại mau! Cách duy nhất ra khỏi nơi đây là biến thành các con vật thật nhỏ. Cả anh cũng vậy, *lính nhỏ* Aximili.>

<Tôi không bỏ chạy đâu.>

<Anh phải đi, *lính nhỏ* Aximili-Esgarrouth-Isthill. Anh và những con Người phải trốn thoát và báo cáo sự kiện ô nhục này cho Tổng tư lệnh. Đây là mệnh lệnh.>

<Nhưng...>

<Anh có biết cách thực hiện mệnh lệnh không?> Tham mưu trưởng gầm như sấm rền.

<Vâng, thưa Ngài.>

<Hãy biến thành những con vật thật nhỏ. Tôi sẽ thổi các anh ra cửa sập thoát hiểm. Hãy chạy càng xa tàu *Con Cú* càng tốt. Anh không có nhiều thời gian đâu, có nghe không?>

Tôi hiểu tham mưu trưởng sẽ làm gì. Tôi hiểu ông không còn sự lựa chọn nào khác. Ông không được phép để mình hay bất cứ người Andalite nào trên tàu rơi tay quân Yeerk. Và đơn giản, không còn cách nào thoát khỏi cái bẫy nghiệt ngã này.

<Hoàng tử Jake, chúng ta cần phải biến hình thật nhỏ... thành... à... ruồi! Hãy biến thành ruồi rồi bay lên trần cầu trục chiến. Trên đó có một cửa sập thoát hiểm.>

Tôi nhận thấy Rachel nhìn tôi vẻ khinh miệt. Bạn ấy quay qua Hoàng tử Jake hỏi. “Chúng ta làm gì đây?”

“Hãy làm như Ax nói,” Hoàng tử Jake quyết định.

Tôi tập trung trí óc mình vào hình ảnh con ruồi. Tôi trông chờ nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc hay kinh hoàng của tham mưu trưởng Harelin khi tôi bắt đầu biến đổi. Gì thì gì chứ ruồi là một loài sinh vật khá kinh tởm, kể cả là theo tiêu chuẩn đánh giá của loài người.

Nhưng tham mưu trưởng không quan tâm, ông đang loạng choạng vì mất quá nhiều máu. Tham mưu trưởng Harelin truyền thông cáo cho toàn thể con tàu. <Với tất cả các chiến binh và thủy thủ đoàn tàu *Con Cú*: Đây là tham mưu trưởng. Thuyền trưởng đã chết. Chúng ta đã bị bao vây. Không còn cơ hội thoát ra được. Chúng ta không thể làm gì hơn, ngoại trừ thực hiện một cú tàn phá ghê gớm lên bọn Yeerk. Trong ba phút tôi sẽ phát hoả tất cả vũ khí của tàu. Các Máy Cắt bật trở lại sẽ làm con tàu nổ tung.>

Ông sẽ để cho tàu tự huỷ trong một vài phút tới.

<Hãy thực hiện nghi thức tự huỷ, các chiến sĩ. Cảm ơn các bạn đã phục vụ trên con tàu này. Các bạn đã hy sinh trong khi đang phục vụ nhân dân, bảo vệ tự do.>

Cơ thể tôi co rút rất nhanh. Sàn tàu dâng lên. Những cẳng chân và cặp ăng ten ruồi phụt ra. Nhưng tôi cũng là một người Andalite như mọi người Andalite khác trên con tàu.

Lan toả toàn con tàu, những giọng truyền lầm rầm đọc nghi thức đi vào cõi chết. Tôi không thể ngăn mình hoà giọng cùng họ.

<Tôi là đầy tớ của Nhân dân,> tôi nói. Lúc này lẽ ra tôi phải cúi đầu, nhưng tôi làm gì còn đầu nữa mà cúi. <Tôi là đầy tớ của hoàng tử của mình.>

Tôi biết, khắp nơi trên tàu, tất cả đồng bào Andalite của tôi đang nhướn cặp mắt cuống lên.

<Tôi là đầy tớ của danh dự,> tôi nói và nghe thấy tiếng vọng của những giọng nói mạnh mẽ của đồng bào mình. <Cuộc đời của tôi không phải của riêng tôi, nó được dâng hiến cho Nhân dân, cho hoàng tử của tôi, cho danh dự của tôi.>

Tôi co những cẳng chân ruồi lên, đập cánh và bay vút về phía cửa thoát hiểm. Chưa bao giờ tôi cảm thấy tệ hại hơn giây phút ấy. Đồng bào của tôi đang chuẩn bị cho trận quyết tử, chỉ có mình tôi là chạy tìm sự sống.

<Lính nhỏ Aximili,> Tham mưu trưởng gọi yếu ớt.

<Dạ?>

<Có lẽ tôi đã sai. Có lẽ những loài khác nhau có thể hợp lại để trở nên hùng mạnh hơn. Hãy đi với những con Người và chứng minh rằng tôi đã sai...>

Cửa thoát hiểm mở ra trước khi tôi kịp đáp lời ông. Một lực khí thoát đẩy tôi phóng ra ngoài thế giới Leera bụi mù.

<Jake... Hoàng tử Jake> tôi kêu lên. <Chúng ta phải đi càng xa đây càng tốt.>

Chúng tôi bay hối hả, chúi nhủi, lặn vòng trong không khí, cố cưỡi lên bất cứ luồng gió nào. Khi tàu *Con Cú* tự nổ tung, chúng tôi đã an toàn. Chúng tôi đã thoát khỏi tiếng nổ và tôi không nghe thấy hàng trăm giọng thét của những anh hùng cảm tử.

CHƯƠNG 16

<**R**ồi, bây giờ làm gì đây?> Rachel hất hàm hỏi.

Tôi nín thinh không trả lời. Tôi chẳng suy nghĩ nổi nữa. Tâm trí tôi không sao dứt khỏi ý nghĩ: một thuyền trưởng Andalite đã phản bội. Thật không thể tin được. Nhưng càng ngẫm tôi càng nhận thấy ông ta không thể là một kẻ Bị mượn xác.

Tàu *Con Cú* đã rong ruổi trong không gian nhiều tuần rồi. Con sên ký sinh trong não Thuyền trưởng Samilin nếu muốn duy trì sự sống thì cần phải hút kia Kandrona. Không cách chi thuyền trưởng có thể giấu được một nguồn Kandrona xách tay ở trên tàu.

<Mình nói... bây giờ làm gì đây?> Rachel nhắc lại.

<Tôi không biết,> tôi trả lời.

<Hay nhỉ, nếu bồ không biết thì ai biết đây?> nhỏ cự nự. <Tụi mình sẽ làm gì tiếp đây? Bay vòng vòng tìm kiếm một chiếc tải gần nhất rồi xem xét trong đó có thùng trái cây thối nào không chẳng? Thôi nào, tụi mình cần có một kế hoạch.>

<Tôi... tôi... tôi không biết phải làm gì bây giờ thật mà.>

<Chúng ta cần tìm đường về,> Marco bàn. <Rõ ràng rằng, đối với tụi mình, toàn bộ cuộc chiến này trở nên tệ hại rồi. Tụi không ngờ dân Andalite hùng cường thế mà lại đi làm ba cái chuyện tẹt nhẹp như thế. Tụi cứ tưởng chỉ những loài ngu ngốc, tội nghiệp và hoang sơ mới bán mình cho kẻ xấu thôi chứ.>

<Tại sao mọi người lại quay lưng với Ax vậy?> Tobias hỏi về bất bình.

<Ôi, Ax đáng thương,> Rachel mĩa mai. <Ảnh đã quăng bọn ta vào vòng tay vị thuyền trưởng đáng kính của ảnh. Bỗng dưng một cái, hoá ra thằng chả là tay phản trắc.>

<Rachel, mình nghĩ như vậy là không công bằng.> Cassie bắt bẻ.

<Công bằng! Công bằng ư?> Marco la bai bai. <Nếu chúng ta cứ kệ xừ Ax và vị thuyền trưởng cao quý đó thì giờ này ảnh đã chết ngắc cùng với...>

<Ước gì tôi được ở đó,> tôi gào lên thảm thiết. <Được ở đó và cùng chết với họ...>

Tôi không có ý định nói như thế. Tôi cũng không nghĩ như thế. Hoàn toàn không. Tôi không muốn chết. Tôi thấy điều đó thật khủng khiếp, nhưng tôi muốn được sống.

<Thôi nào, mọi người im đi,> Hoàng tử Jake lên tiếng. <Những gì đã xảy ra thật thảm khốc. La lối rùm beng chỉ tổ khiến chúng ta nhụt chí thêm thôi.>

Bạn ấy im bật một lát rồi tiếp. <Chúng ta sẽ tiếp tục bay cho đến khi gần hết hạn hai tiếng. Trong bộ dạng này, chúng ta sẽ chẳng đi được xa đâu, ngay cả với gió mạnh. Nhưng chúng ta cần bay càng xa càng tốt...>

Chúng tôi lẳng lặng bay, nhìn ngắm hành tinh lạ lẫm qua đôi mắt ghép vẹo vọ của ruồi. Chúng tôi gần như chẳng nghe được, chỉ ngửi thấy những thứ chẳng biết là thứ gì nữa. Tụi tôi lặng thinh, mỗi đứa đắm chìm trong suy nghĩ riêng của chính mình. Một lúc sau, tôi ước mình có thể hét tướng lên và những lời buộc tội bản thân lại ào về.

Thật khó chịu khi mình thì sống trong khi những người khác phải chết. Tôi còn cảm thấy khó chịu vì bất luận tôi làm gì đi nữa, một ý nghĩ đơn lẻ vẫn cứ hiển hiện trong đầu: tôi vui mừng vì đó không phải là tôi.

Tôi vui mừng vì đó không phải là tôi.

Chúng tôi đáp xuống bên những tảng đá sần sùi, khuất nẻo. Hoàn hình! Nhớ lại những gì đã

quan sát trên màn hình tàu *Con Cú*, tôi biết mình đang đậu trên vùng đất chết - khoảng trống phân chia tụi Yeerk và quân Andalite. Chiến trận có thể xảy ra vào bất kỳ giây phút nào, sẽ ép chúng tôi bẹp dí ở giữa.

"Được rồi, mình bình tĩnh lại rồi," Rachel nói ngay khi vừa hoàn hình xong.

"Và giờ đây, mình đã bình tĩnh lại rồi thì mình vẫn có cùng một câu hỏi: Bây giờ tụi mình sẽ làm gì đây?"

"Bồ nghĩ sao, để Tobias đảo mắt một vòng nhé," Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Tôi không biết,> tôi nói.

Hoàng tử Jake nhìn tôi bằng cặp mắt nheo nheo và môi mím chặt. Đó là biểu hiện của sự bực mình, tôi tin là vậy.

"Tobias? Hãy bay lên và quan sát thật nhanh," Hoàng tử Jake nói. Tobias vỗ cánh bay lên khỏi mặt đất. Hoàng tử Jake nhìn tôi. "Àx, mình biết bồ đang quẩn trí. Bồ đang rất đau lòng. Nhưng dù có phiền lòng cách mấy bồ cũng không thể thoát khỏi lưỡi câu đâu."

<Lưỡi câu nào?>

"Nghe này, chúng ta đang kẹt giữa trận địa của quân Andalite và bọn Yeerk. Chẳng hề có con Người nào ở trong trận chiến này, ngoại trừ mấy đứa nhóc tụi mình. Có thể bồ không phải là chuyên gia lỗi lạc, nhưng dẫu sao bồ cũng biết nhiều hơn bọn mình. Vậy, hãy tỉnh trí đi."

Tobias đảo một vòng trên cao rồi lao bổ xuống, đậu chênh vênh trên một mỏm đá. <Có khoảng một ngàn tên Hork-Bajir trang bị kèn cồng đang tiến ào ào về phía chúng ta. Yểm trợ cho chúng là những con tàu lớn hình ô van đẹp, đang bay xà quần cách khoảng một phần tư dặm và đang xả tia Nguyệt. Bọn Taxxons đi ngay sau bọn chúng. Đối lại, có chừng hai chục tàu Andalite đang đáp xuống, cộng với trên mặt đất đã có sẵn hàng trăm chiến binh Andalite bùng bùng khí thế...>

<Chúng ta nên ráng tiến về phía Andalite,> tôi bảo.

"Chi vậy? Để cho những tên Andalite phản bội khác luộc chín hả?" Rachel gay gắt.

Lưỡi dao đuôi của tôi tự động kê vào cổ bạn ấy, trước cả khi tôi kịp nhận ra.

Rachel nhìn tôi lạnh lùng. "Sao? 'Sự thật mất lòng' phải không? Nếu chúng ta gặp người Andalite nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra? Anh sẽ bắt tụi tôi ngồi ngay ngắn ở xó phòng trong khi anh 'dạ thưa', 'vâng, thưa ngài' với người Andalite kế tiếp chứ gì?"

Tôi rụt đuôi lại, hoảng hồn vì những cảm xúc trái ngang. Con giận bay biến. Tôi cảm thấy Rachel nói đúng.

<Tôi đã sai lầm khi tin tưởng Thuyền trưởng Samilin. Tôi đã sai khi ngó lơ các bạn. Các bạn đã... đã cứu sống tôi và đã làm bạn với tôi một thời gian dài. Nhưng có lẽ chưa ai trong các bạn biết cảm giác bị cắt đứt hoàn toàn với đồng bào mình nó như thế nào đâu...>

<Một người chúng tôi đã biết điều đó,> Tobias nói gọn lỏn.

<Tôi chẳng biết nói gì ngoài câu "Tôi xin lỗi". Tôi vẫn sẽ coi Jake là hoàng tử của mình cho đến khi bạn ấy nói khác đi,> tôi quay qua Hoàng tử Jake, hướng cả bốn con mắt vào bạn ấy.

<Bạn vẫn là Hoàng tử của tôi cho đến khi bạn, và chỉ chính bạn thôi, nói khác đi.>

Lần này Jake không nói “Đừng gọi mình là Hoàng tử” mà bảo “Được. Bây giờ mình muốn biết điều này: chúng ta có thể tuyệt đối tin cậy vào ai bên phía Andalite?”

Một câu hỏi thật dễ giận. Tôi cảm thấy niềm kiêu hãnh cuối cùng của mình đã tan chảy. <Tổng tư lệnh. Nếu ngài là tên gián điệp Yeerk thì toàn bộ chiến trường này đã ngã ngũ từ lâu rồi.>

“Vớ mình thì nó đã tiêu tùng rồi còn gì.” Marco nói thẳng đuột.

<Tổng tư lệnh các Lực lượng, Hoàng tử Galuit-Enilon-Esgarrouth, đã mất toàn bộ gia đình khi bọn Yeerk đột kích vào một tiền đồn Andalite. Toàn bộ gia đình - vợ và ba con của Ngài - thà chết còn hơn bị bắt sống. Thân thể họ đã bị vớt cho lũ Taxxon ăn thịt. Chúng ta có thể tin cậy Hoàng tử Galuit.> Tôi thở dài. <Chúng ta buộc phải không được tin vào... bất cứ ai khác.>

CHƯƠNG 17

Nghe thật đơn giản: cứ tiến về phía lực lượng Andalite. Nhưng đó là một việc nguy hiểm - chúng tôi phải đi về phía những chiến binh đang cực kỳ căng thẳng, giận dữ, rất nguy hiểm và được trang bị vũ khí đầy mình.

<Mạng lưới bảo vệ tự động sẽ tiêu huỷ bất cứ thứ gì trong không trung lảng vảng quá gần,> tôi cảnh báo. <Mọi thứ chỉ cần nhô lên khỏi mặt đất chưa tới một mét sẽ bị bộ cảm biến dò ra liền. Nó sẽ nhắm bắn ngay, không lùi thôi gì hết.>

“Mặt đất gồ ghề quá, hổng bước được.” Cassie tư lự. “Mà trời thì đang tối dần. Tụi mình thử biến thành... Dơi! Đúng, dơi không nhanh nhưng linh lợi. Với khả năng định vị bằng sóng âm, tụi mình có thể bay là là mặt đất kể cả trong bóng tối.”

“Hãy biến thành dơi, nào!” Marco thích chí reo lên, chẳng ăn nhập gì với tình cảnh khốn khó này.

“Tụi mình sẽ biến hình rồi bay áp sát mặt đất suốt chặng đường,” Jake nói. “Tới được chỗ quân Andalite rồi sẽ nghĩ cách tiếp cận Hoàng tử Galuit.” Bạn ấy nhìn thẳng vào tôi. “Dù cho điều gì xảy ra, tụi mình luôn phải tránh xa trận chiến cho đến khi gặp được Hoàng tử Galuit. Hiểu chứ?”

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Hoàng tử Jake mím miệng nhìn tôi. Rồi bạn ấy nói, “Đừng gọi mình là hoàng tử,” và trên miệng thoáng ánh một nụ cười.

<Vâng, thưa hoàng tử Jake,> tôi nói.

Tôi đã từng biến hình thành dơi, sau đó là muỗi và ruồi. Có vẻ mọi thứ đều bình thường. Có điều, dơi có lông. Với tôi, có lông là hoàn toàn thoải mái, cho dù nó có màu nâu sậm và cực kỳ khác bộ lông màu xanh dương của tôi.

Nhưng loài dơi gần như là bị què khi ở trên mặt đất. Chân của loài dơi ốm nhom và vụng về, chân trước - hay được hiểu là tay cũng được - của chúng dính với nhau bởi một lớp da. Đối với bất cứ người Andalite nào, không thể chạy được trên mặt đất thật là phiền toái.

Tôi tập trung vào hình ảnh con dơi, một sinh vật lạ lùng thuộc về một hành tinh lạ lùng ở rất xa xôi. Người tôi rúm ró và đổ sập xuống. Những chân trước của tôi héo quắt lại, khiến tôi suýt vấp mặt vào đá. Lưỡi dao đuôi nhọn nhúm như một chiếc lá bị cháy khô. Nguyên chiếc đuôi cũng lụi tan từ từ.

Tôi không thể không liên tưởng đến tham mưu trưởng trong giờ khắc kinh hoàng sau khi bị thuyền trưởng chặt phăng cái đuôi. Tình thực tôi không thích tham mưu trưởng lắm. Ông giống hệt như bao sĩ quan cao cấp khác: đầy thành kiến và kiêu hãnh. Nhưng ông là một người Andalite đúng nghĩa. Ông đã chết như một anh hùng.

Giờ thì hai chân sau bắt đầu teo quắt lại, tương xứng với cơ thể cho tới khi chúng trở nên nhỏ xíu. Rồi, cuối cùng, những cái móng vuốt nhỏ tí nị thay thế cho bộ móng guốc.

Hai cánh tay tôi di chuyển về phía sau, lệch đi một góc so với cơ thể. Mấy ngón tay của tôi dài ra nối liền với cánh tay. Cả hai đều đang co rút. Làn da bắt đầu ngả sang màu xám-đen và tạo thành những xếp nếp rộng. Từ hai cánh tay tôi, lớp da rủ xuống như thể tôi đang mặc một bộ quần áo cực rộng của loài người.

Quần áo được may từ vải mềm, dùng để phủ lên cơ thể của loài người. Thỉnh thoảng nó còn có tác dụng chống lạnh nữa. Nhưng chủ yếu, như tôi hiểu, bởi vì loài người cho rằng nhiều bộ phận trên cơ thể họ không nên phơi bày ra. Dĩ nhiên, họ đúng, nhưng họ hoàn toàn nhầm lẫn khi chọn các bộ phận cần phải che đậy. Chẳng có bộ phận nào trên cơ thể người lại xấu bằng cái mũi. Thế mà họ lại...

Lớp da xếp nếp căng ra và tạo thành cánh dơi. Tai tôi trở nên bự hơn. Và dĩ nhiên rồi, giống như hầu hết cái sinh vật trên Trái Đất, tôi có miệng.

Tôi có thể nhìn rất rõ. Không rõ bằng khả năng nhìn của một con chim săn mồi nhưng cũng xấp xỉ loài người. Song khả năng đặc biệt của loài dơi không phải là thị giác mà là khả năng bắn ra những chùm sóng âm đập vào những vật thể rắn rồi gửi thông điệp về lại cho loài dơi là những bức tranh bằng âm thanh.

Mặt trời của người Leeran đang lặn rất nhanh. Cặp mắt dơi phải căng ra mà nhìn, nhưng rồi tôi bắt đầu bắt được những hình ảnh của những tảng đá quanh mình một cách rõ ràng và tuyệt hảo.

<Nào, đi thôi, đi tìm đấng tối cao Andalite.> Marco hăm hở.

Tôi vỗ cánh bay. Một lần nữa, tôi sát cánh cùng với các bạn loài người của mình.

Tôi có cảm giác là lạ như đang ở nhà mình. Bất chấp cơn giận dữ của Hoàng tử Jake, sự châm chọc của Marco và mối nghi ngờ thẳng thừng của Rachel, tôi vẫn ở bên họ.

Giây phút này, không hiểu sao - dù hình ảnh về những cái chết trên tàu *Con Cú* còn đậm nét trong óc - tôi thấy mình như đang ở rất xa, trong một cơ thể rất khác biệt, đang ăn món bánh quế thơm lừng bằng miệng.

Tôi muốn trở lại đó. Tôi muốn về lại Trái Đất.

Thuyền trưởng Samilin đã bán mình cho bọn Yeerk. Phải chăng tôi đang hiến mình cho loài người?

CHƯƠNG 18

Tôi đập đôi cánh thô nhám, phát luồng định vị âm thanh và bay là đà cách mặt đất chỉ khoảng một tấc. Bộ siêu định vị của dơi vẽ nên một bức tranh tựa như những đường nét phác thảo, với những rìa cạnh sắc sảo của một bề mặt nhấp nhô.

Tôi lao bổ giữa những tảng đá lồi lõm, xong lại góc lên vài milimét trước khi đụng trúng đá. Tôi quẹo đích dắc sang trái, qua phải, rồi lại qua trái y như một diễn viên nhào lộn thượng thừa.

<Khùng quá đi mất!> Marco hú hét.

Từ “khùng” trong tự điển nói của Marco có nhiều nghĩa. Có khi nó có nghĩa là “ngu ngốc”, nhưng có lúc lại là “quá đã”. Tôi nghĩ trong trường hợp này nó mang nghĩa thứ hai. Bởi vì bay lượn điên cuồng thế này khoái quá chừng luôn.

<Yee-hah!> Rachel rít lên, rồi cười dữ tợn...

Chẳng mấy chốc, tụi tôi cùng nhau chơi một loạt những trò mạo hiểm: Bay thật sát gờ đá lởm chởm mà không ngại cánh bị rách toạc hay bộ xương mỏng mảnh bị vỡ vụn vì va đập.

Nó khiến trí óc tôi thoát khỏi những suy nghĩ u ám, mập mờ.

Với đôi tai độc đáo của dơi tôi có thể nghe được những tiếng dội của hệ thống định vị siêu thanh. Và lúc này, thứ mà tôi nghe được thật mới mẻ: tiếng ngân nga nhịp nhàng, xung động đều đều và tăng dần khi chúng tôi bay.

<Hoàng tử Jake, tôi nghĩ chúng ta đang nghe được bộ cảm biến của người Andalite,> tôi nói.

<Ô, đó là cái gì vậy?> Cassie thắc mắc. <Nghe cứ như nhạc ấy.>

Chúng tôi tiếp tục bay thấp thỏm, thỉnh thoảng lại nhảy bập bênh giữa những tảng đá lồi lõm. Đột nhiên—

<Lên! Lên!> Cassie thét rùm. Bạn ấy đang bay dẫn đầu.

Tôi phóng lên theo.

Pằng chú! Xxẹt!

Một loạt tia Nghiệt và Máy Cắt cùng rộ lên. Đôi mắt dơi không thấy được những luồng chớp loá chói. Ít nhất có hai mươi tên Hork-Bajir đang hè nhau bao vây ba người Andalite và hai người Leeran. Cuộc đấu khốc liệt này sẽ chấm dứt trong vòng vài phút nữa.

Sẽ diễn ra một vụ tàn sát. Nhưng Hoàng tử Jake đã lệnh cho chúng tôi phải đứng ngoài cuộc

chiến. Tôi không được bỏ rơi các bạn loài người một lần nữa.

Nhưng mà, một lũ Taxxon đang ào lên thanh toán những người Andalite bị thương đang ngã xuống.

<Jake, chúng ta phải làm cái gì chứ,> Cassie nói giọng bức xúc. Nhỏ khiến tôi ngạc nhiên.

<Chả phải mình đã nói với mấy bồ rằng mình phải đứng ngoài cuộc chiến này rồi sao?> Hoàng tử Jake nhắc nhở.

<Phải, đúng là bồ có nói thế,> Tobias đáp. <Thế thực ra tụi mình sẽ làm gì đây?>

Hoàng tử Jake lưỡng lự đôi chút rồi bảo, <Được, hãy cứu họ. Hãy đáp xuống, hoàn hình rồi lại biến hình, lẹ lẹ lên!>

Nhưng trước khi chúng tôi kịp đáp xuống thì toàn bộ mặt đất chỗ những người Andalite và người Leeran đứng bỗng nổ tung.

BÙMM!

Cơn chấn động hất tôi quay mòng mòng trên không. Tôi đáp ngựa xuống, nửa tỉnh nửa mê, điếc đờ, mắt toé máu. Ở trên đầu, một chiến đấu cơ đánh bộ của bọn Yeerk lượn về phía đám Hork-Bajir đang khoái chí reo ồ ồ.

Một bàn chân đầy vuốt sắc dậm đánh ạch cách tôi có vài phân. Tụi Hork-Bajir chạy ào qua tôi, lao ầm ầm về phía trước, chẳng thèm để mắt tới con vật có cánh nhỏ tí là tôi đang nằm thảm hại. Chúng đều dạn xả tia Nguyệt, miệng chốc chốc lại la lên chiến thắng.

Chẳng nghe tiếng Máy Cắt Andalite đáp lại. Quân Yeerk đang thắng thế. Hàng ngũ Andalite đã rối loạn.

<Hoàng tử Jake!> Tôi điếng hồn hét. <Tobias!>

<Bay lên cao!> Hoàng tử Jake ngoái lại hét tất cả bọn tôi. <Bất cứ ai còn bay được, hãy bay lên! Lên!>

Tôi còn bay được không? Ồ được! Tôi nhấp khỏi mặt đất, vừa kịp lúc lớp Taxxon đầu tiên phóng ủa tới.

Taxxons là những con sâu bự và dài, giống như những con rết trên Trái Đất, có điều lớn hơn rất nhiều. Lũ Taxxon sống trong trạng thái đói triền miên. Đói khủng khiếp. Chúng ăn bất cứ thứ gì - sinh vật sống hay chết - đều được. Thậm chí cả những đồng bọn bị thương hay bị đánh gục, chúng cũng không tha.

Lao vèo qua một cái miệng Taxxon mở bự, thêm thuồng, tôi thoáng trông thấy một bạn dơi bay sượt trên đầu mình vài bộ. Tôi thấy nó rõ ràng, nhưng nháy một cái, nó đã biến mất. Biệt tăm.

<Tobias đâu rồi?> Rachel la lên.

<Tobias!> tôi hét. <Cậu ấy... cậu ấy biến mất rồi!>

<Bồ nói gì, 'Biến mất' là sao?> Hoàng tử Jake sốt ruột hỏi.

<Tôi thấy cậu ấy. Tôi đang dõi theo thì cậu ấy vụt biến mất tiêu.>

Bây giờ, ở độ cao sáu mét, tôi có thể trông rõ toàn cảnh chiến trận. Đám quân Hork-Bajir dàn hàng ngang đã ở xa phía trước. Tụi Taxxon lúc nhúc trong khung cảnh đen thui bên dưới.

Nếu có người Andalite ở gần đây, chắc chắn họ sẽ bị tiêu diệt ngay. Tâm trí tôi nhớ lại màn hình tác chiến của tàu *Con Cú*. Tôi biết chúng tôi đang ở đâu, và lực lượng hai bên dàn quan như thế nào.

<Chúng tôi thua rồi,> tôi lẩm bẩm, chẳng cần biết có ai nghe thấy không. <Chúng tôi đã thất trận rồi.>

Như để chứng minh cho dự đoán của tôi, hàng tá động cơ nhá lên sáng rực: những tàu Andalite đang hồi hả cất cánh khỏi bề mặt hành tinh Leera. Bay lên chạy tháo thân.

CHƯƠNG 19

Chúng tôi đứng trên hình hài thật của mình, giữa đồng bầy hầy hôi thối do lũ Taxxon bỏ lại. Chẳng thấy Tobias đâu cả.

Rachel đang khóc thút thít và nổi giận đùng đùng. Marco ngồi im re. Cassie cứ nín riết lấy Hoàng tử Jake. Còn Hoàng tử Jake cứ đi tới đi lui, miệng lảm bả lảm bầm, tự nói thành tiếng rằng lẽ ra bạn ấy cần phải làm thế này, hay thế kia.

Tôi đứng tách ra, chơ vơ một mình. Nhục nhã quá. Tôi đã quay lưng lại bạn bè để tin vào một kẻ phản bội. Và những đồng bào khác của tôi đã anh dũng chiến đấu. Nhưng họ đã thua.

Rồi cũng như cuộc chiến Hork-Bajir thôi. Chúng tôi đã thua, đã tuyên xử một giống loài nữa làm nô lệ cho bọn Yeerk.

Người Leeran là loài lưỡng cư - họ có thể sống được dưới nước hoặc trên cạn, mặc dù họ xây dựng thành phố dưới lòng biển. Nhưng điều ghê gớm nhất ở người Leeran là họ có khả năng đọc ý nghĩ người khác.

Tụi Mượn xác Leeran có thể nhìn thấu óc tụi tôi qua cả những hình biến. Chẳng thể dối lừa chúng được lâu. Nếu tụi Mượn xác-Leeran mà được đưa xuống Trái Đất, thì chẳng bao lâu chúng sẽ vén lên bức màn bí mật của Hội Animorphs.

Điều đó có nghĩa là hội Animorphs sẽ không có cơ trở về lại Trái Đất nữa.

Cassie kéo tôi ra khỏi những ý nghĩ bi quan. Bạn ấy thì thầm, “Ax, mình cho rằng Jake không muốn phải hỏi lại bồ một lần nữa, nhưng theo bồ thì chúng ta nên làm gì?”

<Tôi không biết. Chúng tôi thua rồi. Chúng ta đang ở trên một hành tinh xa lạ chẳng mấy chốc sẽ nằm dưới ách thống trị của bọn Yeerk. Chúng tôi đã bỏ rơi người Leeran, cũng như đã không cứu được người Hork-Bajir. Rồi đây, chúng tôi cũng sẽ bỏ mặc loài người mất thôi...>

Xa phía sau Cassie, tôi thấy những loáng chớp đỏ choé của tàu Yeerk. Chúng đang từ quỹ đạo

đáp xuống để tung thêm thật nhiều quân vào lực địa.

Không lâu nữa, toàn bộ lực đại này sẽ trở thành một khu đồn trú cho quân đội Yeerk.

“Nói cho mình biết rõ hơn về người Leeran đi,” Cassie giục.

Tôi nhún vai. <Tôi cũng không biết nhiều lắm đâu. Họ là loài lưỡng cư, nhưng sống chủ yếu ở đại dương. Tôi nghĩ họ chỉ lên bờ để đẻ trứng. Nhưng bây giờ, với kỹ thuật phát triển, họ có thể luôn ở dưới nước, khỏi cần ngoi lên bờ nữa.>

“Thế tại sao họ phải quan tâm đến điều đang xảy ra trên cạn?”

<Thật ra họ chẳng quan tâm đâu. Ngoại trừ việc bọn Yeerk có thể dùng lực địa làm bàn đạp tấn công các thành phố dưới nước. Mặt khác, tôi nghĩ người Leeran thậm chí không màng đến... đến...> chợt tôi ngưng thở. Đúng rồi! Dĩ nhiên! Dĩ nhiên đó là kế hoạch của Hoàng tử Galuit.

“Cái gì? Cái gì thế?” Cassie hỏi rối rít.

<Hoàng tử Jake!> Tôi la lên.

“Gì vậy?”

<Chúng ta phải xuống đại dương. Nếu tôi suy luận đúng thì người Andalite đang ở dưới nước, trong các thành phố của người Leeran. Bất cứ giá nào, chúng ta cũng phải tới biển thật gấp!>

“Tại sao chứ?”

Tôi chù chừ. <Hoàng tử Jake... Jake... bạn phải tin tôi. Chúng ta không thể ở trên cạn. Chúng ta cần phải xuống nước ngay.>

Hoàng tử Jake nhìn tôi dăm dăm một hồi lâu. “Thôi được,” cuối cùng bạn ấy nói. “Mình tin bạn.”

<Một điều nữa,> tôi thêm. <Nếu chúng ta có nguy cơ bị bọn Yeerk bắt; nếu có vẻ chúng sẽ bắt sống được tôi, tuyệt đối không được để chúng làm điều đó. Chính các bạn phải tiêu huỷ tôi còn hơn là để chúng bắt. Hãy hứa đi.>

<Cái gì? Sao vậy?>

<Bởi vì tôi biết điều gì sắp xảy ra. Và tôi không muốn chúng đọc được điều đó trong óc tôi. Và nếu tôi nghĩ đúng thì chiến tích này sẽ là chiến thắng vẻ vang nhất trong lịch sử Andalite. Không được để tin tức đó rơi vào tay bọn Yeerk. Dù với bất cứ giá nào. Trong bất cứ hoàn cảnh nào.>

So với tiêu chuẩn, Lục địa Leera là nhỏ, nhưng nó cũng khiến tụi tôi phải bay hết đêm mới tới được bờ. Chúng tôi biến thành chim, bay và mỗi hai giờ thì hoàn hình, nghỉ một chút rồi lại biến hình và bay tiếp. Trong khi bay, tôi cứ canh cánh trong lòng rằng liệu chúng tôi có còn đủ thời gian?

Chúng tôi bay ngang những bãi chiến trường của cuộc tàn sát hồi chiều.

Mặt trời Leera ló lên, tôi nhìn xuống và thấy một xác tàu đánh bộ Andalite vẫn đang còn cháy âm ỉ, nằm dính cục với tàu Yeerk. Chúng đã đâm vào nhau mạnh đến nỗi không thể phân biệt được tàu nào với tàu nào nữa...

Và rồi, cuối cùng cũng tới biển. Đại dương xứ Leera trải ngút ngàn, xanh rực rỡ - lóng lánh và sống động hơn đại dương ở Trái Đất, vốn thường màu xám.

Tôi xem xét xung quanh và phát hiện ra vài quầng đất có vẻ quen thuộc với trí nhớ mờ của mình về bản đồ không gian ba chiều trên tàu *Con Cú*. Nhưng thật ra đó chỉ là những vũng nông sinh lầy, ken đặc bụi rậm, lau sậy và những cái cây lạ hoắc màu vàng dần thành hàng ngang.

<Đại dương bao la,> Rachel thốt lên. <Làm sao mà tụi mình...>

<'Làm sao' cái gì?> Hoàng tử Jake hốt hải hỏi lại.

Phải mất vài giây sau chúng tôi mới phát hiện và nhận ra.

Rachel mất tiêu rồi!

<Rachel!> Cassie rên lên. <Rachel!>

Chúng tôi nhón nhác kiểm khắp bầu trời. Không thấy gì hết. Không một dấu vết. Không gì cả.

<Chuyện gì vậy?> Marco điên tiết hỏi. Bạn ấy nổi khùng vì sợ hãi. <Rachel mới vừa ở đây mà! Nhỏ đang nói chuyện mà!>

<Ax, thế này là thế nào?> Hoàng tử Jake hỏi. <Đầu tiên là Tobias, giờ lại đến Rachel!>

<Tôi không biết! Tôi không biết!>

<Có thể ai đó đã bắn nhỏ,> Cassie meo máo. <Ôi trời ơi, Rachel! Rachel!>

<Không hề có chớp tia Nguyệt,> tôi nói. <Không có gì cả. Bạn ấy mới vừa ở đây thì thoát cái đã biến mất tiêu.>

Hoàng tử Jake nhận định. <Rất có thể có ai đó hoặc thứ gì đó trên mặt đất, chúng ta cần phải gấp rút rời khỏi đây. Xuống nước mau!>

Chúng tôi đâm nhào xuống. Dẫu biết không có ai bắn cả, nhưng tôi vẫn cầm cổ lao theo các bạn mình. Bất cứ cái gì khiến các bạn tôi biến mất cũng đều khiến tôi sợ hết hồn. Dù cho nó là cái gì, tôi cũng không muốn lọt vào tầm ngắm của nó.

Chúng tôi lao xuống. Cánh quạt hết ra sau.

OAPP!

Tôi chúi xuống, cày sâu vào làn nước ấm. Ngay lập tức tôi bắt đầu hoàn hình. Tôi nhấp nhô trên mặt nước với hình dạng Andalite nhiều hơn là điều mướp phương Bắc. Nước làm ướt sũng bộ lông vũ, nhưng chúng đang mất dần. Tôi hớp không khí qua một cái lỗ quái quỷ vừa là mỏ chim vừa là mũi Andalite.

Tôi nhúi xuống lần nữa và hoàn tất việc hoàn hình. Tôi trồi lên thì thấy hoàng tử Jake, Cassie và Marco đang đập dềnh trên nước. Tất cả đã hoàn hình xong.

“Biến thành cá heo!” Hoàng tử Jake chỉ thị. “Ax, bồ cần biến thành cá mập.”

“Khoan, chờ chút!” Cassie cuống quýt hét. “Tụi mình không biết có gì dưới vùng biển, nhưng tụi Yeerk nghĩ cá mập đầu búa là vật đáng gờm nhất ở đây, đúng không? Chính vì vậy mà chúng muốn tạo ra loài Mượn xác cá mập để kèm cặp đại dương này. Mình nghĩ tất cả chúng ra nên biến thành cá mập.”

“Đúng, ý hay đấy.” Hoàng tử Jake tán đồng. “Nào thế thì tất cả hãy làm cá mập. Mọi người phải để mắt tới nhau đó nha. Chúng ra đã mất hai người rồi đấy, đừng để mất thêm người thứ ba.”

Cá mập, tôi nghĩ, và bắt đầu thực hiện thuật biến hình.

Tôi cần phải nói đôi chút về loài cá mập trên Trái Đất. Chúng là cá. Chúng thở bằng cách hút oxy ở trong nước thông qua những lớp màng mỏng được gọi là mang.

Trong lòng đại dương trên Trái Đất, có nhiều loại cá. Chỉ một số ít trong đó được gọi chung là cá mập. Một vài loài rất dễ chịu, chỉ ăn sinh vật phù du. Một số khác nhỏ con và chỉ săn những loài cá nhỏ.

Nhưng có một vài loài cá mập mà con người gọi là "giống ăn thịt người." Chúng là những cỗ máy giết người biết bơi. Nếu hình dung một tên Yeerk có được một cơ thể tự nhiên của hắn, một cơ thể hoàn hảo được tu chỉnh phù hợp với tính tàn nhẫn và phá hoại của bọn Yeerk thì cá mập chính là cơ thể hội tụ được đầy đủ yêu cầu đó.

Nó có hai quai hàm cực kỳ dũng mãnh kết hợp với bộ răng sắc nhọn. Da của nó được bao phủ bởi hàng triệu những cái răng bé tí nì. Bản thân da của nó có thể xé toạc da thịt của con người. Và nó có đủ các giác quan, mỗi giác quan đều có chung một đặc tính: tìm mồi. Tìm và giết.

Thị giác tuyệt vời. Vị giác tuyệt hảo, có thể phát hiện ra một phân tử máu được hoà trộn trong 14 tỷ lít nước biển. Một bộ cảm biến trường điện từ cho phép nó có thể cảm nhận được năng lượng của các sinh vật khác.

Nếu có một nhà khoa học tập trung nghiên cứu việc tạo ra loài thú săn mồi siêu đẳng trên biển, tạo ra thứ vũ khí sinh học siêu đẳng trên biển, và nếu ông đề cập đến loài cá mập đầu búa, chắc hẳn ông ta sẽ lấy làm cực kỳ tự hào về công trình nghiên cứu của mình.

Tôi thấy mình đang biến hình thành cá mập. Những cái vây lưng giống lưỡi hái đang mọc ra từ xương sống tôi. Đôi mắt cuống xoè ra hai bên, tạo nên một cái đầu xấu xí, bèn bẹt như đầu búa. Tôi cảm thấy từng hàng răng lởm chởm hình tam giác, có thể dút thịt, nhai xương được đang xệu xạo mọc ra...

Và tôi cảm thấy bộ óc lạnh lùng, hung bạo, rõ ràng của con cá mập hoà nhập vào trí não tôi.

Tôi quẫy đuôi, lướt đi trong nước. Jake, Cassie, và Marco bơi bên cạnh. Tôi nghĩ cũng như tôi, lúc này họ đang cảm thấy mình mạnh mẽ. Chắc chắn sẽ cảm thấy hùng mạnh hơn, trừ một thực tế đau lòng lẽ ra chúng tôi phải có sáu người, giờ chỉ có bốn con cá mập đang bơi trong đại dương xứ Leera.

CHƯƠNG 21

<Ước gì Rachel và Tobias được chiêm ngưỡng những cảnh tượng này,> Cassie nói. Trong giọng truyền của bạn ấy có pha chút lo lắng và chua xót. <Chẳng hề giống với đại dương Trái Đất tẹo nào.>

Đúng thế thật. Có thể lục địa xứ Leera rất buồn tẻ, chán ngắt, nhưng đại dương thì đầy ấn tượng. Biển trên Trái Đất chứa đựng rất nhiều sinh vật biển hấp dẫn, tuyệt vời, nhưng những gì bạn trông thấy trong khi bơi hầu hết chỉ là làn nước mờ đục và đáy biển đầy cát mà thôi.

Còn ở đây, nước biển trong veo, sạch sẽ cứ như không khí vậy. Thực ra thì trong sạch hơn cả không khí trên lục địa nữa, vì trong không khí còn có hơi ẩm, đôi lúc ta có cảm giác như là đang hít phải hơi nước vậy. Bơi trong làn nước trong veo, ở độ sâu chừng mười hai mét, chúng tôi có thể thấy chi tiết từng thứ dưới lòng biển Leera.

Những sinh vật khổng lồ, lướt sóng biển cuộn cuộn như những chiếc tàu buồm hình tam giác màu trắng vàng, mỗi góc có gắn một chân vịt sinh học. Những con lươn hay rắn gì đó xanh da trời óng ánh, dài khoảng hơn hai mươi thước, diên cuồng bơi một cách hoang dại. Một sinh vật dị thường với tấm thân phập phồng, phình lên xẹp xuống bằng cách hợp không khí vào một bộ ruột mỏng đến độ gần như trong suốt. Một loại cá buồn cười nhìn y như cây đinh vít, cứ quay tròn xuyên qua nước mà tiến lên.

Và những sinh vật này không bơi tán loạn chỗ này chỗ kia mà có ở khắp nơi. Đại dương Leera là một khu vực nhộn nhịp các thực thể sống.

Dàn trải khắp đại dương là những đồng đất đá và sỏi bập bồng, dựng thẳng đứng trên bề mặt trắng đầy những sinh vật oặt eo. Các giác quan cá mập của tôi cảm thấy như có luồng điện tỏa ra từ những ống đá này, nóng hôi hổi.

Tôi nhìn thấy một ống bị một đàn giun xanh lá cây lúc nhúc, sáng rực quần quanh. Hình như cái ống lay động. Giác quan cá mập của tôi có cảm tưởng như năng lượng từ ống truyền vào lũ giun.

<Nhìn kìa!> Cassie hét lên giọng đầy phấn khích át cả nỗi buồn của mình. <Hàng ngàn các nhà sinh vật biển có thể sung sướng ở đây hàng trăm năm chỉ để nghiên cứu vùng biển nhỏ này. Các loài động vật. Các loài thực vật. Tất... tất cả mọi thứ! Ước gì mình hiểu biết nhiều hơn. Mình biết một cô bạn của mẹ mình đang nghiên cứu sinh thái của những mảng đá ngầm được hình thành từ san hô. Cô ấy chắc chắn sẽ chấp nhận ngưng hết mọi việc để được đến đây dù chỉ một giờ đồng hồ!>

<Những sinh vật này hấp thụ năng lượng và điện từ trường từ các ống đá,> tôi nói. <Đây chắc hẳn là môi trường không có thú ăn thịt.>

<Có chứ sao không,> Marco nói buồn so. <Bọn Yeerk ở đây. Chúng ta cũng ở đây - cho đến khi 'bụp', tất cả đều biệt tăm như Rachael và Tobias.>

Câu nói lời tuột chúng tôi về lại với thực tại. Ấy thế mà, bất chấp sợ hãi, bất chấp buồn rầu, bất chấp tuyệt vọng, chúng tôi không thể phớt lờ cảnh tượng thiên nhiên hoang dã, lạ thường ở quanh mình. Chúng tôi hùng hổ lướt qua những vùng biển yên bình. Bọn Yeerk rất có lý khi muốn dùng cá mập để cai trị vùng đại dương này. Suốt dọc đường tôi không hề thấy những quái hàm đầy răng, bặm trợn hay những lưới cưa xương xấu, dữ dằn. Marco nói đúng: Ở đây có thú ăn thịt, nhưng tội chúng là... chính chúng tôi.

Và rồi...

<Ê này, kia có phải người Leeran không vậy?> Hoàng tử Jake hót hải hời. <Ở mé dưới bên trái ấy.>

Tôi dòm kỹ. Đúng rồi! Trông họ rất giống người Leeran chúng tôi đã từng thấy trong tổ hợp dưới nước của Visser Một.

Toàn thân họ vàng ươm. Làn da nhót nhẩy như phủ đầy bùn quánh, nhưng lại xù xì như được khảm sỏi. Những thân sau bự xụ, có màng da như mái chèo. Thay vì cánh tay, họ có bốn xúc tu quanh cơ thể nắn nắn hình chiếc lu.

Cái đầu hơi lớn có một cục u gồ lên ở đằng sau. Nó ngửa thẳng trên vai, chẳng hề có cổ. Gương mặt phẳng ra tựa như chỉ có hai chi tiết: Một cái miệng buồn cười, rộng hoác, vể lên; những con mắt lồi bự, màu xanh lá cây, lóng lánh như có đèn thấp từ bên trong.

Có bốn người Leeran cả thấy. Mỗi người cưỡi một chiếc thủy cơ. Đó là một ống trụ hẹp, dài, loe ra ở đầu trước để tạo thành một loại cánh, và loe ra ở đầu sau để tăng thêm độ uyển chuyển. Xếp dọc theo cánh sau là một cụm những ống hẹp chĩa về phía trước.

Rõ ràng họ đã phát hiện ra chúng tôi và đang quày quả tiến lại gần.

<Chắc chắn họ đang thắc mắc chúng ta là cái gì.> Cassie cảnh giác. <Họ chưa bao giờ trông thấy cá mập.>

<Đây có phải là những anh chàng tốt bụng không đó?> Marco nói. <Ý mình, đó là những anh chàng mà ai nấy đang cố giằng khỏi tay bọn Yeerk ấy hả?>

<Đúng, có lẽ chúng ta nên gặp họ. Có thể họ sẽ dẫn chúng ta đến thành phố Leera gần nhất.>

<Làm đi!> Hoàng tử Jake quyết định.

<Này, người Leeran!> Tôi hét gọi. <Người Leeran! Tôi là một người Andalite trong lối biến hình.>

TÚM TÚM!

Một nhọn xiên bay vèo vèo qua làn nước. Tôi né qua trái, nhưng quá trễ. Mũi xiên đâm qua đuôi tôi một cái rồi bay tiếp.

<Ê,> Marco hét.

<Tôi là người Andalite! Andalite!> Tôi rú vang. <Bạn của các anh! Là đồng minh.>

<Aximili-Esgarrouth-Ishell và ba con người từ Trái Đất *không phải* là đồng minh của chúng ta,> một giọng truyền bằng ý nghĩ phát ra cùng một giọng cười quỷ quái. <Mấy người đừng hòng giấu giếm bí mật với bộ não biết đọc ý nghĩ của người Leeran.>

Đột nhiên mặt nước sôi sùng sục khi hàng tá thương ném ra tới tấp.

Tùm tím! Tùm tím! Tùm tím!

Lần này chúng tôi đã phòng bị, nhưng vẫn không đủ nhanh. Một ngọn thương xuyên vào hông tôi và định luôn ở đấy. Hoàng tử Jake tránh được nhưng Cassie ăn đòn liên tiếp. Marco bị trúng hai lần. Máu cá mập rỉ loang ra.

Lũ Mượn xác Leeran cười man rợ. <Chết này, Andalite! Chết này, con Người! Tội tao sẽ mang xác tội bay về dâng cho Visser Bốn!>

Ba chúng tôi bị đâm, nhưng chẳng ai chết. Ngọn thương tuy nhanh đấy, nhưng rất mỏng mảnh. Chúng chỉ giết chết người Leeran hay những sinh vật biển hiền lành khác mà thôi. Chứ bọn cá mập chúng tôi chỉ đau chút đỉnh, chả thấm gì.

<Chẳng có vẻ gì là bọn ta đã chết cả, vẫn chưa đâu,> tôi gào lên với tội Mượn xác-Leeran.

Chúng trợn ngược những cặp mắt màu xanh lá cây lên...

<Nhưng... nhưng ngọn thương *haru-chin* này hiệu nghiệm lắm mà!> một tên trong đám Leeran dẫu mở thốt lên.

<Phải. Có lẽ mấy ngọn thương đó chỉ có tác dụng đối với những sinh vật sống quanh đây thôi,> Hoàng tử Jake nói, <Còn bọn ta là những người lẳng giềng khó nhằn hơn nhiều.>

<Không biết những gì người ta nói gì về loài ếch có đúng không nhỉ?> Marco hỏi. <Người ta bảo thịt ếch ngon như thịt gà vậy, đúng không ta?>

CHƯƠNG 22

Chúng tôi lao về phía đám Mượn xác-Leeran. Cá mập cực kỳ lợi hại khi tấn công chớp nhoáng. Tội Yeerk bên trong đầu những người Leeran không kịp phản ứng. Chúng cố quay mũi thuỷ cơ để tháo chạy. Ngay cả khi chúng bị húc bởi bốn con người giận dữ, sợ hãi và thất vọng trong lớp cá mập, chúng vẫn cứ cố tháo chạy.

Người Andalite hiểu rõ cách đánh đuôi. Nhưng có một cái gì đó rất “thân mật”, hung dữ một cách “thân mật” trong kiểu tấn công bằng miệng. Bạn phải áp thật sát, phải ngửi, cảm nhận mùi và phải chạm vào kẻ thù mới được.

Bốn con cá mập húc thẳng vào chúng với những cái miệng há hoác. Thoắt cái cả bốn tên Mượn xác-Leeran đã đổ nhào khỏi thuỷ cơ và cố sống cố chết bơi tán loạn.

Những chân sau của chúng quấy dưng dưng, nhưng quá chậm. Với khả năng đọc ý nghĩ, chúng đã thấy rõ cơn điên giận của chúng tôi. Điều đó hẳn làm chúng khiếp đảm.

Tôi không để tâm.

Nhưng rồi... tôi bỗng giật phắt mình bởi một luồng hình ảnh ủa vào trí não. Hình ảnh mang theo tiếng la hét đau đớn, nỗi thống khổ và niềm tuyệt vọng ghê gớm.

Một trong số những người Leeran đã cố phát ra thông điệp cầu cứu. Nhân lúc tên Yeerk trong đầu mãi tìm cách thoát thân, người Leeran thật sự đã lên tiếng khẩn nài.

Hình ảnh xuất hiện trong trí não tôi thật nhạt nhòa và thảm thương, nhưng cũng đủ khiến tôi biết điều cần phải làm.

<Hoàng tử Jake! Hãy cắn vào đầu họ! Bứt dải tai đằng sau đầu họ ra đi.>

<Cái gì?> Cassie giãy nảy. <Họ đã te tua rồi mà. Mình không giết họ đâu.>

Tôi sấn vào người Leeran bị mượn xác gần nhất. Tên Yeerk trong đầu anh ta biết tôi sắp làm gì bèn cố điều khiển cái thân hình Leeran lách qua một bên. Nhưng cái đuôi tôi đã phập cho hấn một cú đinh ngất.

Tôi há miệng ra, cắn bụp mẩu dải tai đằng sau đầu người Leeran. Tên Yeerk bị rút đầu khỏi người Leeran, ngo ngoe giẫy giụa một lát rồi teo quắt giữa dòng nước biển.

<Tụi Yeerk cư ngụ trong não người Leeran, chỗ dải tai ấy,> tôi nói. <Hãy giật tung chỗ ấy ra.>

<VẬY SẼ GIẾT CHẾT NGƯỜI LEERAN MẤT!> Cassie hoảng hốt la lớn.

Không, một giọng nói lạ cất lên. Nó sẽ giải phóng chúng tôi!

Ba tên Yeerk còn lại bị chúng tôi giải quyết thật lẹ. Chúng văng khỏi nơi cư trú và rơi tòm xuống dòng nước Leeran.

Cám ơn! Những người Leeran cảm kích. Đó không phải là giọng truyền ý nghĩ như thông thường, mà là những hình ảnh, ý tưởng được rút thẳng vào tâm trí bạn và được dịch chuyển thành lời.

<Các anh cần phải dưỡng thương,> Cassie xuýt xoa. <Có lẽ tôi sẽ hoàn hình và...>

Không cần, chúng tôi sẽ tự khoẻ. Hầu hết các bộ phận cơ thể chúng tôi có thể tái sinh được. Chỉ cần tốn một ít thời gian thôi, tuy chúng tôi sẽ yếu sức trong thời kì đó. Nhưng gần đây có một cái hang, chúng tôi sẽ vào đó nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ an toàn. Cám ơn! Xin cám ơn nhiều lắm!

Tôi đã từng trải qua nhiều chuyện lạ lùng. Nhưng quả thật cảnh những người Leeran bị bang gần nửa đầu rồi rít cảm ơn chúng tôi là cảnh tượng kì lạ nhất.

<Chúng tôi cần đến thành phố Leeran gần nhất.> Hoàng tử Jake nói. <Vậy chúng tôi phải đi đường nào?>

Sẽ khó đấy. Vài tháng trước, Bọn Yeerk đã bắt nhiều người chúng tôi và ép làm Vật chủ. Từ đây đến Thành phố Sâu Bọ có rất nhiều nạn nhân như chúng tôi. Các bạn mạnh thật đấy, nhưng chỉ cần một tên Mượn xác Leeran tiếp xúc với các bạn và thoát được, thì sau đó mọi bí mật của các bạn sẽ bị lộ tẩy ngay.

<Vậy chúng tôi tới đó bằng cách nào?> Hoàng tử Jake lớn tiếng hỏi.

<Biến hình thành người Leeran.> Tôi trả lời.

Đúng đấy, - Những người Leeran đồng tình. Hãy biến thành chúng tôi đi. Cứ lấy thuỷ cơ chúng tôi mà dùng. Miễn là tránh xa những người Leeran khác, các bạn sẽ không bị đọc ý nghĩ.

Cassie ngần ngại. <Nhưng chúng tôi không thích biến thành...>

Phải. Một người Leeran ngắt lời rồi đọc ý nghĩ của bạn ấy ro ro. Bạn không muốn biến thành một sinh vật nhạy cảm. Bạn tôn trọng tự do của chúng tôi. Nhưng chúng tôi tự nguyện cho bạn sử dụng. Chúng tôi vừa đọc được những điều đang xâm chiếm tâm trí anh bạn Aximili người Andalite. Chúng tôi biết anh ấy nghi ngờ. Chúng tôi cũng biết rằng trong hàng ngũ người Andalite cũng có kẻ phản bội. Vì vậy các bạn hãy lấy ADN của chúng tôi và hãy cứu giúp nhân dân tôi thoát khỏi ách thống trị của bọn Yeerk.

Chúng tôi trôi lên mặt nước và bắt đầu hoàn hình. Chúng tôi nằm dài trên mặt nước nhấp nhô theo những con sóng hiền hoà. Mặt trời xứ Leera vẫn còn lấp ló phía chân trời, báo hiệu một ngày nữa sắp bắt đầu. Dưới ánh mặt trời chiếu ngang, chúng tôi như đang bơi giữa một dòng vàng lỏng lấp lánh.

Tôi tiến tới và áp một bàn tay vào da thịt nhòn nhọt của một người Leeran...

Ở nơi tiếp giáp giữa bầu trời và mặt biển, người Andalite, con người và người Leeran hợp thành đồng đội, người Leeran đó nói. Với cả những điểm yếu và điểm mạnh của mỗi loài.

Nếu có ai đó ngoài cuộc nhìn vào chúng tôi, có thể họ sẽ thấy một cảnh tượng thật buồn cười. Ba con người và một người Andalite đang lụp chup đắm mình trong nước cạnh những “con ếch thông thái” bự con, da vàng - theo cách gọi của Marco. Ba giống loài cùng ở trong một nơi, một thế giới đã bị loài Yeerk chinh phục. Bất cứ tên Yeerk nào tình cờ trông thấy tụi tôi, chắc chắn hẳn sẽ cảm thấy tụi tôi cực kỳ thảm hại.

<Một người bạn Andalite từng nói với tôi rằng chúng ta mà kết hợp với nhau sẽ bị yếu thế vì chúng ta không có cùng chung một giọng nói,> tôi nói. <Nhưng liên minh này không có vẻ gì là dễ bị đánh bại cả.>

<Những người tự do cùng nhau đứng lên giành lại tự do không bao giờ yếu.>

Đó là lời phát biểu của Marco. Có lẽ các bạn đã hiểu vì sao tôi khoái loài người, cho dù họ có nhiều điểm lạ lùng. Và bây giờ tôi bắt đầu thấy thích người Leeran.

Chúng tôi để những người Leeran tự tìm đường đến cái hang dưới nước để chờ vết thương bình phục.

Xong, chúng tôi bắt đầu biến hình thành người Leeran - dạng hình biến kỳ dị nhất từ trước tới giờ. Những bộ phận cơ thể khác thường, nhưng chúng không gây cho chúng tôi nhiều phiền toái hơn bất kỳ loài vật nào mà tôi đã từng biến thành trên Trái Đất. Hai chân sau có màng đầy dướng mảnh, bốn cái xúc tu ngoằn ngoèo, cái đầu rụt cổ, so với cơ thể của một con ruồi hay một con gián thì cũng bình thường thôi.

Khả năng đọc ý nghĩ của họ khiến tôi sững sờ. Tôi không chỉ đọc được tất cả ý nghĩ trong đầu Hoàng tử Jake, Cassie và Marco mà còn khám phá ra những bí mật của họ, đủ để họ phải bối rối. Đương nhiên, tôi cũng chẳng thể giấu được những bí mật của mình, bởi vì những bí

mật cá nhân, những suy nghĩ kiêu ngạo, thái độ tự phụ của tôi, cả thầy cũng đều bị mở bung ra trước các bạn mình.

Tôi thấy rõ được rằng Marco đang hy vọng nghe ngóng được những tin tức về mẹ mình - Visser Một. Bạn ấy đang tự hỏi, nếu như cô ấy còn sống sót sau cuộc chạm trán lần trước trên đảo Royan, không biết cô ấy có đang ở xứ Leera này hay không.

Tôi thấy và cảm nhận được gánh nặng trách nhiệm của hoàng tử Jake; cách mà bạn ấy đang giữ cho mọi việc chạy êm xuôi; sự cố gắng của bạn ấy về việc tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra đến với Rachel và Tobias; nỗi tuyệt vọng của bạn ấy trong việc tìm ra cách nào đó để bảo vệ chúng tôi - những người còn lại.

Và tôi cũng cảm nhận được tâm trí của Cassie khi bạn ấy khóc thương Rachel và Tobias; khi bạn ấy tự hỏi không biết chúng tôi có đang làm những việc đúng đắn hay không; khi bạn ấy xử lý những hậu quả nặng nề mà chúng tôi vừa mới phải chịu đựng.

<Được rồi,> Marco nói, rõ ràng là cảm thấy không thoải mái chút nào. <Tui chỉ muốn tắt cả mấy bồ đây biết rằng bất cứ những suy nghĩ nào mà mấy bồ đọc được trong óc tôi, hoàn toàn là bịa đặt đấy nha. Chẳng có cái nào là thật đâu.>

<Mình cũng muốn nói như vậy,> hoàng tử Jake nhanh chóng phụ họa. <Marco nói tuyệt đối đúng.>

<Này,> Cassie nói. <Đây chỉ là những lối hình biến thôi, phải không? Tụi mình đã biết bao lần gặp rắc rối trong việc kiểm soát trí não của lối hình biến rồi phải không nào? Nhưng rồi, tụi mình đều xử lý êm xuôi được hết mà. Thành thử, có lẽ -->

<Có lẽ với tụi mình, vì chúng chỉ là lối hình biến, nên có khi tụi mình có thể tắt búng cái nút “đọc ý nghĩ” đi là xong!> Marco tóm ngay lấy ý của Cassie và nói.

Rồi, tôi nhận thấy từng người từng người một, đóng ý nghĩ của mình lại. Và tôi cũng thế.

Thình lình, dường như ai cũng thấy có một sự cô đơn, hụt hẫng xâm chiếm mình khi chúng tôi nhảy lên những thủy phi cơ và lái đi trên mặt biển sáng và sống động. Rất cô đơn.

Nhưng tôi cho rằng mỗi loài đều sẽ cảm thấy thoải mái nhất khi họ là chính mình. Đối với loài người và cả người Andalite, những bí mật, những lời nói dối và những cảm giác cô đơn trong đời sống riêng tư của mỗi cá nhân là hoàn toàn tự nhiên.

CHƯƠNG 23

Chúng tôi đi ngang qua một cánh quân Mượn xác-Leeran đang canh giữ rìa Thành phố Sâu Bọ. Chẳng đứa nào hoành hành chúng tôi - một đám Leeran đang cưỡi thủy cơ do bọn Yeerk chế tạo và cố giữ khoảng cách đủ xa để không bị đọc ý nghĩ.

Thành phố Leeran tựa như một ngọn tháp diệu kỳ vươn lên từ đáy biển. Phần nền móng rộng khoảng ba trăm mét, thuôn dần cho đến đỉnh chỉ còn khoảng hơn chục mét. Chóp tháp dựng ngay mí mắt nước lung linh. Trên đỉnh tháp là những chiếc quạt khổng lồ hút không khí

sạch vào cho thành phố và thải không khí ôi thiu ra...

Trong lòng thành phố, mọi quy tắc hợp lý - theo cách cảm nhận của loài người và người Andalite - đều bị đảo lộn. Ở trong nước, việc di chuyển không còn theo chiều trái, phải hay ra trước, về sau nữa mà theo chiều lên, xuống và phải, trái.

<Coi, trông nó chẳng khác gì cây kem hình nón khổng lồ của tiệm *Nữ hoàng Sữa* bị chọc hàng triệu lỗ,> Cassie nhận xét. <Nhìn kìa! Khắp nơi đều có cửa. Cửa sổ và cửa cái đều in hết nhau.>

Màu sắc nổi trội ở đây là màu hồng. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng đan xen một mảng màu xanh da trời, xanh lá cây hoặc tím. Khắp nơi, bên dưới chúng tôi khoảng sáu mét và bên trên chúng tôi chừng ba mét, những Leeran ra ra vào vào, bơi vòng, bơi xuyên...

Và đây, những con sâu dài nhá điện xanh da trời quần chung quanh Thành phố Sâu Bọ, trông tựa như một cơn lốc xoáy lượn lờ. Chúng tạo ra một vầng hào quang kỳ ảo.

Dù là một người lạ mới đến, chúng tôi cũng cảm thấy ngay toàn bộ thành phố đang rất căng thẳng. Súng ống chĩa ra từ các cửa sổ. Và neo đậu trên nền thành phố, đang trôi tự do, là hai phi thuyền - tàu ngầm Andalite.

<Họ là quân ta hay quân địch vậy?> Hoàng tử Jake hỏi, nhìn chăm chăm vào những chiếc tàu ngầm.

<Hay nửa nọ nửa kia thế?> Marco hỏi cộc lốc.

<Đó là những chiến hạm Andalite,> tôi trả lời.

<Thế thì chúng ta hãy tới chào hỏi họ đi,> Hoàng tử Jake quyết định.

Chúng tôi bơi về phía những tàu ngầm. Khi lại gần chúng tôi thấy một đường hầm trong suốt bắc thông giữa tàu và thành phố. Các chiến binh Andalite đang hối hả chạy đi chạy lại trong hầm, đuôi họ vênh cao, sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Chúng tôi lao xuống, làn da Leeran nhấm nháp không khí trong nước. Xuống và xuống, chúng tôi chờ đợi tai hoạ ập tới bất cứ lúc nào, thậm chí cả bị bắn. Nhưng chúng tôi đã bơi ngang hàng chục người Leeran mà không một ai ngăn chúng tôi lại cả...

<Đó là do họ đọc được suy nghĩ,> Cassie nói. <Họ biết chúng ta là ai và tại sao ở đây.>

<Vậy thì họ biết chúng ta muốn tìm ai.> Hoàng tử Jake nhận định.

Đột nhiên câu trả lời tức thì. Đó là một hình ảnh chất đầy trong đầu tôi: một thứ tựa như mũi tên chỉ đường dẫn tới một ngưỡng cửa chúng tôi phải đi vào.

<Ồ nào,> Marco tí tởn. <Mình nghĩ chúng ta nên đi theo con đường lát gạch màu vàng.>

Chúng tôi vào thành phố qua một trong hàng ngàn cửa sổ. Ngọn tháp đơn thuần chỉ là một vỏ sò. Bên trong có chừng chục bong bóng trong suốt, khổng lồ, trôi lênh bênh. Trong mỗi bong bóng là những dãy lầu cao khoảng hơn chục tầng. Dưới đáy mỗi bong bóng có một lỗ mở. Hình như một số bong bóng chứa đầy nước và một số khác chứa đầy không khí. Tất cả đều có người Leeran đang lụi cùi làm việc, ngủ hoặc vui chơi. Đặc biệt, trong một bong bóng chứa không khí, khoảng hai chục người Andalite đang ở trên một tầng lầu.

Chúng tôi đi vào chiếc bong bóng độc đáo từ đáy và bước lên vùng lầu khô ráo. Hai chiến

binh Andalite đang đợi chúng tôi.

<Hoàn hình mau!> Một chiến binh ra lệnh cộc lốc. <Những người Leeran đã báo cho chúng tôi biết các anh là ai. Tổng Tư lệnh Galuit đang chờ.>

<Thật khiêm nhường, có vẻ gì đó không giống người Andalite các anh, nhỉ?> Marco hỏi.

Chúng tôi hoàn hình. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi được trở lại là người Andalite. Nhưng tôi lo ngay ngáy, lại hồi hộp nữa. Tôi đã lỡ bảo với hoàng tử Jake rằng chỉ duy nhất bạn ấy mới quyết định tôi phải tuân theo mệnh lệnh của ai. Vào hoàn cảnh đó, thật dễ buông những lời hứa đại loại như vậy. Nhưng bây giờ tôi sắp gặp hoàng tử Galuit! Nội ý nghĩ sẽ nói “không” với ngài cũng đủ làm tôi... sờn gai ốc.

Chúng tôi cập rập bước vào căn phòng nơi hoàng tử Galuit đang đợi. Có điều ngài không đợi, mà đang hấp tấp ra đón chúng tôi. Kề kề bên ngài là ba chiến binh cận vệ Andalite, trông thật gan lì và sắt đá. Đi cùng ngài còn có một người Andalite mất một mắt cuống và một nửa gương mặt bị chiến tranh tàn phá.

<Lính nhỏ Aximili,> Hoàng tử Galuit nói luôn mà không cần tự giới thiệu rườm rà, lời thôi.

<Vâng thưa ngài, tôi...>

<Không có thời gian,> ngài đưa tay phẩy một cái, gạt phắt đi. <Ta là nhân vật trong hàng ngũ lãnh đạo tối cao, nên ta biết hết chuyện anh liều mạng làm đủ thứ trò ở Trái Đất. Anh và Elfangor. Thật thất vọng về Elfangor mặc dầu anh ta đã chiến đấu vì dải thiên hà. Ta không biết anh đến được đây cùng với những con Người này bằng cách nào. Nhưng thật may! Chúng tôi đang cần anh.>

Tôi sửng sốt đến độ muốn nổ tung. Trước hết hoàng tử biết tên tôi mới ghê chứ. Chuyện này tương tự như chuyện một đứa loài người đang ngồi chơi ở nhà, táy máy nghịch điện thoại và đột nhiên nhận được cú gọi từ vị đứng đầu các lực lượng quân đội.

Thứ hai, hoàng tử Galuit cần tôi. *Cần tôi?*

<Thưa ngài, tôi xin giới thiệu Con Người này tên là Jake?>

<Ta nói ta cần anh. Nào, hãy đứng nghiêm và nghe ta truyền lệnh...>

<Thưa ngài, đây là Jake, Hoàng tử của tôi.>

Lời này khiến hoàng tử Galuit bỏ dở lệnh truyền giữa chừng. Tất cả các cận vệ của ngài đều quay qua nhìn Hoàng tử Jake lom lom, đầy nghi hoặc. Sau đó, họ đổ dồn qua nhìn tôi. Rồi lại nhìn Cassie và Marco, như thể các bạn ấy có thể giải thích được tất cả...

<Mọi chiến binh đều phải có một Hoàng tử để tuân lệnh; và mọi hoàng tử đều phải tuân lệnh Nhân dân.> tôi kính cẩn nói.

Xem ra Hoàng tử Galuit sẵn sàng “tặng” tôi cái đuôi lầy lùng của ngài. Nhưng rồi ngài lại gạt đầu nghiêm nghị. <Đương nhiên rồi, *lính nhỏ*. Mỗi người chúng ta đều phải tôn trọng và đáp ứng điều đó.>

Hoàng tử Galuit quay qua Hoàng tử Jake. <Ta cần các bạn cứu hành tinh này khỏi tay bọn Yeerk. Liệu các bạn...>

<Được,> Hoàng tử Jake đồng dạc đáp.

<Anh trả lời ‘được’ ngay cả khi chưa biết ta sẽ yêu cầu các anh làm điều gì sao?>

<Điều đó có cứu người Leeran không? Có giải phóng họ không? Và trên hết, có gây tổn thất cho bọn Yeerk không?>

<Có, cả ba, đặc biệt là điều cuối cùng. Nếu chúng ta cứu được người Leeran thì chúng ta có thể xoay chiều cuộc chiến tranh chống lại bọn Yeerk.>

<Thế thì chúng tôi sẽ làm.>

Hoàng tử Galuit có vẻ ngạc nhiên, hình như ngài có ấn tượng tốt về Hoàng tử Jake. Bằng giọng truyền riêng, ông ấy nói với tôi, <Tôi từng biết nhiều hoàng tử tồi tệ hơn vị này.>

CHƯƠNG 24

Hoàng tử Galuit giải thích cặn kẽ điều ngài cần.

Đó cũng là những gì tôi đã dự đoán. Đó là nguyên nhân tại sao tôi phải rời đất liền gấp để đi xuống nước. Đó là lý do chúng tôi buộc phải giữ mình, không được để sa vào tay bọn Yeerk. Đó là một cái bẫy khổng lồ.

Cái bẫy dành cho bọn Yeerk.

<Chúng tôi biết bọn Yeerk sẽ dàn quân đánh trên đất liền,> Hoàng tử Galuit giảng giải. <Do nhận định chúng ta rất có thể sẽ bị đánh bại ở đó, nên chúng tôi đã lên một kế hoạch dự phòng. Chúng tôi đã cài đặt một số bom lượng tử xung quanh lục địa. Kế hoạch của chúng tôi là chờ cho tất cả các quân đoàn Yeerk vào chiếm cứ lục địa, rồi sẽ cho nổ tung.>

Tôi gật đầu. <Tôi cũng đã đoán ra phần nào chuyện này.>

Hoàng tử Jake nhìn tôi qua khoé mắt rồi lại nhướn một lông mày lên. Đó không phải là cái nhìn giận dữ, theo như tôi nghiên cứu sự diễn đạt cảm xúc của loài người, mà nó ẩn chứa sự trách móc.

Chúng tôi đã chuyển qua một tàu ngầm và đang phóng hết tốc lực về phía Nam, trực chỉ hướng lục địa.

<Người Leeran không cần lục địa. Họ khá vui sướng trong những thành phố dưới nước rồi,> Hoàng tử Galuit nói. <Tuy nhiên việc nổ bom gặp đôi chút trục trặc. Quân ta rút lui vội vã quá. Phải chi có thêm quân của tàu *Con Cú* thì chúng ta đã thử thả hơn. Cầu dao chính chưa được kết nối. Chúng ta đốt dây ngòi nổ cả mấy tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không có gì xảy ra. Nếu cứ thế này thì chẳng mấy chốc bọn Yeerk sẽ phát hiện ra cái bẫy của chúng ta mất. Chúng ta buộc phải hành động dứt khoát, ngay bây giờ hoặc không bao giờ.>

Tôi ngần ngừ. Liệu có nên báo cho Hoàng tử Galuit biết tại sao tàu *Con Cú* lại hạ vũ khí nhanh đến vậy không đấy? Tôi hít một hơi thật sâu rồi bật nói.

<Thưa ngài, tàu *Con Cú* chưa bao giờ lâm chiến.>

Hoàng tử Galuit xoay ngoắt cả hai mắt cuống về phía tôi <Cái gì?>

<Thuyền trưởng Samilin là... là... kẻ phản bội,> tôi nói. <Hắn đã cài cho con tàu đáp ngay xuống sau trận địa của bọn Yeerk. Hắn đã bị giết. Khi biết tàu *Con Cú* không thể thoát lên được, Tham mưu trưởng Harelin quyết định phóng hoả toàn bộ vũ khí trong khi vẫn còn ở trên mặt đất. Không ai sống sót. Ngoại trừ chúng tôi và hai người bạn đã bị mất tích.>

Tôi có thể thấy tin này làm Hoàng tử Galuit muốn khuỵu xuống. Trông ngài như già sụm đi, hom hem hơn.

“Tại sao lại là chúng tôi?” Marco chất vấn. “Tại sao ông cần chúng tôi đi kích hoạt kíp nổ đó?”

<Chúng tôi có rất ít quân Andalite ở trên hành tinh này. Vả lại, không ai sở hữu vốn liếng biến hình đa dạng như các bạn,> Hoàng tử Galuit từ tốn đáp. <Tất cả các chiến binh Adalite đều có khả năng biến hình. Nhưng rất ít khi họ sử dụng ADN của loài khác. Việc này thường do những điệp viên Andalite thực hiện. Có lẽ chỉ có bốn người các bạn có thể xuyên thủng hệ thống phòng thủ của quân Yeerk.>

Đột nhiên ông có vẻ bối rối. Mấy con mắt đảo liên hồi. <Liệu có chắc chắn là ta thấy bốn người không vậy? Một con Người nữa đâu rồi?>

Một luồng khí lạnh chạy xuyên qua trái tim tôi. Hoàng tử Jake vẫn còn ở đó. Cả Cassie cũng vậy. Nhưng còn Marco đâu? Marco...

“Marco!” Hoàng tử Jake hốt hoảng gọi.

“Marco! Marco!”

<Chúng tôi đã biến mất lần lượt từng người một!> Tôi kinh hãi la lên.

Hoàng tử Galuit tức thời truyền lệnh triệu hồi mà toàn thể tàu ngầm có thể nghe rõ. <Các sĩ quan khoa học, hãy làm báo cáo cho ta, ngay lập tức.>

“Thật điên rồ!” Cassie nói, mắt trợn trừng. “Có gì xảy ra vậy? Chúng ta biến mất từng người một.”

Toàn thân tôi ớn lạnh. Tôi cảm thấy thương xót cho Marco và những bạn khác. Nhưng trên hết, giờ đây nỗi sợ đang tràn ngập trong tôi. Chẳng cần phải tưởng tượng nhiều cũng biết bọn tôi rồi sẽ biến mất từng người cho đến người cuối cùng.

Đối mặt với quân thù là một chuyện. Nhưng bắt lực đứng chờ một lực lượng vô hình đến xóa sạch mình đi lại là chuyện hoàn toàn khác.

Con tàu ngầm vẫn lao sầm sập qua biển Leeran lấp lánh. Nhưng chúng tôi chẳng có thời giờ và tâm trí để ngắm cảnh. Hoàng tử Jake, Cassie và tôi bị những người Andalite vây kín. Viên sĩ quan khoa học của tàu ngầm đang xem xét chúng tôi thật tỉ mỉ. Giữa những câu hỏi của ông, chúng tôi còn phải trả lời hàng tấn câu hỏi do Hoàng tử Galuit và một sĩ quan phản gián ào ào trút xuống.

Đó là một cuộc tra tấn thần kinh. Nhưng ít ra, nó cũng giúp trí óc tôi khỏi tình trạng hồi hộp

lo lắng, chờ đợi... chờ đợi... chờ đến lúc một người nữa trong chúng tôi biến mất.

<Anh ở trong vùng không gian Zero bao lâu?>

<Anh có chắc rằng thuyền trưởng Samilin biết rằng tàu *Con Cú* đang hướng về phía quân Yeerk?>

<Anh đã biến hình thành loài vật nhỏ xíu nào trên Trái Đất trước khi bị lôi vào vùng không gian Zero?>

<Thuyền trưởng Samilin có vẻ gì bức dọc hay căng thẳng không?>

Cuối cùng, sau một giờ, Hoàng tử Galuit quyết định kết thúc mọi biện pháp kiểm tra. <Đủ rồi! Samilin đúng là kẻ phản bội. Chúng ta cần phải chấp nhận sự thật đau lòng đó.> Rồi ngài quay qua viên sĩ quan khoa học. <Ông đã hỏi cùng một câu đến năm mươi lần rồi. Hãy báo cáo cho ta giả thuyết của ông.>

<Thưa ngài, tôi không có đủ...> nhà khoa học định thoái thác.

<Hãy cho ta biết phỏng đoán tốt nhất của ông!> Hoàng tử Galuit đòi hỏi.

<Tôi... tôi nghĩ những con Người và anh *lính nhỏ* này vẫn còn bị kẹt trong một dòng trường từ. Nó đã lôi được họ vào vùng không gian Zero, thì nó cũng có thể kéo họ về lại Trái Đất. Tôi đoán điều xảy ra là một tác động đàn hồi. Họ đã bị kéo giãn qua không gian Zero rồi qua vùng không gian bình thường; nhưng một phần nhỏ của họ vẫn còn ở Trái Đất. Phần này sẽ hoạt động như một sự cộng hưởng.>

“Giống như chúng tôi đang ở trên một dây cao su khổng lồ của vùng không gian Zero, phải không?” Hoàng tử Jake hỏi. “Sợi dây giãn ra hết cỡ thì tự khắc sẽ bật thun trở lại? Vậy là sắp đến lúc ai đó biến mất rồi.”

<Đúng,> nhà khoa học thừa nhận, sau khi tôi giải thích cho ông hiểu sợi dây thun có nghĩa là gì.

“Trên đường trở về Trái Đất, Rachel, Tobias và Marco vẫn còn sống chứ?” Cassie lo lắng hỏi.

<Từ những dữ kiện các bạn cung cấp thì tác động sẽ ngày một tăng,> nhà khoa học nói. <Các bạn sẽ biến mất từng người một, càng ngày càng nhanh hơn. Chắc chắn các bạn sẽ biến mất như những người kia.>

Hoàng tử Galuit rầu rầu. <Trong tình hình như thế này, chúng tôi không thể giao cho các bạn thực hiện nhiệm vụ quan trọng được.>

Hoàng tử Jake nhún vai. <Trong tình thế này, chúng tôi chẳng có gì để mất cả.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi được một trong những sĩ quan tham mưu của Hoàng tử Galuit báo cáo tóm tắt

tình hình.

<Bộ phận ngòi nổ trung tâm được cất giấu rất kỹ ở một nơi mà những người Leeran gọi là “lỗ sáng”. Chỗ này trước kia vốn là núi lửa. Núi lửa phun đã khoét thành nhiều hang ăn sâu vào đá dưới lòng đất. Vì trong đá có một mỏ lân quang và chất hữu cơ, nên hang luôn phát ra ánh sáng và có những vật sống.>

“Đó là những loại sinh vật nào vậy?” Cassie hăm hờ hỏi. Giờ phút này mà bạn ấy vẫn còn quan tâm tới những sinh vật sống.

<Chỉ có thực vật thôi, bên cạnh côn trùng và những loài siêu nhỏ. Có thể tiếp cận “lỗ sáng” bằng hai ngã. Thứ nhất, từ bề mặt phải lườn xuống qua khoảng hai mét đá. Thứ hai, đi từ dưới nước tới một con sông rồi chui vào một đường hầm tối om, hoàn toàn không có ánh sáng, để cuối cùng sẽ ngoi lên “lỗ sáng”.>

Hoàng tử Jake, Casie và tôi hít những hơi thở thật sâu, nín lặng nhìn nhau.

Hoàng tử Galuit tiếp. <Như vậy chưa phải đã hết. Con sông có thể đã bị bọn Mượn xác-Leeran trấn giữ. Và trong hang tối còn có một loài rắn có khả năng định vị bằng sóng âm để phát hiện mọi thứ đi ngang qua. Chúng treo thông từ trên trần nhà xuống và từ các vách hang nhào ra. Nhưng một khi đã vào được “lỗ sáng” rồi thì các bạn an toàn. Trừ phi bọn Yeerk đã tìm tới trước...>

"Có phải đã quá muộn để chúng tôi thay đổi ý kiến rồi chẳng?" hoàng tử Jake nói.

Hoàng tử Galuit nom có vẻ cảnh giác.

<Anh ấy nói đùa đấy,> tôi nhanh nhẩu giải thích, <Những lời nói đùa của loài người thường là ở chỗ giả vờ mong ước một điều mà điều ước ấy thực ra là không phải vậy.>

“Cái gì khiến bồ nghĩ rằng mình đang đùa thế?” Hoàng tử Jake lẩm bẩm.

<Lại là một lời nói đùa nữa đấy,> tôi nói với hoàng tử Galuit.

Con tàu ngầm tiếp tục đưa chúng tôi tới miệng sông. Nó vô sâu chút nữa, đủ để không bị lộ, và bỏ chúng tôi xuống.

“Tôi biết đại dương ở đây là nước mặn giống như Trái Đất,” Cassie nói. “Nhưng còn ở sông thì sao?”

<Nồng độ muối ở sông thấp hơn,> viên sĩ quan tham mưu đáp.

Cassie lắc đầu. “Cá mập đầu búa là loài cá nước mặn. Tôi không biết chúng thích nghi với nước ngọt ra sao. Nhưng chúng vẫn là hình biến hình thích hợp nhất để di chuyển và chiến đấu.”

<Chúc may mắn,> Hoàng tử Galuit bùi ngùi. <Tự do của hành tinh này tất cả nằm trên *đuôi* các bạn. Hoặc... hoặc bất cứ thứ gì mà loài người có tương đương với cái đuôi của người Andalite chúng tôi.>

"Là vai," Cassie nói.

"Với điều kiện là không có gánh nặng nào," hoàng tử Jake nói.

<Đó hẳn là một lời nói đùa của loài người?> hoàng tử Galuit hỏi.

"Có cộng thêm một chút sợ hãi của loài người nữa," hoàng tử Jake đáp.

Nhưng rồi bạn ấy cười thành tiếng.

Năm phút sau, chúng tôi đã ở giữa sông, lớp ngóp bơi ngược thủy triều.

<Vụ này hẳn thú vị lắm đây,> hoàng tử Jake nói giọng không vui.

<Tôi ngửi thấy mùi người Leeran,> tôi nói. <Ở phía trên đầu. Tôi nhận ra mùi này vì đã từng gần họ rồi.>

<Phải đấy,> Cassie đồng ý. <Nhưng đây là người Leeran tốt hay xấu? Đó mới là câu hỏi cần phải trả lời.>

Lao nhanh về phía trước, qua dòng nước đục ngầu, chúng tôi trông thấy hai sinh vật lưỡng cư mình xám sẫm, có vôi xúc tu.

Loài lưỡng cư *biết* đọc ý nghĩ.

Ngay khi bơi vào trường đọc ý nghĩ của đám Leeran, chúng tôi bị nhận diện liền. Chúng quay ngoắt lại và bơi đi như ma rượt...

<Đuổi theo chúng!> Hoàng tử Jake thét rầm.

Chúng cầm cổ bơi về hướng sông, cố ngoi ra khỏi nước hòng bắt sự truy đuổi của chúng tôi. Chúng không có thủy cơ, chỉ cơ thể tự nhiên của người Leeran.

Chúng tôi nhanh hơn, nhưng bờ sông đã gần lắm rồi! Nước sông cạn dần, chỉ còn lấp xấp chừng mét rưỡi, hai mét. Cặp Leeran sục bùn bì bõm, nhưng lúc này các giác quan cá mập của tôi có thể cảm nhận được trường điện từ của chúng.

Mù! Tôi đã mù do bùn quện đầy lưng. Tôi nhào đại tới.

Hàm răng tôi bập xuống. Tôi nghiêng chặt và chặt vật lồi cái sinh vật kia tuột trở lại nước.

Bất ngờ, trên mặt sông lộn cợn sóng, tôi thấy một tên Hork-Bajir to đùng hiện ra. Rồi hai, không, bốn tên cả thấy! Chúng ào tới và nhảy tòm xuống nước. Tôi lùi lại, cố quay đầu trong khi tên Leeran vẫn giãy giụa.

Bỗng tôi nghe tiếng gã Leeran hét to lên với tụi Hork-Bajir. Nổ! Toàn bộ lục địa sẽ bị gài bom nổ tung! Có một kíp nổ trung tâm "Lỗ sáng". Nó nằm ở...

Tôi ngoạm một miếng thật mạnh, cắt luôn tiếng thét của gã Leeran. Một lưỡi dao Hork-Bajir chém phật xuống nước. Nó xáng trúng tôi nhưng không sâu lắm.

Tôi nhả tên Leeran ra, giật đầu qua phải và vận hết sức bập vào chân gã Hork-Bajir gần nhất. Một tiếng rú đau đớn phát ra từ những bọt bong bóng dưới nước.

Gã Leeran vẫn cố chạy. Tôi mò mẫm lao theo.

Tên Hork-Bajir đã chìm ngấm. Bây giờ tôi đang lồi tên Mượn xác-Leeran trở lại nước.

<Không!> Con sên Yeerk trong đầu nó hốt hoảng hét.

Tôi trườn ra sau và cắn bứt rái tai người Leeran. Tên Yeerk lọt thỏm xuống sông.

<Anh ổn chứ, người anh em Leeran?> tôi hỏi.

Tôi lại là tôi rồi. Cảm ơn anh bạn Andalite! Mau mau lên! Bọn Yeerk đã biết kế hoạch của các bạn rồi. Mau lên!

Cassie và Jake ủa đến bên cạnh tôi. Họ cũng vừa quần thảo kịch liệt với bọn mượn xác trong vùng đầm lầy.

<Bọn Yeerk phải mất bao lâu mới tìm ra được “lỗ sáng”?> Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Với bộ cảm biến trên boong tàu ở trên quỹ đạo, chúng sẽ có bản đồ mọi bề mặt, hang hốc của lục địa trong vòng năm phút. Tôi không biết bao lâu chúng mới tìm ra đúng “lỗ sáng”. Chúng ta phải thật nhanh lên. Số phận của hành tinh này tùy thuộc vào chúng ta.>

CHƯƠNG 26

<**K**ìa kìa! Đó có phải là lối vào hang ngầm không?> Cassie kêu lớn.

<Có lẽ vậy. Theo chỉ dẫn, nó nằm phía bên phải. Nhưng có thể có hàng tá cái hang ở phía đó.>

<Không có thời gian nghĩ tới việc đó đâu,> hoàng tử Jake nói.

Chúng tôi lao vào miệng hang. Mặt đất nâng lên đều đặn. Chúng tôi cứ bơi bừa, sờ sờ và vội vàng.

Đột nhiên tôi cảm thấy mũi mình nhô khỏi mặt nước. Không khí!

<Có lẽ chúng ta đã đến nơi,> Hoàng tử Jake bảo. <Hoàn hình mau! Cassie, bồ nghĩ sao? Lốt dơi nha?>

Không có tiếng trả lời.

<Cassie! Cassie!> Hoàng tử Jake cuống quýt.

<Hiệu ứng sợi dây thun. Bạn ấy đi rồi, đã trở về Trái Đất. Hoặc...>

<Sự việc sẽ xảy ra nhanh hơn,> Hoàng tử Jake nói rành rọt. <Còn rất ít thời gian giữa những vụ biến mất. Bây giờ chỉ còn hai người. Chúng ta có thể bị hút trở lại trước khi sờ được cầu dao điện.>

Jake cũng cảm thấy bồn chồn giống như tôi. Hình như bạn ấy cũng không thở được, nhưng lại không sao kìm cho trái tim mình đừng đập loạn lên.

<Hãy hoàn hình. Bây giờ chẳng còn gì phải làm ngoài việc gấp rút và cố hoàn thành nhiệm vụ!> Hoàng tử Jake thét.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake,> tôi đáp lời.

<Này Ax, giờ chỉ còn hai đứa mình thôi. Tội mình chắc chắn phải bỏ qua vụ “hoàng tử.”> Bạn ấy ngưng lại một chút, rồi nói tiếp. <Bồ có thể chỉ gọi mình là "Jake đã từng được biết đến như một vị hoàng tử.">

<Có chút đùa giỡn nào ở đây không vậy?>

<Có. Đùa đấy. Không được “phê” cho lắm. Nhưng vì không có Marco ở đây, nên mình...>

Ngay lúc đó bạn ấy đã thành Người hoàn chỉnh và tôi cũng đã là một người Andalite đứng run lập cập trong cái hang lạnh lẽo, đen ngòm, nước lé đế móng guốc.

“Biến thành dơi,” Hoàng tử Jake quyết định. Âm-thanh-miệng của bạn ấy dội đầy hang.

Tôi tập trung vào lột dơi. Tôi teo rúm lại. Dù chẳng thấy gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy một luồng gió thổi vù vù khi toàn thân tôi đổ ập xuống, thu lại chỉ còn là một chú dơi tròn vo, bé cỡ một tắc.

<Giờ chỉ còn lại có bồ và mình thôi, Ax à.>

<Phải.>

<Nếu như một trong hai chúng ta, vì bất cứ lý do nào, phải dừng lại giữa chừng, thì người còn lại phải tiếp tục thi hành nhiệm vụ nha, bồ rõ chưa?>

Chúng tôi bắn ra những sóng định vị bằng tiếng vang và dựa vào những tiếng dội siêu âm, chúng tôi *nhìn thấy* được hình ảnh của cái hang trải rộng, xa hút tầm định vị.

Chúng tôi bay, đập đập đôi cánh da và tăng tốc độ đến tối đa.

<Chúng ta phải nhớ tới mấy con rắn nha,> tôi nói.

<Ừ, grừ, grừ,> hoàng tử Jake vừa nói vừa liên tục rùng mình.

<Ừ,> tôi hòa theo.

Chúng tôi giương cánh lao như điên. Bằng ngang những tảng đá chập chùng, xuyên qua những nhũ thạch, queo gập ở những khúc ngoặt, lượn vòng quanh những cột đá, lao ào xuống những miệng giếng.

Thình lình, quanh một khúc ngoặt hình chữ chi...

Một chuỗi âm thanh! Một mớ hỗn độn đầy những tiếng khò khè, rít rú.

<Rắn!> Tôi la lên.

Hệ thống định vị của chúng tôi chỉ ra những con rắn đang bò trườn, uốn éo thành từng hàng, buông thõng xuống từ mái trần thấp lè tè và nhoi ra từ những vách đá. Có đến hàng ngàn, hàng triệu con! Những tiếng uỳnh oàng do chúng phát ra lẫn át cả siêu sóng của chúng tôi.

Tự dừng, giữa hàng hà tiêng ồn siêu thanh, bức tranh trong đầu tôi trở nên méo mó. Những đường kẻ biểu thị vật thể dường như ngoằn ngoèo, rối rắm hơn.

<Chúng ta làm gì đây?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Như Rachel hay nói: Tới luôn đi!>

Quả là một cơn ác mộng! Mùi rắn độc sục nức trong không khí. Lạc đường, rối bời, chúng tôi tăng tốc. Những đôi cánh đập lia lịa - lũ rắn càng tìm ra mục tiêu, những chiếc cánh dơi tội nghiệp càng tội tởm.

Tôi đã mất đi sự khéo léo, mất cả tốc độ. Hoàng tử Jake không còn nằm trong tầm nhìn của tôi nữa. Không còn biết đâu là trên, đâu là dưới, tôi quay mòng mòng, quạt cánh cuống cuồng và sợ chết khiếp. Lạc rồi! Lạc rồi! Tôi chìm ngập trong bóng tối.

Bay! Bay! Chợt “phhụt”! Tôi bay vèo qua đồng rắn. Những vách hang đã lùi lại. Mái trần đã vụt xa. Ánh sáng! Ánh sáng huyền ảo đang nhấp nháy quanh tôi.

Tôi đã vào được “lỗ sáng”.

Tôi phóng bạt mạng trên đôi cánh rách bươm. Giữa bầu không khí ôi nồng. Khắp mọi nơi, hoa và cây cối mang màu sắc kì dị nở bung ra từ những bức tường của “lỗ sáng”.

<Hoàng tử Jake! Jake!> Tôi gọi lớn.

Nhưng không có tiếng trả lời.

Bỗng dưng, tôi chỉ còn có một mình.

CHƯƠNG 27

Tôi loạn choạng đầu trên một mô đất - một đụn địa hay cái gì gì đó - màu cam chói chang, và bắt đầu hoàn hình.

Trong vòng vài phút một mình tôi đứng chới vơi. Một người Andalite trong vũ trụ kỳ lạ dưới lòng đất, tách biệt với thế giới bên ngoài.

Chỗ dài nhất của "lỗ sáng" là khoảng một trăm rưỡi mét, chiều rộng cỡ bằng nửa khoảng đó, trần lỗ cao không quá ba mươi thước. Đối với một cái lỗ, nền như thế là rất rộng, nhưng tôi vẫn có cảm giác là vô cùng chật chội. Không một giọt mưa nào có thể len lỏi vào đây. Không một tia mặt trời nào có thể rọi đến chỗ này. Ánh sáng duy nhất tỏa ra từ những bức tường xanh lá cây. Một thứ ánh sáng bền vững - không bao giờ chói lọi hơn, cũng không bao giờ mờ nhạt đi.

Nó sống động, nhưng không cảm giác. Một kỳ quan thiên nhiên, nhưng là một nơi làm cho tinh thần bị tê liệt.

Ngay chính giữa nơi này là một cột xylanh thẳng đứng - cao một mét rưỡi, đường kính ba tấc. Bên hông nó có một bảng điều khiển hiện lên những con số màu xanh da trời. Đứng ở nơi

như Hoàng tử Galuit mô tả, chỗ những sĩ quan tình báo Andalite đã gài đặt kíp nổ.

Tôi dáo dác nhìn xung quanh. Không hề có bóng tên Hork-Bajir nào, cả Taxxon hay Gedd cũng không luôn. Chỉ rặt những cây cối kỳ dị trong một nơi dị kỳ.

Tôi thở dốc, cố giảm thiểu sự căng thẳng của mình. <Ai quyết định giấu cái kíp nổ ở đây chắc chắn người đó đã chọn được một nơi tuyệt hảo,> tôi nói.

Tôi bắt đầu chạy lóc cóc về phía cột xylanh. Nhưng mặt đất gập ghềnh, mấp mô, dốc đứng và trơn trượt. Rong rêu, mùn mục và vỏ sò những hạt bụi hoa dị hợm giăng khắp. Chẳng hề có lối đi nên cuối cùng tôi đành phải thận trọng nhích từng tí một, chỉ dám tăng tốc ở những nơi chắc chắn có chỗ bấu víu.

Ình-ình!

Một loạt tiếng nổ rung chuyển không gian. Toàn hang chấn động, hất tôi ngã lăn đùng, điếc tạm thời.

Có ánh sáng chói lòa!

Đất đá đổ rào rào. Đỉnh "lỗ sáng" bị khoét một lỗ. Mặt trời xứ Leera xuyên xuống như một chùm sáng khổng lồ.

Và xuống cùng luồng sáng đó là bọn Hork-Bajir.

Chúng nhảy dù bằng những hoả tiễn nhỏ kẹp trong bàn chân và đuôi. Những hoả tiễn cháy đỏ rực. Hàng tá chiến binh Hork-Bajir lẫn cù nhây, lăm lăm các khẩu tia Nghiệt. Vừa đụng đất là chúng liền sẵn số dòm ra xung quanh - để kiểm ống xylanh và kiểm tôi.

Tôi chạy. Cóc cần biết mình có thể bị gãy chân hay không. Tôi chạy, vấp ngã sõng xoài, lại vùng lên, loạng choạng, rồi lại chạy tiếp.

Một cuộc chạy đua giữa tôi và đám Hork-Bajir đang xông vào.

Pằng chú!

Xoẹt xoẹt!

Tia Nghiệt đuổi sát theo tôi. Hụt! Những cụm ánh sáng xanh da trời sôi lên rồi bốc hơi.

Chỉ còn vài tấc nữa thôi!

Thế rồi, tay tôi chạm được vào khối thép lạnh buốt. Mã số! Mã số là gì vậy kia?

Những ngón tay tôi run lẩy bẩy.

Pằng chú! Pằng chú!

"*Het gafrash nur!*" Một tên Hork-Bajir hùng hổ hét.

Pằng chú!

<Aaaaahhhhhh> Tôi thấy lưng mình cháy lèo xèo, một tia Nghiệt sượt qua.

Mã số! Mã số! Tôi nhập mã số vào. Tôi nhập có đúng không nhỉ? Tôi có nhớ chính xác không nhỉ?

Rồi thì...

<Hệ thống đã nạp,> giọng truyền ý nghĩ lạnh lẽo, vô cảm của máy tính vang lên. <Chú ý. Hệ thống chuẩn bị nổ.>

Tôi đổ sụp xuống, tựa lưng vào thỏi thép. Hoàng tử Galuit từng dặn: để bảo đảm an toàn, hệ thống chỉ phát nổ nửa tiếng sau khi được kích hoạt - đủ thời gian cho chúng tôi thoát ra ngoài.

Nửa tiếng thì quá lâu. Bọn Yeerk có thể tháo kíp nổ.

Một tên Hork-Bajir to tướng rút cái bịch ngay trước mặt tôi.

Tôi đung vào ống thép hình trụ, nhấn nút liên lạc ngầm. <Đây là *lính nhỏ* Aximili,> tôi truyền <Hãy cho nổ ngay! Nổ ngay bây giờ! Hãy nổ banh xác tụi Yeerk ra khỏi hành tinh này!>

"*Filshig Andalite!*" Thằng Yeerk trong xác Hork-Bajir tức tối gầm rú.

Tôi vẫn điềm nhiên. Bình tĩnh đến kinh ngạc.

<Sẽ nổ sau 10 giây,> Máy tính thông báo.

<Tháo kíp nổ ra!> Tên chỉ huy Hork-Bajir quát lên, không thềm dùng tiếng *Galard* - ngôn ngữ chung của dải thiên hà nữa.

<Bây...>

<Tao không nghĩ vậy đâu, tên Yeerk kia. Lần này chúng bay thua liểng xiểng rồi. Lần này, tụi bay chết là cái chắc.>

<Năm....>

Tên Hork-Bajir điên khùng giơ khẩu tia Nghiệt lên. "Mày sẽ chết trước. Đồ nhóc con Andalite!"

<Ba...>

Hắn bóp cò.

Tia Nghiệt vang lên, phóng ra một luồng chớp chỉ cách mặt tôi hơn 1 thước.

<Một...>

Rõ ràng tôi thấy khẩu tia Nghiệt ngưng bật. Chùm sáng dừng lại giữa chừng và đông cứng lại. Tôi nghe một tiếng "bốp!".

Đột nhiên, tôi không còn ở đó nữa.

Tôi cảm thấy làn da loài người ấm ấm bên dưới sau cẳng chân của mình.

<Cái gì?> tôi hét.

<Cái gì mà...?> Rachel cũng hét.

<Chu choa! Chu choa!, tui nói nghiêm túc nha: Chu choa!> Marco thốt lên. <Cách này thật là lạ à nha.>

Tôi đã trở lại Trái Đất. Trong lốt muỗi.

Tất cả chúng tôi đều trở lại. Không thiếu một ai! Tất cả đã bị đẩy đi cùng một lúc và giờ thì cùng rơi xuống một lúc.

Chúng tôi đang ở trong phòng bệnh viện có lũ Mượn xác người vây quanh. Tên nào tên nấy đang luýnh quýnh bắn những khẩu súng của loài người qua cửa sổ. Chúng nhắm bắn các bụi cây bên dưới, cố giết bằng được tên Andalite.

Chúng muốn giết tôi.

Nhưng đó không phải là hiểm họa tôi gặp phải. Bởi vì ngay sau đó, khi tôi đang đậu bập bênh trên da thịt loài người, bị rừng lông bao quanh, thì bỗng một vật thể khổng lồ ập xuống tôi.

Rachel tru lên. <Ax, chạy mau>

Tôi đập cánh bay lên.

Vật thể đó, với năm ngón tay mà mỗi ngón tròn to như một thân cây cổ thụ, đang ập về phía tôi.

“Ui!” Hewlett Aldershot Đệ Tam rên lên, đồng thời đập tay đánh chát vào vị trí tôi vừa đậu.

“Ui!” Thêm một tiếng rên nữa.

“Thằng người! Nó tỉnh dậy rồi kìa!” Một tên Mượn xác người kêu lên.

“Chưa đến giờ nó tỉnh mà,” một tên khác lầm bầm. “Nó đang bị hôn mê mà!”

“Chúng ta phải làm gì đây?”

“Visser Ba sẽ giết chúng ta mất thôi!”

“Cảnh sát đang kéo đến kia. Bọn ta không thể để bị bắt!”

“Chạy thôi!”

“Chúng ta phải làm gì với thằng cha Aldershot này?”

“Chạy mau!” Một ai đó lại thét lên. Và lần này, tui còn lại đồng ý liền.

Rồi một trận chấn động ầm ầm nổ ra khi đám Mượn xác người đó hoảng sợ lao ra khỏi phòng.

Lát sau, một cô y tá mặt mày hớt hải chạy vào.

“Ông Aldershot! Ông... ông tỉnh rồi!”

“Ừ, tôi đã tỉnh.” Anh ta nói. “Đây cô y tá, cô có thấy là căn phòng này quá nhiều muỗi không?”

CHƯƠNG 29

"**N**ày, khoan đã," Rachel nói. "Lúc ở vùng không gian Zero, tụi mình vọt quay về đây, từng đứa, từng đứa một, mỗi đứa cách nhau một khoảng thời gian, nhưng cả đám lại quay về đây vào đúng cùng một thời điểm, không chệch phút nào, là sao?"

Tôi gật gật cái đầu người của mình. Tụi tôi đang ở trong thương xá, tại khu vực ăn uống. Tôi đang ở trong lồng người, đang hành xử hết như một con người.

"Chính xác, Rachel. Chí-ính xá-ác. Chúng ta về đến nơi tại chính xác cùng thời điểm mà chúng ta bị bắt cóc. Tất cả chúng ta bị giật mạnh cùng một lúc, nên một cách tự nhiên, tất cả chúng ta cũng quay về cùng một lúc. Giật-ật mạ-ạnh. Giật mạnh là một từ mới. Lạ nữa. Giật-ật mạ-ạnh."

"Phải," Marco nói. "Cái từ “giật mạnh” lạ ở chỗ này này. Tụi mình đang biến thành muỗi để hút một ít máu của một anh chàng, và dùng máu đó thu nạp ADN và biến thành anh ta; thế rồi, đột nhiên, lại đang ở giữa trận tuyến của của cuộc chiến bảo vệ loài ếch da vàng có khả năng đọc ý nghĩ, và, ồ, nhân tiện, thối bay luôn một lực địa đầy bọn Yeerk, cứu sống một giống loài; rồi sau đó, trở lại đây và chứng kiến anh chàng hôn mê kia đã tỉnh dậy sau một cú chích của một con muỗi mà con muỗi này thực ra lại là lồng hình biến của một nhân mã ngoài hành tinh nửa hươu, nửa bọ cạp và có bốn mắt. Tất cả mọi chuyện xảy ra hoàn toàn rất đối bình thường, cứ như chuyện thường ngày vậy. *Nhật ký* thân mến, lại một ngày bình thường chán ngán nữa, cho tới khi có người thốt lên hai chữ: ‘giật mạnh.’”

Tôi nhận ra ngay cái giọng giễu cợt của bạn ấy. Thế là tôi sử dụng cái miệng người của mình cười phá lên.

“Ha, ha, ha, ha.” Ngập ngừng một chút, rồi tôi thêm một tiếng “ha” nữa.

Hoàng tử Jake, Cassie, Marco, Rachel và Tobias - trong lồng người, tất cả đều nhìn tôi chăm chập.

"Cái gì thế?" Rachel hỏi.

"Tôi cười."

"Đừng... đừng... người ta không cười như thế, Ax à." Hoàng tử Jake nói. "Nghe ghê quá."

"Vâng, thưa hoàng tử Jake."

"Đừng gọi mình là hoàng tử."

"Tôi sẽ gọi bạn là "Jake đã từng được biết đến như một vị hoàng tử."

Marco làm bộ kinh hãi. “Ôi, không. Cậu ấy đang pha trò kìa. Giỡn dở, dở quá.”

“Thực ra thì, đó là câu nói giỡn của mình,” hoàng tử Jake gượng gạo nói. “Thôi, được rồi, mình thừa nhận câu nói giỡn của mình nhạt nhẽo, chẳng khiến mấy bồ cười. Không sao. Mình cũng không quan tâm.”

Tôi là một người Andalite, hoàn toàn cô độc, đang sống ở một nơi xa, rất xa quê nhà, xa những người thân của tôi. Ngoại trừ một điều rằng: đôi khi người thân của ta không phải là những người có ngoại hình giống như ta; và đôi khi người thân của ta có thể lại là những người chẳng giống ta teo nào.

“Bây giờ chúng ta ăn bánh quế được chưa?” tôi háo hức hỏi. “Báááánh quếếế!”

HẾT TẬP 18

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>